



เอโกปี หุควา พุทธา โหติ  
พุทธาปี หุควา เอโก โหติ

ปีที่ 12 ฉบับที่ 193  
เดือน สิงหาคม 2549

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา  
พ.ศ.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

#### กองรับใช้บรรณาการ

ศุภชัย เศรษฐบุณยสร้าง  
สมพงษ์ พิงเจอร์จิตต์  
สงกรานต์ ศาโกชิตติ  
แซมดิน เลิศบุศย์  
อำนาจ อินทร  
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง  
วินธรรม อโศกตระกูล  
ธเรศ ศกดิ์  
น้อมนบ ปิฎยาวัด

#### กองรับใช้ศิลปกรรม

ฟ้างาม เทพโพธิทรัพย์  
คำานานไท ฮานี  
แสงศิลป์ เคือนหงาย  
วิสูตร นวพันธุ์  
ดินหิน รักพงษ์อโศก

#### กองรับใช้ธุรการ

ศีลสนิท น้อยอินทะ  
สุเรี สิประเสริฐ  
ปัทมา เกาประเสริฐ  
สุภาพ เพชรสุช

#### ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา

ศีลสนิท น้อยอินทะ  
โทร. ๐-๒๗๗๓๓-๖๒๔๕  
๐-๒๓๓๐๙-๕๒๓๐

#### จัดจำหน่าย

กัณฑ์แก่น ๖๔๔ ขอยนวมินทร์ ๔๔  
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม  
บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐  
โทร. ๐-๒๗๗๓๓-๖๒๔๕  
e-mail : susaree@yahoo.com

#### พิมพ์ที่

บริษัท พ้อยภัย จำกัด โทร.๐-๒๗๗๕-๘๕๑๑



## คนบ้านนอก บอกกล่าว

ร้านอาหาร “บ้านสวนไร่สุภาพ” เสมือนเป็นจุดนัดพบของผู้คนในวงการต่างๆ แม้จะมีความคิดเห็นต่างกัันก็นั่งกินข้าวร้านเดียวกันได้

วันก่อนผมพบคุณพงษ์เทพ เพทกาญจนา ซึ่งไปเป็นประจำ ไปเดี่ยวบ้าง ไปด้วยกับภรรยาบ้าง มีผู้จินตนาการตามหลังว่า ภรรยาคุณพงษ์เทพ ร่ำรวยมาก ไม่น่าจะประหยัดเรื่องอาหารการกิน ถึงขนาดต้องเป็นขาประจำร้านบ้านสวนไร่สุภาพเลย

คุณพงษ์เทพ อดีตรัฐมนตรียุติธรรม และอดีตรัฐมนตรีประจำสำนักนายกฯ พุดคุยกับผมสนิทสนมเหมือนเดิม เพราะเราต่างก็เว้นไม่คุยถึงใครคนหนึ่ง ซึ่งเป็นน้องผม และเป็นนายรัฐมนตรีพงษ์เทพ

เมื่อต้นปีขณะที่ผมกำลังเดินเข้าร้าน ได้ยินเสียงร้องทักทายตามหลัง “พี่ลอง หยุดก่อน ผมจะให้หนังสือเล่มหนึ่ง” แล้วผู้พูดก็รีบวิ่งไปหยิบหนังสือจากในรถที่จอดอยู่ใกล้ๆ นั้น

ชื่อหนังสือเก๋ไก๋มาก “**นั่งคุยกับความตาย**” ผู้เขียนคือคุณ**เชิด ทรงศรี** คนเดียวกับที่ร้องทักผม เรียกผมว่าพี่ เคยได้ยินชื่อเสียงมานานแล้วว่าเป็นผู้กำกับหนังผีมือเยี่ยม ผมเพิ่งเจอตัวจริงวันนั้น

จากการพบกันครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิต ตัดใจนิลยใจคอคุณเชิดสมแล้วที่มีคนชมว่าเป็นคนน่ารัก มีเพื่อนทุกที่ทุกวัย เป็นที่รักของทุกคน ผมพบข่าวอีกครั้งหนึ่งในหนังสือพิมพ์ว่าคุณเชิดเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ซึ่งตลอดระยะเวลาที่ต่อสู้กับโรคร้าย มีกำลังใจดีเยี่ยม ไม่มีเสียงบ่น ไม่มีคำวาท้อ ลูไปยิ้มไป พร้อมกับให้คำแนะนำผู้ป่วยรายอื่นๆ อย่างได้ผล

หนังสือพิมพ์บางฉบับตีพิมพ์บทความในหนังสือ “**นั่งคุยกับความตาย**” ได้รับคำชมจากผู้อ่านหลายคนว่าได้นำไปเป็นแนวทางรักษาตัว เป็นประโยชน์มาก

คุณเชิดดูแลสุขภาพดีมาก เป็นขาประจำร้านอาหารบ้านสวนไร่สุภาพมาตลอด ทั้งคนดีและคนป่วยต่างก็อยู่เพื่อยืดอายุเหมือนกัน พอรู้ตัวว่าป่วยก็หันมากินอาหารมังสวิรัต สามารถยืดอายุไปได้อีกนาน

เมื่อคนรู้จักกันตายไปคนแล้วคนเล่า ต้องกลับมานึกถึงตัวเองเป็นธรรมดาว่าใกล้ความตายเข้าไปทุกวันแล้ว วันที่เหลืออยู่มีส่วนช่วยอะไรใครได้บ้าง

วันก่อน ผมขึ้นรถสาย “กาญจนบุรี-กรุงเทพฯ” หญิงคนหนึ่งเล่าให้ฟังว่า เคยทำงานอยู่ในบริษัทหลักทรัพย์ พอปี ๔๐ เศรษฐกิจฟุบต้องลาออกมาขายอาหารที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง พอมีกินมีใช้ ขณะนี้ลูกค้าไม่มีใครมีเศรษฐกิจแย่แย่งยิ่งกว่าตอนฟองสบู่แตกเสียอีก ในฐานะที่สอนเรื่อง “**เศรษฐกิจพอเพียง**” ในโรงเรียนผู้นำ ผมแนะนำว่า ชีวิตคนเราจริงๆ แล้ววันหนึ่งๆ เรากินเราใช้ตามความจำเป็น ไม่มากมายอะไรเลย

ถ้าเรารู้จักพอ ไม่โลภ เราสามารถอยู่ในสังคมนี้ได้เลยโดยไม่ต้องทำผิด ไม่ต้องคดโกงใคร ส่วนคนโลภ คนไม่รู้ ทำเลวๆ ทุกอย่าง แม้จะเลวแค่ไหนก็ไม่เกี่ยว เพราะโลก ไม่รู้ (อริชชา) “พอเพียง” จึงไม่เกี่ยวทุกทุเรศกรรม **๒**

จากหนึ่งจึงเป็นเรา  
รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง  
One for All All for One  
เอโกปี หุตฺวา พหุธา โหติ  
พหุธาปี หุตฺวา เอโก โหติ



หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร”  
ปีที่ 12 ฉบับที่ 193  
เดือนสิงหาคม 2549

7

## บ้านปานาดอย

นายวอเรน บัฟเฟต มหาเศรษฐีอันดับสองของโลก บริจาคเงินให้มูลนิธิถึงหนึ่งล้านสี่แสนเก้าหมื่นล้านบาท ร้อยละ ๘๕ ของทรัพย์สินทั้งหมด เหลือเพียงร้อยละ ๑๕ เท่านั้นเอง มหาเศรษฐีคนดังของไทยมีแต่โกยไม่อื่น!

## สี่ส้นชีวิต

16

เมื่อศึกษาปฏิบัติธรรมจนถึงธรรมแล้ว ย่อมพรมิฉฉาอาชีวะ ๕ อย่างหายบายๆ ๓ ระดับแรกได้ง่ายๆ และมิฉฉาอาชีพนิดเนียนๆ อีก ๒ ระดับได้ไม่ยากนัก คือ ๔. ยอมมอบตนในทางผิดหรืออีกนัยหนึ่ง...พ่ายเรือให้โจรนั่ง และ ๕. เอาลากต่อลาก งานแลกเงิน-เงินต่อเงิน

## คนจนบารมี

### ถ่มน้ำลายรดฟ้า

55

นิทานทักซิณสอนให้รู้ว่า การเมืองตั้งหน้าโก่งอาชีพเดียว เดี่ยวคนรู้ทั้งง่าย มันกระจอก จอมโจรเทวดามันต้องทำสวนผักชีด้วย ถึงจะหากินได้ยาวนาน เลือกตั้งก็หนด้วยเล่ห์หนโยบายประชานิยมไทยลักไทยจึงลอยลำกินขาดเรื่องเป็นรัฐบาลหมูในอวย ช่วยไม่ได้



1	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง
3	นัยปก:เพราะโลกไม่รู้ (อวิชา) ๗	จริงจัง ตามพ่อ
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	คุณคิดคิดน้อย	บรรณาธิการ
7	บ้านปานาดอย	จำลอง
11	ความงามของประชาธิปไตยไทย	สมณะโพธิรักษ์
16	สี่ส้นชีวิต (สัมภาษณ์คุณข้าพุทธ ขาวดารา)	ทิม สมอ.
22	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
31	การ์ตูน	วิสูตร
32	คิดคนละข้าว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
36	เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่	มีชัย ฤชุพันธุ์
40	เวทีความคิด	หนูนดี
41	แว้งที่รัก	ชบาบาน
42	เรื่องสั้น	เอกชัย นพรัตน์
55	คนจนบารมี ถ่มน้ำลายรดฟ้า	วิมุตตินันตะ
60	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่สกปรก	สมพงษ์ พังเจริญจิตต์
62	ชาดกทันยุค	ฉวมพุทธ
65	ผลกระทบนโยบายฯ	ศ.ศิริรักษ์
69	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
71	จากใจถึงใจ	กั่นแก่น
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	กตिकाเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

อัตราค่าสมาชิก 2 ปี 24 ฉบับ 500 บาท / 1 ปี 12 ฉบับ 250 บาท ส่งธนาคติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย ปท.คลองกุ่ม  
ในนาม น.ส.ศีลสนธิ น้อยอินตะ โอนเข้าธนาคารกรุงไทยสาขาถนนนวมินทร์บัญชีเลขที่ 057-1-44705-8 ชื่อบัญชี นางสาวศีลสนธิ น้อยอินตะ  
สำนักพิมพ์กั่นแก่น 644 ซ.นวมินทร์ 44 ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.10240 โทร. 0-2733-6245



# เพราะโลกไม่รู้ (อวิชชา) “พอเพียง” จึงไม่เกี่ยงทุกทุเรศกรรม

ปลกแต่จริงประเทศวานูวาตูที่มีความสุข  
**๖๖** ที่สุดในโลก กลับเป็นประเทศโลกที่ ๓ ซึ่ง  
ยังยากจนอยู่ ประเทศประกอบด้วยเกาะเล็ก  
เกาะน้อยรวม ๘๓ เกาะ ค่อนไปทางตะวันตก  
ของมหาสมุทรแปซิฟิก บรรยากาศของหมู่  
เกาะนอกจากจะมีชายหาด มีต้นมะพร้าว มี  
แสงแดดเหมือนหมู่เกาะทั่วๆ ไปแล้ว ที่นี่ยังมี  
ผืนดินที่อุดมสมบูรณ์มาก คนที่นี่สามารถปลูก  
พืชผักทุกชนิดที่พวกเขาต้องการ และสิ่งที่ดี  
ที่สุดของวานูวาตูก็คือทุกคนสามารถอยู่ที่นี่ได้  
อย่างมีความสุข แม้จะไม่มีเงินเลยก็ตาม

“ผู้คนในประเทศนี้รักและหวงแหนที่ดิน  
ของเขาอย่างยิ่งจะบอกว่าเคารพในผืนดินก็เห็น  
จะไม่ผิด พวกเขาจะดูแลมันอย่างดี พวกเขา  
จะใช้ชีวิตสบายๆ ไม่เร่งร้อนอยู่อย่างเอืออ  
อาทรและเข้าใจซึ่งกันและกัน คุณจะไม่เห็นคนที่  
มีอารมณ์เสียเลย เขาจะกระตือรือร้นต้อนรับ  
คุณเข้าสู่ประเทศเขา สู่ความเป็นอยู่ของเขา  
และสู่บ้านของเขาด้วยความเต็มใจ” (จาก **ชุมชน  
แทรกสุดสัปดาห์** ๑๖ ก.ค. ๒๕๔๙) คุณชุมตั้งข้อสังเกต  
ในตอนท้ายไว้ว่าผู้คนของวานูวาตูเหมือนวิถี  
ชีวิตของคนไทยเมื่อ ๕๐-๖๐ ปีก่อน แต่เพราะ  
ความไม่รู้(อวิชชา)เราเลยหันไปพัฒนาตามกันคุณ  
พ่อฝรั่ง ซึ่งสถาบันทางวิชาการของประเทศ  
อังกฤษ (เดอะนิวโคโนมิคส์ ฟาวเดชั่น) จัดให้มหา  
อำนาจอย่างอเมริกามีความสุขเป็นอันดับที่ ๑๕๐  
ญี่ปุ่นอันดับที่ ๙๕

ส่วนประเทศที่มีทิศทางไปในแนว**เศรษฐกิจ  
พอเพียง** จะมีความสุขอยู่ในอันดับต้นเช่น  
เวียดนามอันดับที่ ๑๒ ภูฏานอันดับที่ ๑๓  
ศรีลังกาอันดับที่ ๑๕ ฟิลิปปินส์อันดับที่ ๑๗

และประเทศไทยอันดับที่ ๓๒

น่าเสียดายที่ประเทศไทยมีพระประมุข  
เป็นต้นตำรับและแบบฉบับ**เศรษฐกิจพอเพียง**  
แต่ประชาชนกลับพากันคลั่งไคล้เลขหอยของ  
พระโลงผี ส่วนนักการเมืองก็หายใจเข้าออก  
อยู่กับการเติบโตของจีดีพี และมุ่งมันอยู่ที่  
**เมกะโปรเจกต์** (โครงการไม่พอเพียง) เพื่อวิ่งไล่  
**โลกาภิวัตน์** ที่อยู่ใกล้ๆ กันกับ**โลกาภิวัตน์**

เมื่อแนวโน้มและน้ำหนักอยู่ที่ความไม่พอ  
เพียง จึงไม่เกี่ยงทุกทุเรศกรรม ไม่ว่าโคตรโกง  
หรือโกงทั้งโคตร พร้อมทั้งจะขายชาติและ  
แผ่นดิน เพื่อเพิ่มพูนทุนสามานย์อย่างไม  
บันยะบันยัง แต่ก็ยังอาสาแก้ปัญหาคอร์รัปชัน  
และความยากจนให้หมดไป ทั้งๆ ที่ตัวเองและ  
พวกพ้อง กอบโกยเอาไปเกือบหมดแล้ว

ทั้งๆ ที่ฟังไปจวบจ้วงผู้มีบารมีที่ไม่กล้า  
บอกได้ว่าเป็นใคร (แต่ก็ต้องยิ่งใหญ่กว่าระดับ  
“ยูเอ็น” ไม่ใช่พอแน่นอน) ทั้งๆ ที่ไปดำวากันมา  
หยกๆ ยังชายังมีเงินจนตามไม่ทัน ก็กลับมา  
เรียกร้องให้ “**สมานฉันท์**” แต่ในขณะที่เดียวกัน  
เหล่าลี้วลี้กักพากันออกมา “**สมานฉะ**” ใส่ท่าน  
ประธานองคมนตรี และศาลสถิตยุติธรรม  
ซึ่งเป็นหลักสำคัญบ้านเมืองและล้วนทำงาน  
ตั้งตัวแทนต่างพระเนตรพระกรรณทั้งสิ้น

ด้วยความห้ามของคำพูดที่ไม่ห้วนเกรงผู้  
มีบารมีหน้าไหนทั้งสิ้นเช่นนี้ จึงมีผลวิบาก  
ทำให้พูดอะไรออกมา คนทั้งหลายก็ถือว่า “ผิด”  
และไม่นำเชื่อถือไปหมด ทั้งนี้ทั้งนั้น เกิดจาก  
เหตุเพราะโลกไม่รู้ (อวิชชา) “พอเพียง” จึง  
ไม่เกี่ยงทุกทุเรศกรรมนั่นเอง

☞

# จากผู้อ่าน

## □ หัวโขน

ติดตามข่าวประเทศเพื่อนบ้านที่เราประเมินว่าเขาต้องพัฒนากว่าเรา ก็คงจะถูกต้องเพียงบางด้าน เช่นเรื่องวัตถุนิยม แต่เรื่องจิตใจ คุณธรรมความรับผิดชอบต่อบ้านเมือง ดิฉันว่าเขาเหนือชั้นกว่าเรามากนัก ที่เห็นได้ชัดๆ ได้แก่ประเทศเวียดนาม นายฟาม วันชาย ลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เพราะถูกวิจารณ์หนักเรื่องความล้มเหลวในการปราบปรามคอร์รัปชั่น นายเงิน ดี้ก เลือง ลาออกจากตำแหน่งประธานาธิบดี และนายเหงียน วัน อัน ก็ลาออกจากประธานสมัชชาแห่งชาติด้วย เพื่อเปิดทางให้ปรับเปลี่ยนทางการเมืองครั้งใหญ่ในเวียดนาม ก่อนหน้านั้นก็มีเกาหลีเป็นตัวอย่าง เขาถอดหัวโขนกันง่ายตายจริง ผิดกับนักการเมืองไทยลิบลับ

● หญิงน้อย ชายแดน หนองคาย

👉 **นักการเมืองประเทศเพื่อนบ้านเล่นโขน** ไม่เป็น รู้ว่าหัวโขนไม่ใช่หัวคน ใส่แล้วต้องถอด รู้ว่าบ้านเมืองเป็นของประชาชน ไม่ใช่ของนักการเมือง ส่วนนักการเมืองฉ้อฉลของไทยชอบเล่นโขน ใส่หัวโขนปิดหัวคนที่แสนอัปลักษณ์ ใส่แล้วไม่อยากจะถอด โลดเต้นบนความวิบัติของแผ่นดิน คนดูให้ร้องโยกมือ โสทุกก็เพี้ยนตาก็พบว่าเขาให้รับขวัญกวีมือเรียกโมเม ว่าประชาชนมอบอำนาจสิทธิ์ขาดให้แล้ว จะบริหารจัดการสรรปันส่วนบ้านเมืองอย่างไรก็ได้ สะพัดเศษเงิน ล่อลวงรากหญ้า ใครรู้ทันไม่สำคัญ หนาซะอย่าง

## □ อ่างหญา

นายจรัญ ภัคดิธนากุล เลขานุการประธานศาลฎีกา ไปร่วมเสวนาเรื่อง “สิทธิมนุษยชน” ที่สภาคริสต์จักรเมื่อ ๑๕ ก.ค. ๔๙ กล่าวว่กฎหมายไม่ใช่มีไว้เพื่อปกป้องคุ้มครองอำนาจอำนาจรัฐและผลประโยชน์ของอำนาจอำนาจรัฐ ให้เป็นไปตามความประสงค์ของผู้กุมอำนาจ ซึ่งประกอบด้วยนายทุน ขุนทหาร นักวิชาการ นักกฎหมายและนักการเมือง ซึ่งมีเป็นส่วนน้อย ไม่ใช่ทั้งหมดที่ร่วมมือกันกุมอำนาจอำนาจรัฐ... สื่อมวลชนเป็นกลไกที่จะเข้าไปเชื่อมต่อในทุกบริบทของสังคม แต่กลายเป็นการสื่อสาร

ทางเดียวจากผู้กุมอำนาจอำนาจรัฐเพื่อปกป้องตนเอง สื่อความหมายเฉพาะผู้ที่กุมอำนาจอำนาจรัฐต้องการให้ประชาชนได้ยินได้ฟัง ไม่มีเสียงประชาชนผ่านทีวีช่อง ๓ ๕ ๗ ๙ ๑๑ โอทีวีเลย สื่อแทนที่จะเป็นเครื่องมือของประชาชนและชุมชนกลับกลายเป็นสิ่งที่ทำลาย กระบวนการตรวจสอบการใช้อำนาจอำนาจรัฐก็เช่นกัน แทนที่จะเป็นเครื่องมือของชุมชน ที่คอยปกป้องสิทธิประชาชนและชุมชนให้พ้นจากผู้กุมอำนาจอำนาจรัฐที่ไม่อยู่ในกรอบศีลธรรมจริยธรรม กลับกลายเป็นเครื่องมือค้ำบัลลังก์ให้คนที่เข้าไปอยู่ในอำนาจอำนาจรัฐ และเป็นอาวุธทำลายล้างฝ่ายตรงกันข้าม แบบนี้รู้สิดีกว่าเลขาฯ ประธานศาลฎีกา ไม่ไว้หน้าผู้กุมอำนาจอำนาจรัฐเลย

● โนนโหวด อารยะชัดชื่น กทม.

👉 **หน้าที่คือหน้าที่ต้องชี้ชัด**

ถึงจะชัดใจใครก็ใช้เรื่อง

ข้าราชการต้องอาจหาญป้องบ้านเมือง

ใครชุนเคืองก็ช่างใครไม่คำนึง

## □ นอกกติกา

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยนัดชุมนุมอีกในวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙ ที่สนามหลวงและจะเดินไปชุมนุมที่หน้าทำเนียบแต่ต่อมาก็แถลงการณ์งดการชุมนุมก็ดีแล้ว บ้านเมืองวุ่นวายเพราะไม่เล่นตามกติกา นายก๊กก็ย่ำแล้วย่ำอีกกว่าจะรักษากติกา ขอให้ทุกฝ่ายสมานฉันท์กันเล่นตามกติกา แล้วทำไมถึงก่อกวนไม่รู้จักหยุดหย่อนเสียที จะทำให้บ้านเมืองพินาศไปถึงไหน

● ชาวโศก แตกแถว ภูธร

👉 **ฝ่ายควบคุมกติกานั้นแหละตัวดี ย่ำยีกกติกา**

ยับเยินจนบ้านเมืองเจียนพินาศแล้วยังมีล้อยหน้า ลอยตามาป่าวร้องให้คนอื่นเล่นตามกติกาอีกนะ พิลึกจริงพวกนี้

## □ ในกติกา

ข่าวย้ายปลัดสมชาย วงศ์สวัสดิ์ น้องเขย จากปลัดกระทรวงแรงงานกลับถิ่นเดิมเป็นปลัดกระทรวง

ยุติธรรมอีกรอบ กระทรวงนี้สิ้นคนมีฝีมือแล้วหรือ  
หรือคนดีมีฝีมือมีในประเทศไทยมีอยู่สายพันธุ์เดียว

● ข้าราชการในกระทรวง

☞ นี่ใจตามกติกาของดู ยึดประโยชน์เป็นหลัก  
ประโยชน์ชาติเป็นรอง ใครจะยึดจะหยั่นก็ช่างมันปะไร  
ตำรวจไทยที่กำลังจะได้นายใหม่ตามกติกาแบบนี้  
เหมือนกัน ถ้าข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวส่วนหนึ่งหวังใยความมั่นคงของตน  
ยิ่งกว่าความมั่นคงของชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์  
นอนหลับไม่รู้นอนคุ้ไม่เห็น ถือภาษีรู้หลบรู้หลัก  
เอาตัวรอดเป็นยอดดี ชาติไปไม่รอดก็ช่างชาติ

บรรพวีรชนหาญกล้ายอมสละชีวิตเพื่อรักษาแผ่นดิน  
แต่อนุชนสละไม่ได้แม้แต่ลามก ยศ สรรเสริญ  
สุขส่วนตัว หนักแผ่นดิน!

## ▣ ราชอาณาจักร

ไม่เข้าใจจริงๆว่าทำไมพวกพันธมิตรประชาชนเพื่อ  
ประชาธิปไตย กับพวกนักวิชาการจึงเง้งเง่างกับเรื่อง  
เล็กๆ น้อยๆ แค่ว่า THAILAND กับ THE KINGDOM  
OF THAILAND มันจะต่างอะไรกันนักหนา ฝ่ายรัฐบาล  
ก็ออกมาแจงแล้วว่าใช้ THAILAND มาแต่ไหนแต่ไร  
ทุกรัฐบาลไม่เห็นใครท้วงติงมารัฐบาลนี้จะไรก็ผิดไปหมด

● ข้าราชการบำนาญ

หน้า ๑

เล่ม ๑๑๘ ตอนพิเศษ ๑๑๗ ง ราชกิจจานุเบกษา ๒๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๔

### ประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี

เรื่อง กำหนดชื่อประเทศ ดินแดน เขตการปกครอง และเมืองหลวง

ด้วยราชบัณฑิตยสถานเสนอว่า ในปัจจุบันมีเขตการปกครองเกิดขึ้นใหม่ บางประเทศได้เปลี่ยนระบอบการปกครอง  
และเปลี่ยนชื่อ บางประเทศ หรือบางเขตการปกครองได้ย้ายที่ตั้ง หรือเปลี่ยนชื่อเมืองหลวงใหม่ ฉะนั้น เพื่อให้  
สอดคล้องกับสภาพการณ์ปัจจุบัน และเพื่อให้การเขียนชื่อประเทศ ดินแดน เขตการปกครองและเมืองหลวงเป็นระเบียบ  
เดียวกัน ราชบัณฑิตยสถานจึงได้จัดทำประกาศราชบัณฑิตยสถาน เรื่อง กำหนดชื่อประเทศ ดินแดน เขตการปกครอง และ  
เมืองหลวงขึ้นใหม่ และขอให้ยกเลิกประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี ฉบับลงวันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๐ และประกาศ  
ราชบัณฑิตยสถาน ฉบับลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๓๙ เรื่อง กำหนดชื่อประเทศ ดินแดน เขตการปกครอง และเมืองหลวง  
แล้วใช้ประกาศราชบัณฑิตยสถานว่าด้วยเรื่องเดียวกันนี้ ฉบับลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๔ แทน

คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้ว เห็นชอบด้วย จึงลงมติให้ยกเลิกประกาศสำนักนายกรัฐมนตรี และประกาศ  
ราชบัณฑิตยสถานฉบับดังกล่าวข้างต้น และให้ใช้ประกาศราชบัณฑิตยสถาน เรื่อง กำหนดชื่อประเทศ ดินแดน เขตการ  
ปกครอง และเมืองหลวง ฉบับลงวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๔ ซึ่งได้ปรับปรุงขึ้นใหม่แทนประกาศฉบับเดิม ทั้งนี้  
ตั้งแต่วันถัดจากวันที่ประกาศนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๙ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๔

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

ประเทศ

๑๗๑

เมืองหลวง

Thailand : Kingdom of Thailand

Krung Thep Maha Nakhon ; Bangkok

ไทย : ราชอาณาจักรไทย

กรุงเทพมหานคร (ไทยโพสต์ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๙)

๑๗๑

จึงได้ข้อยุติชัดเจนว่า Kingdom of Thailand หรือราชอาณาจักรไทย เริ่มใช้ในยุคที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตรเป็น  
นายกฯ ในฐานะที่เคยเป็นข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ควรสำนึกประการใด โปรดพินิจเอาเองเถิด



# สำ

นักรงานพระพุทธศาสนาแห่งชาติจัดงาน “วันอาสาฬหบูชา ธรรมยาตราคัมภีร์ครองโลก” ณ มณฑลพิธีท้องสนามหลวง เมื่อ ๖-๑๑ กรกฎาคม ๒๕๔๙ และจัดสวดมนต์ ธรรมจักรกับปวัตตนสูตร ซึ่งอาราธนาพระสงฆ์วันละ ๙๖๐ รูป จาก ๓๙๑ วัด จำนวน พระสงฆ์ ๙๖๐ รูปนั้น ๙ หมายถึงรัชกาลที่ ๙ ส่วน ๖๐ หมายถึงการเฉลิมฉลองครองสิริราช- สมบัติครบ ๖๐ ปี (ไทยโพสต์ เอกซ์-ไซด์)

บทความเรื่อง รำพึงถึงสงฆ์ ในคอลัมน์บั้งอบายเบิกฟ้า โดย “ธรรมเกียรติ กัณนริ” มีความบางตอนว่า

“...มานึกถึงคำถามของหลวงพ่อบุชา สุภัทโท แห่งวัดหนองป่าพง ท่านถามญาติโยมที่เป็น คณะออกไปทำบุญหลายๆ วัด...**จะเอาบุญไปกองไว้ที่ไหน ทำบุญกันเยอะแยะ เพียงไม่ทำบาป ก็ได้บุญแล้ว** ก็นำคิดสำหรับคณะทำบุญที่เมาแ่อ ออกเล่าพระอรหันต์ แต่ไม่รู้ว่าบุญเป็นอย่างไร”

“...ก่อนหน้านี้มีพระนอนบนโลงศพอื้อฉาวด้วยการไ้ห่วย พระสังฆาธิการดูจัดการได้ยากเย็น เต็มที ผู้ให้หาคัยเต็มใจให้อยู่ อ้างว่าได้ปัจจัยมาบำรุงวัด ปัญหาที่ต้องถามต่อไป วัดจะเลี้ยงตนเอง ควรเป็นวัดขนาดไหน ทำอย่างไรเศรษฐกิจวัดจึงจะเป็นเศรษฐกิจพอเพียง สร้างเสนาสนะตาม จำเป็น **มิใช่โอ้อวดบารมีสมภาร เป็นหนทางพิจารณาความดีความชอบเลื่อนสมศักดิ์...**”

“...อีกเรื่องหนึ่งเป็นกรณีอิลซ์ซีกับสิกา การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติของคน เป็นกิจ ของโยม แต่มิใช่กิจของสงฆ์ การอ้างว่าถูกสิกาอมยานั้นฟังไม่ขึ้น ดูจากภาพคลิปก็น่าเห็น ว่า เต็มใจให้บริการ ประแบ่งจนกันขาว **ตัวอิลซ์ซีเป็นถึงพระสังฆาธิการชั้นผู้ใหญ่เหมือนกัน จะ อ้างเหตุภายนอกโดยละเว้นเหตุภายใน คือตนได้อย่างไร**”

หลวงพ่อบุชา สุภัทโท เพียงท่านเดียว พุดความสั้นๆ ที่ฟังแล้วรู้เรื่องเข้าใจได้ทันที “จะเอาบุญไป กองไว้ที่ไหน ทำบุญกันเยอะแยะ”

กับพระสงฆ์จำนวนมากถึง ๙๖๐ รูป จาก ๓๙๑ วัด ตั้งตาลปัตรสวดธรรมจักรกับปวัตตนสูตร ดังก้องมณฑลพิธีทุกวันตลอดงาน

อะไรจะเป็นสาระเป็นประโยชน์แก่ชาวบ้าน และพุทธศาสนาในประเทศไทยได้จริงยิ่งกว่ากัน ประโยชน์สูงประหยัดสุด สอดคล้องกับเศรษฐกิจพอเพียงยิ่งกว่ากัน

อิลซ์ซีทั้งสองที่ไ้ห่วย และที่ประแบ่งกันขาวมีเพศสัมพันธ์กับสิกา นั้น เชื่อว่าต่างเคยสวดและ เคยฟังบทสวดธรรมจักรกับปวัตตนสูตรมาแล้วคนละหลายจบทีเดียวละ แต่ก็มีอาจเป็นมนต์กัน ผีร้ายสิงใจตนได้เลย

เพราะทำแค่เป็นพิธีกรรมหรรดูเข้ม ขลัง ไม่เข้าถึงแก่นธรรมนำพ้นลีฬพตปรามาส ด้วยเหตุนี้ จึงมีเหล่าอนกริตนกรอไร้หิโรตตปปะเป็นขะกองพะเนิน ทั้งในศาสนจักรและอาณาจักร

**สิงโลดว่าไทยเป็นศูนย์กลางพุทธศาสนาของโลก แต่เหล่าโมฆบุรุษทุศีล อบายมุข ฉ้อฉล ทจริตเบ่งบานเต็มเมือง**

**แปลกแต่จริง สุดยอดสิ่งมหัศจรรย์ของโลก ๒**

**ช** วงเข้าพรรษาที่บ้านป่า ท้องฟ้าครึ้ม  
ทุกวัน อากาศเย็นสบาย ลืมไปเลยว่า  
หน้าร้อน เมืองกาญจน์บางวันร้อนที่สุด  
ที่ยุโรปผู้คนบ่นอากาศร้อนมากที่สุดในรอบ  
หลายสิบปีซึ่งก็ร้อนแค่ ๓๖ องศา เท่านั้น  
ชาวเมืองกาญจน์เจอ ๔๒ องศาขี้เฉย

อยากให้ฝนตกหนักๆ น้ำจะได้เต็มสระก็  
กลับไปตกที่ต่างจังหวัด และต่างประเทศเสียหมด  
ตกเพียงพริ้วๆ ให้อากาศเย็นเท่านั้น น่าเห็นใจ  
บางจังหวัดถูกฝนถล่มซ้ำแล้วซ้ำอีก บาง  
ประเทศ เช่น อินโดนีเซีย สูญเสียมากมายทั้ง  
ชีวิตและทรัพย์สินเนื่องจากแผ่นดินไหว และ  
คลื่นยักษ์สึนามิ

สื่อมวลชนให้ข่าวมาตลอดว่าเมื่อเดือนที่แล้ว  
เกิดไข้หวัดนกที่ประเทศนั้นประเทศนี้ รัฐบาล  
ยืนยันว่าได้เตรียมการไว้เรียบร้อยแล้วจะไม่เกิด  
ที่บ้านเมืองเราแน่ เอาเข้าจริงขณะนี้คนตาย  
เพราะไข้หวัดนกหลายจังหวัดแล้ว กาญจนบุรี  
ถูกจัดอยู่ในพื้นที่สีแดง ต้องระวังภัยเป็นพิเศษ

ชาวโรงเรียนผู้นำไม่มีใครวิตก เพราะเรา  
ไม่ได้เลี้ยงไก่ และไม่ได้กินไก่ ทุกคณะที่ไปรับ  
การฝึกอบรมก็สบายใจว่าเป็นพื้นที่ปลอดภัย  
หวัดนก ๑๐๐ %

ช่วงเข้าพรรษาไม่ใช่มีแต่เรื่องกลุ่มใจปัญหา  
โรคร้าย และภัยธรรมชาติแต่มีเรื่องดีใจเกิดขึ้น  
ด้วย ฝรั่งเศสทำบุญบริจาคเงินมากมายมหาศาล  
ในประเทศฝรั่งเศส แม้ไม่ได้เอ่ยว่าเป็นการทำบุญ  
(เพราะไม่ใช่ชาวพุทธ) แต่ก็ทำบุญอยู่ดี ทำบุญช่วย  
ชาวพุทธให้ได้อายุ โดยเฉพาะชาวพุทธใน  
ประเทศไทย

มหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของโลกซึ่งบริจาค  
เงินช่วยเหลือเป็นจำนวนมหาศาลมาแล้วคือ  
นาย บิล เกตส์ ถูกมหาเศรษฐีอันดับสองชื่อ  
วอเรน บัฟเฟต ลบสถิติด้วยการบริจาคเงินให้  
มูลนิธิการกุศลถึง หนึ่งล้านสี่แสนเก้าหมื่น  
ล้านบาท (กองเงินไว้กองละ ๑ ล้านบาทนับให้ได้หนึ่งล้าน



สี่แสนเก้าหมื่นกอง)

คุณวอเรน บัฟเฟต บอกว่าเงินที่บริจาคนั้น  
คิดเป็นร้อยละ ๘๕ ของทรัพย์สินทั้งหมด เข  
กันเอาไว้สำหรับตัวเองและครอบครัวเพียง  
ร้อยละ ๑๕ เท่านั้นเอง มหาเศรษฐีของไทยไม่  
เคยใจเด็ดอย่างนี้เลย

เมื่อเดือนที่แล้วอดีตรัฐมนตรีคนหนึ่งของ  
รัฐบาลนี้พบผม บ่นเสียตายโอกาสทองของ  
ดร.ทักษิณ ตอนที่ขายหุ้นชินคอร์ปให้สิงคโปร์  
ว่าถ้าทำตามคำแนะนำของผม ดร.ทักษิณก็  
กลายเป็นวีรบุรุษไปแล้ว ซึ่งผมเขียนจดหมาย  
แนะนำว่าแม้จะอ้างว่าทำถูกกติกาขายหุ้น (๗๓,๓๐๐  
ล้านบาท) ไม่ต้องเสียภาษีเลยก็ตาม น่าจะควัก  
ออกมาบริจาค ๒๖,๐๐๐ ล้านบาท (เท่ากับจำนวน  
ที่ต้องเสียภาษีเพื่อช่วยเหลือคนยากจน) ดร.ทักษิณก็  
ไม่บริจาคเลยทั้งๆ ที่มีทรัพย์สินนับแสน  
ล้านบาท

นานมาแล้วผมเคยเชื่อว่าคนไทยจิตใจสูง  
กว่าฝรั่ง ระยะเวลาหลังๆ ก็พบความจริงว่าผมเชื่อ  
ผิดๆ คนที่ซื่อสัตย์และเสียสละในเมืองฝรั่ง  
เฉลี่ยแล้วมากกว่าเราอย่างเทียบกันไม่ติด

เรื่องที่นายทักซิณพูดว่า **ผู้มีบารมีนอก  
รัฐธรรมนูญทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย** ไม่ยอม  
ออกมาชี้แจงว่า ผู้มีบารมีนั้นคือใคร ระยะเวลา  
ผ่านมาเดือนกว่าแล้ว เพราะไม่กล้าชี้แจงเรื่อง  
ที่ตนพูด จึงค้างคาใจผู้คนในบ้านในเมือง และ  
คุกรุ่นมาตลอด ไม่มอดหายไป

ผมเป็นคนหนึ่งที่เรียกร้องให้ ดร.ทักษิณ  
ลาออก เพราะเป็นนายทักซิณที่ขาดความชอบธรรม  
หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งวิจารณ์ **“ผู้มีบารมี”** โดย

โยงผมกับท่านพลเอกชวลิต เท่าความไปถึง เหตุการณ์เดือนพฤษภาคมว่า

“...พลเอกสุจินดา คราประยูร รู้หรือไม่ว่า กำลังเผชิญหน้าอยู่กับใคร

รู้อย่างแน่นอน

หากไม่รู้ พลเอกสุจินดา คราประยูร คงไม่ระบุถึงชื่อของบุคคลอย่างน้อย ๒ คน ระหว่างการประชุมรัฐสภา

คน ๑ คือ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ

คน ๑ คือ พลตรีจำลอง ศรีเมือง

สี่สันของพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ มีสี่สันมากยิ่งขึ้นเมื่อมีคำว่า “สภาเปรซิเดียม” เข้ามาต่อสร้อย

ขณะที่สี่สันของ พลตรีจำลอง ศรีเมือง คือ สันตือโศก.....

กระนั้นเมื่อเอ่ยนามของทั้งพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ และพลตรีจำลอง ศรีเมือง ขึ้นมา เป็นไปไม่ได้ที่พลเอกสุจินดา คราประยูร จะไม่รู้รู้ว่าที่อยู่เบื้องหลังพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ และที่อยู่เบื้องหลังพลตรีจำลอง ศรีเมือง เป็นใคร

“มือ” ของใครคนนั้นย่อมแตะสัมผัสอยู่กับแผ่นหลังของพลเอกชวลิต ยงใจยุทธ และ พลตรีจำลอง ศรีเมืองอยู่ด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย ...

...เช่นเดียวกับกรณีของ พลเอกสุจินดา คราประยูร เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๕๓๕

เป้าหมายเฉพาะหน้าอาจอยู่ที่ พลเอกชวลิต ยงใจยุทธ และพลตรีจำลอง ศรีเมือง แต่ก็คงจะรู้ดีว่าเป็นอย่างไรว่ามี “มือ” ของใคร และอยู่กับแผ่นหลังของบุคคลทั้ง ๒

น่าสนใจก็ตรงที่ พันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร แสดงออกว่าตนมีความแฉะมากยิ่งกว่า

การใช้คำว่า “ผู้มีบารมี” ซึ่งแอบสั่งราชการ ของพันตำรวจโททักษิณ ชินวัตร จึงส่งผล สะเทือนลึกซึ่งอย่างยิ่งในทางการเมือง”

บทความดังกล่าว สรุปได้สั้นๆ ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับตัวผมก็คือ ทั้งในเหตุการณ์เดือนพฤษภาคมปี ๓๕ และกรณีการเรียกร้องให้ ดร.ทักษิณลาออกนั้น ผมได้ผู้มีบารมีคนเดียวกัน ให้การสนับสนุนและหลังผมมาตลอด

หนังสือพิมพ์ฉบับดังกล่าวไม่ได้เขียนต่อ ไม่ได้บอกให้ชัดเจนว่า บุคคลผู้มีบารมีซึ่งและหลังผมนั้นเป็นบุคคลเดียวกับที่แตะป่าผมเมื่อตอนติดยศนายพลหรือเปล่า

ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ทราบดีว่าการต่อสู้อะไรของผมทุกครั้งนั้น ผมทำเองไม่มีใครสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง ท่านผู้มีบารมีไหนๆ ไม่ได้สนับสนุนผม ไม่ได้ลั้งผมทั้งนั้น



ในฐานะที่ผมเป็นทหาร ผู้ที่รู้จักมักคุ้นถามผมถึงกรณีนี้ พลโทสะพรั่ง กัลยาณมิตร แม่ทัพภาคที่ ๓ ออกมาแถลงข่าวแสดงจุดยืนเป็นทหารของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ไม่ต้องการเด่นดัง แต่ต้องการให้พลังมวลชนและพลังเจียบทุกคนได้แสดงออกซึ่งความรักชาติ ออกมาเปิดตัวมากๆ ไม่ก้มหัวให้ข้าราชการเลว นักการเมืองเลว แต่ขอให้ก้มหัวให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว พร้อมทั้งจะตายและปกป้องพระองค์ ซึ่งขณะนี้แม่ทัพภาคที่ ๓ รู้แล้วว่าใครเป็นผู้คิดร้ายต่อแผ่นดิน

ผมตอบไปว่า พลโทสะพรั่ง เป็นนักรบ ผ่านมาหลายสมรภูมิ เมื่อสถานการณ์บ้านเมือง



วิกฤตอย่างนี้ทนไม่ได้ยังออกมาพูดโผงผาง  
อย่างไม่เกรงหน้าอินทร์หน้าพรหมไม่กลัวใครจะปลด  
พ.ต.หญิงที่ใช้นามสกุลเดียวกัน อยู่บ้าน  
เดียวกันกับผม บ่นมานานแล้วว่าในทำนองว่า  
ทหารสมัยนี้รุ่นน้องๆ ผมทำไมไม่รู้หนาวรู้ร้อน  
ทนอยู่ได้อย่างไร ไม่ออกมาแสดงอะไรบ้าง  
หลังจากได้ยินคำแถลงของท่านแม่ทัพภาคที่ ๓  
เสียงบ่นก็เงียบลงอย่างสนิท

เมื่อตอนเกิดเรื่อง ๓ จังหวัดชายแดน  
ภาคใต้ใหม่ๆ มีการประชุมที่ทำเนียบรัฐบาล  
ผมเสนอแนะนายกา ทักษิณเป็นการส่วนตัว  
ว่าถ้าอยากให้เหตุการณ์สงบ ต้องแต่งตั้ง  
พลโทสะพรั่ง เป็นแม่ทัพภาคที่ ๔

จะเห็นได้ว่าตัวละครที่โผล่มาตอนนี้เป็นวง  
อสังค์แหวนเกือบทั้งนั้น นายกา ทักษิณรุ่นหลัง  
แม่ทัพสะพรั่ง ๓ รุ่น และแม่ทัพหลังผม ๑๑ รุ่น

เคยมีคำติฉินนินทาจากผู้ติดตามการเมืองว่า  
คนที่ทำให้บ้านเมืองปั่นป่วนตั้งแต่ในอดีตจนถึง  
ปัจจุบันล้วนแล้วแต่ผู้อยู่ในวงอสังค์แหวน  
(จบจากโรงเรียนนายร้อย หรือโรงเรียนเตรียมทหาร)

**อสังค์แหวน** เป็นชื่อในวรรณคดีเรื่องอิเหนา  
ต้องเอาคำในวรรณคดีเรื่องรามเกียรติ์มาแก้ตัว  
“ถึงจะชั่วก็ชั่วแต่ด้วยภัย สุริวงค์พงศ์ศักดิ์หาชั่วไม่”

พอศาลอาญาจะตัดสินคดี ก.ก.ต. ผมรีบ  
โทรศัพท์แนะนำกรรมการพันธมิตรประชาชนเพื่อ  
ประชาธิปไตยว่าเราต้องประชุมและแถลงให้  
ประชาชนทราบว่า “**เราคิดอะไร**” หากแถลง  
ภายหลัง ประชาชนจะหาว่าเราไม่มีจุดยืน หรือ  
ผสมโรงประจบศาล ศาลจะตัดสินอย่างไรเรา  
ก็เอาแต่เฝ้ายองศาลอย่างเต็มที่

จึงออกมาเป็นแถลงการณ์ก่อนศาลตัดสิน  
๑ วันดังนี้

## แถลงการณ์พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ฉบับที่ ๑๑/๒๕๕๕

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

ที่แล้วมาการปฏิบัติของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไม่ชอบธรรมเรื่องใหญ่ๆ นับสิบๆ เรื่อง จนถึงเรื่อง  
การขายหุ้นซึ่งเป็นสัมปทานของรัฐที่ต้องไม่ขายให้ต่างชาติ เมื่อถูกประชาชนจำนวนเรือนแสนชุมนุม  
ประท้วงหลายครั้งให้ลาออก เพราะนายกรัฐมนตรีขาดความชอบธรรม แทนที่จะลาออกเพื่อแก้ไข  
ปัญหาวิกฤติของชาติ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร กลับปฏิบัติไม่ชอบธรรมเพิ่มอีกหลายเรื่อง เช่น

๑. ยุบสภาโดยไม่มีเหตุผล เพื่อให้มีการเลือกตั้งเมื่อวันที่ ๒ เมษายน ซึ่งต่อมาศาลตัดสินว่าไม่  
ถูกต้องตามรัฐธรรมนูญ ทำให้สูญเสียเงินภาษีอากรของคนทั้งประเทศไปกว่า ๒,๒๐๐ ล้านบาทในการ  
จัดการเลือกตั้ง และจะต้องเสียเงินเลือกตั้งใหม่อีกประมาณ ๓,๐๐๐ ล้านบาท

๒. เว้นวรรค คือยุติตบทบาทการเป็นนายกรัฐมนตรีไปแล้ว เพื่อคลี่คลายวิกฤติบ้านเมือง แต่กลับ  
มาทำหน้าที่รักษาการนายกรัฐมนตรี กลับมาใช้อำนาจนายกรัฐมนตรีเหมือนเดิมอีก สถานภาพทาง  
กฎหมายของ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ในการรักษาการนานเกินเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ อันจะทำให้  
กลายเป็นรักษาการนายกรัฐมนตรีเถื่อน คณะรัฐบาลเถื่อน มติคณะรัฐมนตรีเถื่อน และการโยกย้าย  
ข้าราชการเถื่อน

๓. พุดกับข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ กล่าวโจมตี “ผู้มีอำนาจนอกรัฐธรรมนูญทำให้บ้านเมืองวุ่นวาย”  
โดยไม่กล้าชี้แจงตามคำเรียกร้องของประชาชนว่า “ผู้มีอำนาจนอกรัฐธรรมนูญ” นั้นเป็นใคร เป็นที่  
เคารพบูชาของคนทั้งประเทศหรือเปล่า

๔. มีจดหมายไปฟ้องประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นเรื่องที่น่าอับอายอย่างยิ่ง เพราะเป็นการ

พูดโกหกในข้อเท็จจริงในการเลือกตั้ง อดอ้างว่าตัวเองเป็นนักประชาธิปไตย ทั้งที่เป็นนักลวงโลก

เมื่อ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร มีความไม่ชอบธรรมนับหลายสิบเรื่องแล้ว เพิ่มเติมอีกหลายเรื่อง ดังกล่าว บ้านเมืองซึ่ง “วิกฤติที่สุดในโลก” อยู่แล้ว ก็วิกฤติเพิ่มขึ้นอีก วิธีเดียวเท่านั้นที่จะแก้ไขได้คือ ดร.ทักษิณ ต้องลาออก การพิจารณาตัดสินเรื่องอื่นๆ ไม่สามารถแก้ไขวิกฤติทั้งหมดได้เลย

การพิจารณาตัดสินของศาลในวันพรุ่งนี้ เป็นสิ่งจำเป็น ผลจะออกมาอย่างไร ไม่ว่าจะ กกต.ผิดหรือไม่ กกต.จะอยู่หรือต้องออกไปก็ไม่สามารถแก้ไขวิกฤติทั้งหมดได้

การพิจารณาตัดสินของศาลว่าจะยุบพรรคไหนหรือไม่ เป็นเรื่องที่จะต้องพิพากษาอีกเช่นกัน แต่ผลจะออกมาประการใด อาจช่วยคลี่คลายปัญหาได้บ้าง แต่ก็แก้ไขวิกฤติไม่ได้เช่นกัน

บ้านเมืองจะสงบสุขกลับคืนมาได้ และการเลือกตั้งจะเรียบร้อย บริสุทธิ์ และยุติธรรมได้ ก็ต่อเมื่อ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และ กกต.ต้องลาออกสถานเดียว

หากปล่อยให้ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เป็นรักษาการนายกรัฐมนตรี หรือนายกรัฐมนตรีต่อไป ประเทศชาติจะเสียหายยิ่งขึ้นทุกด้าน ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และความมั่นคงของประเทศ ซึ่ง การต่อต้าน ดร.ทักษิณ จะขยายไปทั้งเมืองและหนักหน่วงมากยิ่งขึ้น ตามที่หลายคนคาดการณ์

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยขอยืนยันว่า ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็แก้ไขวิกฤติบ้านเมืองครั้งนี้ ไม่ได้ วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๕ หาก พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร ไม่ลาออก และ กกต. ยังคงทำงานต่อไป ความเรียบร้อยสงบสุขของบ้านเมืองกลับคืนมาไม่ได้ และทั้งการเลือกตั้งจะมีความเรียบร้อย บริสุทธิ์ และยุติธรรมได้ ก็จะไม่สามารถเกิดขึ้นทั้งนั้น ดังนั้น พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร และ กกต. ต้องลาออกสถานเดียว

ด้วยจิตคารวะ

พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย

๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๕

ผมขอแถมท้ายด้วยจดหมายจากคนในวงอสังขมัตถวา ซึ่งเป็นนายทหารก่อนผม ๑๓-๑๔ รุ่น

“พล.ต.จำลอง ที่รักนับถือ

นานแล้ว จากที่เขียนมาบอกให้จับยั้งใส่ขวดถ่วงน้ำ ก็ห่างหายไป และคุณจำลองก็ได้เริ่มทำการตลอดมา ขอให้รักษาเป้าหมายไว้ให้มั่นคง (MAINTAIN OBJECTIVE) ภารกิจใกล้จะสำเร็จแล้ว เพราะกำเริบเองที่บังอาจละเมิดเบี่ยงเบน จึงเหมือนกับการฆ่าตัวตาย จะต้องไล่ให้ลาออกจากตำแหน่งที่รักษาการอยู่ นี้ จะปล่อยให้อยู่นานไปถึงเลือกตั้งใหม่ไม่ได้ เพราะจะใช้เล่ห์กลทุกชนิดเพื่อให้กลับมาใหม่

ผมรู้ว่าคุณจำลองเป็นคนแน่วแน่มั่นคงในอุดมการณ์ จึงขอสนับสนุนให้บรรลุเป้าหมาย มิฉะนั้น ลูกหลานเราต่อๆ ไปจะเป็นทาส ไม่มีอิสรภาพใดๆ เลย ทั้งในเรื่องความคิดและการดำเนินชีวิต

จึงต้องทำลายระบอบให้สิ้นซาก

จากรุ่นที่คุณจำลอง

๑๓-๑๔ รุ่น”



ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ“ทุนนิยม”กำลังดองเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม”นี้กัน จนมีคุณภาพ (quality) และปริมาณ(quantity)เพียงพอ ตอนนี้นั้นคนจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตามยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็นหรือดำเนินชีวิตในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

\*\*[ถอดที่ประชุมเทศนา ของพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ที่เวทีชุมนุมประท้วงนายกรัฐมนตรีกดางสี่แยกสวนมิสกวัน หน้าทำเนียบรัฐบาล เมื่อวันที่ ๑๙ มี.ค. ๒๕๔๘]

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลยกันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้ามุ่มอับ ไปไม่รอดช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆจริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ



# ความงามของประชาธิปไตยไทย

[ต่อจากฉบับที่ ๑๙๒]

มักน้อยก็ดี และสันโดษก็ดี จึงมีนัยสำคัญในคุณสมบัติของคนอย่างยิ่งจริงๆ

ใน“หลักตัดสินธรรมวินัย ๘ ข้อ”ของพุทธศาสนา หรือจริง ๆ ก็คือ“หลักตัดสินความเป็นศาสนาพุทธ”นั่นเอง ก็มี“มักน้อย-สันโดษ”นี้ยื่นยื่นอย่างชัดเจน ดังนั้นถ้าใครที่เป็นพุทธก็ต้องมุ่งสร้างตนให้“มักน้อย-สันโดษ” ไม่ใช่มุ่งแต่จะ“มักมาก-มีเท่าไรก็ไม่พอ” นั่นไม่ใช่สารสังจะของพุทธเลย

เนื้อแท้จริงๆของศาสนาพุทธนั้น (๑)เป็นไปเพื่อความคลายกำหนด วิราคะ (๒)เป็นไปเพื่อความไม่ประกอบสัตว์ไว้ วิสังโยคะ ข้อนี้ชัดเจนและลึกถ้อยนัก (๓)เป็นไปเพื่อความไม่สะสม อปยะ นี้ก็เห็นอยู่ชัดๆ พุทธไม่ได้มุ่งหมาย

ให้สะสม (๔)เป็นไปเพื่อความมักน้อย อปปัจจະ (๕)เป็นไปเพื่อความใจพอ หรือสันโดษ สันตุฎฐิ (๖)เป็นไปเพื่อความสงบสงัดจากกิเลส ปวิเวกะ (๗)เป็นไปเพื่อความเพียร วิริยารัมภะ (๘)เป็นไปเพื่อความเป็นคนเลี้ยงง่าย สุภระ

นี่คือ“หลักตัดสินความเป็นศาสนาพุทธ” เพราะงั้นเมื่อเป็นคนมักน้อยหรือกถำจนได้สันโดษได้ ตามวรรณะข้อ ๓-๔ เป็นคนขัดเกล้าตนเอง ซึ่งเป็นวรรณะ ข้อที่ ๕ เพราะได้สัลเลขะตนเอง คือ ได้ขัดเกล้ากาย วาจา ใจ ขัดเกล้ากายกรรม วชิกรรม มโนกรรม ขัดเกล้าอาชีวะ ตามมรรคองค์ ๘ ซึ่งต้องขัดเกล้าสังกัปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ ให้สัมมา ให้ถูกพุทธธรรม ให้ดีประเสริฐ ขัดเกล้าสิ่งที

มันไม่สมควรจะทำ มีท่าทีลีลา น่าจะ กิตะ วาทีตะ วิสุกะทัตสนาอะไรพวกนี้ อะไรเป็นข้าศึกแก่กุศล ก็ หัดลดหัดละลงไป จนกระทั่งใจถูกขัดเกลา ก็เป็น มรรคผล กิเลสถูกขัดเกลาออกจากใจนั่นเอง กิเลส ก็ลดก็ละลงไปได้ หรือขัดเกลาจนเกลี้ยง ดับสนิท นี่เป็นสัลเลขธรรม ธรรมะของพระพุทธเจ้ามีสัลเลข ธรรม มีการขัดเกลา จนกระทั่ง กาย วาจา เป็นกุศล หมด โดยเฉพาะ“ใจ”นั้นสะอาดบริสุทธิ์ ต้องขัดเกลา จนใจไม่มีกิเลส สะอาด เป็นจิตเดิมแท้ เพราะไร้กิเลส

วรรณคดีต่อไป ข้อที่ ๖ “ฐูตะ” ฐูตะแปลว่า สีสเครื่อง สีสยากร ๆ เช่นคำว่า ฐูตงค์ ก็คือ ฐูตะ + องค หมายความว่า หน่วยหรือหัวข้อของสีเครื่องต่าง ๆ สีเครื่องก็เช่นว่า เป็นคนที่ไม่รับเงินทองให้แก่ตัวเอง แล้ว ไม่สะสมแล้ว มีสีเครื่องได้แล้ว สีลข้อ ๑๐ คือ ชาตบุรุษตปฏิกคณา อย่างนี้เป็นต้น นี้ ไม่ใช่เงิน ไม่ใช่ทองแล้ว เป็นสีเครื่องนะ กินมือเดียวก็สีเครื่อง เป็นคนที่กินมือเดียวได้แล้ว โดยสบาย โดยไม่ลำบาก ไม่ยาก ไม่คิด ไม่ทรมานอะไร ไม่มีอึดอัดกิลมละ สบาย กินมือเดียวก็สบาย ไม่ใช่เงินไม่ใช่ทองก็ชีวิตสบาย อย่างนี้เป็นต้น มีสีเครื่องหรือสีสูง แต่ใจไม่เคร่งแล้ว ปกติ ใจสบาย ฐูตะหรือฐูตงค์นี่อันเดียวกัน องค์กร แห่งสีเครื่อง อย่างพระกัสสปะท่านเป็นพระป่า ดิด ป่ามาหลายชาติเหลือเกิน หลายสิบหลายแสน หลายล้านชาติ ดิดเป็นวาสนา พระกัสสปะนี่ เอาละ อาตมาไม่มีเวลาขยายความถึงเรื่องอินโดยพวกนี้ ซึ่งมันลึกซึ้ง เพราะนั่นฐูตงค์ของพระกัสสปะก็เลย เป็นเครื่องชี้เขตในศาสนาพุทธ ว่า หากจะเคร่งก็ อย่าเคร่งเกินฐูตงค์ ๑๓ ของพระกัสสปะ ก็แล้วกัน ๑๓ ข้อนี้เป็นสุดยอดแห่งฐูตงค์แล้ว ถ้าใครมีความเคร่งเกินพระกัสสปะไป ก็ถือว่าตกขอบออก นอกศาสนาพุทธไปเลย ทำเกินศาสนาพุทธแล้ว

นั่นก็หมายความว่า “ความเคร่งของพุทธ” มีเขตกำหนดอยู่ที่ “ฐูตงค์ ๑๓ ข้อ” ของพระมหากัสสปะนี่เอง เป็นตัวอย่างชี้เขตแห่งความเป็น “อึด ถึก ทน” ถ้าใครขึ้นเคร่งจนเกินกว่านั้นอย่าง

เช่น ฐูตงค์ ๑๓ นี้ไป ก็ถือว่า เป็นการทรมานตน หรือทำตนให้ลำบากเกิน ที่เรียกว่า “อึดอัดกิลมละ” อึดตะแปลว่า ตน กิลมละแปลว่า ความลำบาก ซึ่ง ต่างกันอย่างมีนัยสำคัญกับ “การตั้งตนอยู่บนความลำบาก” ที่ภาษาบาลีว่า *ทุกขายะ ปนะ เม อัดตานัง ปททโต* เพราะ “การตั้งตนอยู่บนความลำบาก” ที่ว่า นี้ นักปฏิบัติธรรมทุกคนจะต้องประมาณแก่ตนอย่าง เหมาะสม ซึ่งหมายความว่า ผู้ปฏิบัติต้องสมาทาน สติให้ตนถึงขนาดที่ต้องฝืนต้องเคร่งอย่างพอเหมาะ กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง พระพุทธเจ้าตรัสไว้อย่างนี้ ในเทวทหสูตร(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕) แต่ถ้าขึ้น ปฏิบัติโดยสมาทานสติเอาแต่ “อยู่ตามสบายหรืออยู่สุข สบายตามมีตามได้” (ยถาสุขัง โข เม วิหโรโต) พระพุทธ องค์กรตรัสว่า ผู้ปฏิบัติมันจะได้ “อกุศลธรรมเจริญยิ่ง”

ในประเด็นนี้มีนัยสำคัญคือ สีเครื่องของพุทธ ที่เรียกว่า ฐูตะหรือฐูตงค์ของพุทธนั้น ให้ยึดเขต มาตรฐานความเคร่งสูงสุดก็ให้เอาแค่สีฐูตงค์ ๑๓ ที่พระมหากัสสปะยึดถือนี้ เป็นตัวอย่างสุดเคร่ง ถ้า เคร่งเกินขอบเขตนี้ถือว่า ไม่ถูกแล้ว สุดโต่ง เป็น *การ ทรมานตน* คือ *อึดอัดกิลมละ* ซึ่งถือเป็นการแสวงบุญ นอกคำสอนเกินขอบเขตของพุทธไปแล้ว

และสีหรือข้อวัตรที่เคร่งๆดังกล่าวนี ก็ สำหรับคนแต่ละคนผู้เหมาะสมที่จะเป็นประโยชน์ แก่ตนเองเท่านั้น ไม่ใช่หลักเกณฑ์สำคัญที่บังคับให้ภิกษุ ต้องปฏิบัติตามทุกคน ดังนั้นพระเวทิตมาทูลขอให้ กำหนดสีเครื่อง ๕ ข้อ เพื่อบังคับให้ภิกษุปฏิบัติ ซึ่ง ๕ ข้อนั้นก็คือฐูตะนั่นเอง พระพุทธเจ้าจึงไม่อนุญาติ

เพราะนั่น เคร่งจะอยู่ป่า จะอยู่ป่าช้า จะอยู่ โคนไม้ จะฉันแต่อาหารบิณฑบาตเท่านั้น อะไรอย่างนี้ เป็นต้น เคร่งอะไรตั้ง ๑๓ ข้อของพระกัสสปะ ก็เป็นเรื่องที่เหมาะสมเป็นประโยชน์แต่ละบุคคล และเมื่อ ผู้ใดปฏิบัติจนกระทั่งบรรลุธรรมในสีเครื่องสำหรับตน ผู้นั้นก็มีสีเครื่องได้อย่างมีชีวิต “ปกติ” เป็นคนมีสี เครื่องนั้นแต่ก็สบาย ง่ายดีธรรมดาซึ่งมันไม่ต้องฝืนไม่ต้อง เคร่งอะไรแล้วสำหรับผู้ปฏิบัติได้บรรลุผลสำเร็จ ผู้มี

“ศีล”จึงชื่อว่า **ผู้มี“ปกติ”แล้ว** ตามข้อกำหนดของศีล  
ข้อนั้น แม้จะเป็นศีลยากๆ ศีลเคร่งๆ(ธุดะ)

อย่างเช่นว่า คนผู้มี “ศีล” ข้อ ๑๐ **ไม่มีเงิน  
ไม่มีทองเป็นของตนแล้ว** คนผู้นี้ก็เป็น**ปกติ** สบายๆ  
**นี้สบายไหม?** (ซึ่งมีไปตามมาตรฐานคนที่ปฏิบัติศีล ๑๐  
ได้แล้ว) **สบาย** ไม่ได้เคร่งอะไรเลยใช่ไหม กินมือเดียว  
เป็นไง **เคร่งไหม** ก็ไม่เป็นเรื่องเคร่งอะไร ปฏิบัติได้แล้ว  
บรรลุแล้ว **ศีลบรรลุเป็นปกติแล้ว เป็นสามัญแล้ว**  
ผู้นั้นก็ไม่เคร่งอะไรหรอก แต่คนอื่นเขาเห็นว่า**เคร่ง**  
เพราะเขาทำไม่ได้ มันก็เป็น **ศีลเคร่ง เป็นศีลยากจริง**  
แต่ผู้ปฏิบัติได้แล้วมันก็สบาย มันไม่ได้ลำบากอะไร  
“ศีล”แปลว่า “ปกติ” นั่นคือนัยยะอย่างนี้ แต่คนไปแปล  
ผิดๆพลาดๆเยอะ ให้ความหมายว่าปกติที่ไม่เข้าหลัก  
เข้าเกณฑ์ “ศีล”จะแปลว่า “ปกติ”ก็ต่อเมื่อผู้ปฏิบัติ  
“ศีล”ข้อใด ข้อนั้นต้องมีผลบรรลุธรรม จนขัดเกลา  
กิเลสจากจิตได้สำเร็จจริง กระทั่ง**ไม่ต้องเคร่ง ไม่ต้อง  
ฝืนได้สำเร็จแล้ว** อย่าไปแปลสุมสี่สุมห้าว่า “ปกติ”  
เฉยๆ เดี่ยวจะกลายเป็นว่า เช่น คนๆนี้ดื่มเหล้าวันละ  
๒ ขวดเป็น “ปกติ” อะไรอย่างนี้ โอ้โฮ..มันจะเป็นศีล  
อะไรเล่า เขาดื่มเหล้าวันละ ๒ ขวด คนๆนี้**ไม่มี“ศีล”**  
**เป็นปกติ**ต่างหาก หรือคนๆนี้กินทุกอย่างที่ขวางหน้า  
เป็นปกติ อะไรอย่างนี้มันไม่ใช่ศีล แม้มันปกติของเขา  
ก็จริง แต่เขาคณนี้ยัง **ไม่มี“ศีล”ไม่มีวินัย**อะไรเลย

เอาละ ทีนี้ต่อจาก “ธุดะ” วรรณะข้อที่ ๗

“ศีลเคร่ง”แล้ว วรรณะ  
ข้อต่อไป ก็คือ ปาสาतिकะ  
“ปาสาतिकะ” แปลว่า **น่า  
เลื่อมใส น่าพอใจ** คือกาย  
กรรมก็ดี วจกรรมก็ดี มโน  
กรรมก็ดี มีอาการที่**น่าพอ  
ใจ น่าเลื่อมใส** เพราะอะไร  
เลื่อมใสเพราะเป็นคนที่  
มีคุณธรรม ตามข้อที่ ๑-๗  
นั่นแหละ เป็นคนที่เลี้ยง  
ง่าย บำรุงง่าย เป็นคนมัก



• ยายห่อ ผู้เตาวัลย์ ๘๘ ที่ชุมชนศาลือศอก

น้อย เป็นคนสันโดษ เป็นคนที่ได้สั่งรระวังขัดเกลา  
ตนเอง ให้ตนเองมีกายกรรมดี วจกรรมดี โดยเฉพาะ  
มโนกรรมดีเพราะบรรลุธรรม มโนคือใจเป็นประธาน  
ทำกาย-วาจา ให้มีอาการดีงาม สุจริต เจริญกุศลขึ้น  
เรื่อย ๆ เป็นคนมีศีลเคร่งได้สูงขึ้นไป เห็นแล้วน่า  
ศรัทธา โอ้..คนนี้มีศีลมีธรรม เห็นได้ทั้งอาการกาย-  
วาจา-ใจ นั้น มี **“อวิโรธนะ”** คือ มีความ**ประพฤดีที่  
เป็นอยู่ไม่คลาดห่างจากธรรม** จนเห็นได้เป็นราศีแห่ง  
ธรรมอยู่ในตัวเลย หรือถ้าเป็น**ผู้มีอาการที่น่าเลื่อมใส**  
สูงๆมาก ๆ ก็ถึงขั้นเห็นได้เป็น **“ธรรมัญญูรังสี”** ที่เดียว  
หมายความว่า **คนผู้นั้นมีธรรมะที่เป็นคุณพิเศษแสดง  
อยู่ในเนื้อในตัวตามปกติ** อย่างเห็นได้แจ้งชัดจะ  
**กระจ่างสว่างไสวสง่างามอยู่เต็มพฤติกรรมของท่าน  
ในการดำเนินชีวิตสามัญ** ดังนี้ เป็นต้น

ผู้มี “วรรณะ” ข้อ ๗ มีอาการที่**น่าเลื่อมใส  
ปาสาतिकะ**นี้ จึงเป็นที่น่ายกย่องบูชา เพราะเห็นได้แน่  
ชัดว่ามีศีลมีธรรม เป็นผู้ก่อประโยชน์คุณค่าต่อสังคม  
ด้วยภูมิปัญญาที่เป็นธรรม สร้างสรรเสียดลบันดาลใจ  
เอื้อเพื่อเจือจาน อดทน สิ่งเหล่านี้เป็นอาการที่น่าเลื่อม  
ใสทั้งสิ้น เพราะเป็นกุศลทั้งนั้นแหละ อย่างนี้เป็นต้น

“วรรณะ” ข้อต่อไป ข้อ ๘ ก็คือ “อปจยะ”  
**อปจยะ** แปลว่า **ไม่สะสม** คือไม่สะสมทั้งวัตถุ ไม่สะสม  
ทั้งกองกิเลส ไม่สะสมทั้ง ๒ อย่าง ไม่สะสมวัตถุก็คือ  
นั่นแหละที่เอาตามอธิบายไปแล้ว ผู้เป็น**อนาคาริกชน**

**“วรรณะ ๘ ของพุทธ”**นี้  
เป็น **“วรรณะ  
ที่เป็นคุณค่าแห่งคน”**  
โดยแท้ ถ้าคนทั้งหลาย  
ในประเทศไทย ที่ต่างก็เป็น  
ชาวพุทธกันถึง ๙๕ %  
ได้มี **“วรรณะ ๘”**  
อย่างแท้จริงแล้ว  
**ประชาธิปไตย  
ของไทยก็จะรุ่งเรือง  
งดงามถาวรอย่างแท้จริง**

ไม่สะสมคือ ไม่มีแล้วทั้งบ้านช่องเรือนชาน ที่ตั้งที่ดิน ข้าวของเงินทอง ทรัพย์ศฤงคาร เป็นผู้ไม่สะสมอะไรทั้งหลายนั้นเป็นของตัวของตนแล้ว และเป็นคนมักน้อย สันโดษแล้วด้วย เพราะฉะนั้นจึงไม่สะสมอะไร ทุกสิ่ง เป็นสินทรัพย์ส่วนกลางร่วมกัน กินใช้อยู่กับกองกลาง ของสังคมที่ตนอยู่ร่วมเป็นสามัญ ที่กินที่ใช้กันไป ซึ่งมันมีระบบวิธีมีวิถีการดำเนินชีวิตของชุมชน *สาธารณโภคี* ซึ่งเป็นสังคมนวัตกรรม เป็นเศรษฐศาสตร์ใหม่

คือ **เศรษฐศาสตร์บุญนิยมหรือเศรษฐศาสตร์เชิงพุทธ** เป็นเศรษฐศาสตร์ที่มีหลักธรรมถึงระดับโลกุตระเข้าไปบริหารอย่างสำคัญ โดยมุ่งมุ่งหมายมักน้อย สันโดษนี้แหละ เป็นจุดต่างจากเศรษฐศาสตร์ทุนนิยมหรือเศรษฐศาสตร์โลกียะอย่างชัดเจน ถ้าเอาหลักกรรม ๕ นี้ไปวัด แล้วจะยืนยันได้ เป็นคนมีศีลเคร่ง ซื่อตรง ไม่โลภ ไม่สะสม มีอาการที่น่าเลื่อมใส เป็นต้น เรื่องไม่สะสมนี้ จะเห็นได้ชัดเลยว่า ไม่สะสมจริงๆ ตั้งใจสะพ้อออกเพื่อเกื้อกูลสังคมจริงๆ จะมีไว้แต่พอใช้พอหมุนเท่านั้น แต่มีชีวิตอยู่ได้อย่างดี มีเครื่องไม้เครื่องมือใช้งานอย่างพอเหมาะ ไม่ด้อย แต่ไม่เพ้อ เครื่องมือเครื่องใช้ราคาแพงก็สามารถมีได้ ถ้ามันมีความจำเป็นและเหมาะสมที่จะใช้ ไม่ต้องสะสม เป็นของส่วนตัวทุกอย่างเป็นสมบัติส่วนกลางช่วยกันดูแลรักษา *อารักขสัมปทา ถึงพร้อมด้วยการรักษา* ไม่ใช่สะสมให้รำรวยแน่ๆ *อารักขะ ไม่ได้แปลว่าสะสม*

“ความไม่สะสม”นี้เป็นจิตของคนไม่โลภจริง เป็นจิตเสียสละ เป็นจิตที่ไม่ตระหนี่ไม่กักตุนหวงแหนแท้จริง จะแจกจ่ายเฉลี่ยกันเอื้อเฟื้อกันและกัน ผู้สร้างได้มากหรือมีมากเพื่อแผ่คนไม่เก่งมีไม่มาก ความขาดแคลน ความแย่งชิง จะหมดไป ความสมดุลจะเกิดขึ้นได้อย่างไม่ขลุกขลัก เพราะต่างคนต่างไม่หวงแหน และต่างเต็มใจสะพ้อออกไปสู่กันและกันอย่างสุขสมครีใจ และชื่นชมยินดี คนที่ยิ่งไม่โลภ ยิ่งสร้างสรรค์แล้วยิ่งแจกจ่ายออกไป ก็จะมีคนยิ่งยกย่อง จึงยิ่งจะเป็น **ธรรมาธิปไตย** ยิ่งผู้ใดเก่งมากไม่สะสมเลย มีแต่ให้ไปจนหมด ไม่เอาเป็นของตนเลย จะพิสูจน์ได้ว่า ยิ่งจะ

เป็นผู้ได้รับการอุดหนุนส่งเสริม **ยิ่งจนจึงยิ่งสูงส่ง** ขออภัย..ยกตัวอย่างอาตมาเนี่ย อาตมาเองไม่มีเงินสักบาทเลยแต่คนเห็นว่าน่าจะใช้คอมพิวเตอร์จะเป็นประโยชน์มากกว่าทำอย่างไรไม่มีเครื่องมือช่วยเขาก็ซื้อมาให้ ซื่ออย่างรุ่นดี ๆ แพง ๆ มาให้ด้วย อย่างนี้เป็นต้น คนเรามีปฏิภาณรู้เขาจะอุดหนุนอย่างถูกต้องลดลงพิสูจน์ดูเถอะ ไม่จำเป็นจะต้องมีของตัวเอง ถ้าเรามีประโยชน์คุณค่าต่อสังคม จะมีคนคอยอุดหนุนจนเจอแล้วก็จะมีคนคอยช่วยเหลือให้เป็นไปได้ สิ่งนี้เป็นสิ่งเล็กซึ่งนะ *ผู้ไม่สะสมแต่ไม่ขาดแคลน* กลับยังมีสมบรูณ์ข้อสุดท้าย *๕ มีความพากเพียร วิริยารัมภะ* ข้อนี้ไม่ต้องอธิบาย ก็เข้าใจได้ดีแล้ว คนที่มีวิญญานมีเลือดขยัน ขี้เกียจไม่เป็นนั้น มันดูได้นะคนเรา คนขยันมันต่างกับคนขี้เกียจ คนเลี้ยง คนเลี้ยง คนอู้แน่ๆ แต่ถ้าเป็นคนปฏิบัติตนแล้วเป็นคนมีจิตที่บรรลุตธรรมทั้งเจ็ดทั้งปัญญา จะขยันจริงๆ เขาขยันก็ดูเหมือนว่าเขาไม่ได้ขยันอะไร มันเป็นปกติวิสัย มันมีวิริยพละ มันมี *ความเพียรอันเป็นพลัง* เป็นพลังแห่งความขยันมันขยันเอง มันพากเพียรในตัวของมันเอง

วิริยารัมภะ แปลว่า *ปรารถนาคความเพียร* คือพยายามขยันอยู่เสมอ ปรารถนาก็หมายความว่าเดือนตนเองอยู่เสมอ มีความสำนึกอยู่ตลอดเวลาๆ ปรารถนาก็หมายความว่า ตนเองเนี่ย สำนึกอยู่เรื่อยๆ อ้อ..เราต้องเพียร เราต้องหมั่น หรือเราต้องขยัน คนที่ปรารถนาคความเพียร ขยัน สร้างสรร ลักษณะจะเห็นได้ถ้าอะไรพอสมควรจะพัก เขาจึงพัก แต่เพียรนั้นมันเป็นพื้นของชีวิต คนเราพักน้อยกว่าเพียรเป็นสามัญ พระพุทธเจ้าท่านได้ตรัสอยู่เรื่องหนึ่ง คือมีเทวดามาทูลถามพระพุทธเจ้า ทูลถามว่า *คนที่ข้ามโอฆะสงสารได้แล้วเนี่ย มันเป็นอย่างไง* พระพุทธเจ้าท่านก็ดูแล้วว่า เอ้อ..เทวดาระดับนี้ก็ต้องตอบอย่างสำนวนสูงๆหน่อย ท่านจึงตรัสว่า *“เราไม่พัก-เราไม่เพียร”นี่แหละเราข้ามโอฆะสงสารได้แล้ว* ผู้ข้ามโอฆะสงสารได้แล้ว ก็หมายความว่า ผู้ถึงฝั่ง ผู้ถึงนิพพานนั่นเอง ปล่อยคนทั่วไปฟังแล้วก็จะงงตั้ง

อ้อ..นิพพานแค่นี้เองหรือ ..ก็แค่นี้แหละ ท่านแปลเป็นไทยว่า...เราไม่พักเราไม่เพียร หมายความว่าไม่ว่าความหมายก็... เราไม่พัก ก็คือเราเพียร มีเพียร เป็นคนมีความเพียร ส่วนเราไม่เพียร ก็คือพัก ถึงเวลาควรพัก รู้จักพัก เช่นถึงเวลาควรจะหลับนอนได้แล้วก็นอน ถึงเวลาเราเจ็บป่วย ก็ต้องพักรักษาตัว ก็พัก หรือทำงานวันเวลามันสมควรจะพักได้แล้ว มันค้ำมันมีดแล้ว มันสมควรจะพักได้แล้ว ทำงานมาหนักแล้วนะนี่ นานแล้วควรจะพักผ่อนได้แล้ว ไม่ขึ้นเดี่ยวสุขภาพจะเสียก็พักซะ คือมีปัญหาฐานะ ไม่ได้พักเพราะมีกิเลสอยากพัก เพราะหนีเสียเอาแต่พัก ไม่เอาเพียร ไม่ใช่ หรือเพียรจนไม่รู้จักพักก็ไม่ใช่เพียรจริงเลย ขยันหมั่นเพียรไม่รู้จักพักก็พักผ่อนเลย ก็ตายกัน หรือเจ็บป่วยชีวิตเสื่อมโทรมกันพอดี

เพราะฉะนั้นผู้มี“วิริยารัมภะ”จึงทำงานอย่างจริงจังๆเลย ว่า สิ่งที่ควร สิ่งที่ไม่ควร อะไรจะมากจะน้อย เกินหรือขาด จะรู้จักพัก-รู้จักเพียรให้สมดุลอย่างดี เรียกว่า“สัมมา” ซึ่งหมายความว่า โดยทั่วถึง โดยสมควร โดยถูกต้อง โดยชอบ โดยสมบูรณ์ ดีที่สุด ชีวิตก็เป็นสุขชีวิตก็แข็งแรง ความหมายแก่เราไม่พัก-เราไม่เพียรนี้จะหมายถึงการข้ามโอบสงสารอย่างไร ถ้าไม่เจอกับตัว หรือว่าไม่ศึกษาปฏิบัติจนมีของจริงก็จะตอบยาก มันหมายความว่าผู้ที่ได้ละกิเลสหมด อุตตาหมดความเป็นตัวตนแล้ว ผู้นั้นก็มีชีวิตอยู่เพื่อมีกรรม มีกิจการ จึงแสวงหาการงานเป็นเครื่องอาศัย เรียกว่าอาหารปริยญาติทุกข์ โดยธรรมชาติ เราทำงานมันต้องเหนื่อยบ้าง มันมีอุปสรรคบ้าง มันต้องมีความยากเย็นบ้าง มันจึงทุกข์บ้าง อาหาระ แปลว่าเครื่องอาศัย ชีวิตต้องหาเครื่องอาศัย ปริยญาติ แปลว่า การแสวงหา แสวงหาอาหารมาเลี้ยงตนก็เป็นงาน หาอาหารมาเลี้ยงตนก็ไม่เบียดเบียนใครๆ หรือทำงานเพื่อแลกอาหาร ก็ต้องทำ งานเพื่ออาศัยอยู่อาศัยกิน ให้มันคุ้มอยู่คุ้มกินของตน อยู่ในโลกนี้เป็นคนที่พึ่งตนเองรอด เมื่อสร้างสรรค์เหลือ มีเหลือ ก็เผื่อแผ่แก่ผู้อื่น แจกจ่ายไปแบบเศรษฐกิจบุญนิยม คือไม่ใช่เชิงคิด

เอาเปรียบแบบเชิงคิดของเศรษฐกิจทุนนิยม งานการความขยันของเศรษฐกิจบุญนิยมจึงเป็นประโยชน์คุณค่าแก่ผู้อื่นแท้ เป็นงานที่เป็นกุศลหรือเป็นงานที่เป็นบุญ เป็นบุญญาติสังฆาร เป็นสังฆารที่เราปรุงแต่งอย่างเป็นบุญ ซึ่งเป็นประโยชน์แก่มหาชน พุทธชนิตายะ เพราะเราขยัน เราสร้างเงินกินกินใช้ และเรากินน้อยใช้น้อยแล้ว ส่วนเหลือส่วนเกินจึงให้แก่คนอื่นได้ เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น แต่เป็นบุญของเรา เป็นคุณค่าของเรา เราไม่เอาไม่ตีราคาเป็นมูลค่าเอาเปรียบมาให้แก่ตนเลย นี่แหละคือทุนทางสังคม เพราะว่าเป็นคนที่สร้างแล้วให้แก่ผู้อื่นให้แก่สังคมไป อันนี้เรียกว่า ทุนทางสังคม นี่คือธรรมะของพระพุทธเจ้า เพราะฉะนั้นผู้ใดมีวรรณะ ๕ ก็คือ The classes คนมีวรรณะชั้นสูง ไม่ใช่ the masses อันเป็นคนส่วนใหญ่ทั่วไป

ทวนอีกนิดหนึ่งก่อนจบ เป็นคนเลี้ยงง่าย บำรุงง่าย มักน้อยหรือกล้าจน สันโดษหรือเป็นคนมีใจพอ ขัดเกลาตนเอง มีศีลเคร่งได้สบายๆ มีอาการที่น่าเลื่อมใส ไม่สะสม ไม่สะสมทั้งสมบัติวัตถุ ไม่สะสมทั้งกองกิเลส เป็นคนหมดตัวตน หมดอัตตา ไม่มีเรา ไม่มีความเป็นของเรา ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา นี่สุดยอดแห่งธรรมะ ไม่ใช่ปากพูด ไม่ใช่ตรรกะ ถ้าปฏิบัติได้แล้วจะถึงความจริงเป็นคนพากเพียรขยัน อยู่เสมอ สร้างสรรเสียดสละอยู่ในโลก นี่คือวรรณะ ๕ ของพระพุทธเจ้าที่เป็นธรรมะ แม้ทุกวันนี้เราก็ได้ปฏิบัติกันมา พิสูจน์กันได้ จนเกิดสังคมกลุ่มหมู่เป็นวัฒนธรรมของคนมี“วรรณะ ๕” ดังที่ได้เทศน์มา

**วรรณะทั้ง ๙ บ่อ** เป็น“**วรรณะของศาสนาพุทธ**” พุทธจึงมีเรื่องของชั้นวรรณะ แต่ไม่ใช่การแบ่งวรรณะตามสีผิว แบ่งตามศักดิ์นา แบ่งตามสายตระกูล สืบทอดกันมา แบ่งตามฐานะการเงิน อะไรอย่างนั้น

แต่“**วรรณะ ๙ ของพุทธ**”นี้เป็น“**วรรณะที่เป็นคุณค่าแห่งคน**”โดยแท้ ถ้าแม้ว่าคนทั้งหลายในประเทศไทย ที่ต่างก็เป็นชาวพุทธกันถึง ๘๕% ได้มี“**วรรณะ ๕**”กันอย่างแท้จริงแล้ว **ประชาธิปไตยของไทยจะรุ่งเรืองงดงามถาวรอย่างแท้จริง ๒**

สี่ <sup>สั้น</sup> <sub>ชีวิต</sub> สมอ.

คำสอนยาวนานกว่า ๒,๐๐๐ ปี

เปิดเผยสาระลึกลับจะ

เหมือนหงายของที่คว่ำให้เปิดออก

ชาวพุทธส่วนใหญ่ปล่อยชีวิตไหลตามกระแส

จะไม่รู้จักบาปบุญ

และอาจไม่รู้ว่ามีอาชีพทนาย

ก็เป็นได้ทั้งงานบุญและงานบาป



# ข้าพุทธ ขาวคารา

ประธานสาขาพรรคเพื่อฟ้าดิน  
ลำดับที่ ๑๐



## □ ทบทวนอดีต

นายข้าพุทธ ขาวดารา เดิมชื่อวิบูลย์ ชาวราชบุรี มีพี่น้อง ๔ คน เป็นลูกคนที่ ๒ คุณพ่อเป็นทหารช่าง คุณแม่เป็นแม่บ้าน ต้องยอมรับว่าเติบโตจากครอบครัวเผด็จการทหาร คือชีวิตต้องอยู่ในกรอบระเบียบวินัย เช่น ทรงผมต้องเกรียนแบบทหาร ไม่มีโอกาสไว้ผมยาว ๒ อาทิตย์ตัดผม ๑ ครั้ง กางเกงยีนส์ห้ามใส่ส่วนใหญ่พวกลูกทหารยากจะมีโอกาสใส่กางเกงยีนส์

ตอนเด็กๆ พวกเราก็ทำตาม ไม่มีปัญหาอะไร แต่พอโตขึ้นอยู่ ม.ศ.๔, ๕ เอ๊ะ..เราไม่มีกางเกงยีนส์นุ่งนะ เราไม่ได้ไปงานกลางคืนเหมือนคนอื่น เพราะถ้าไปจะต้องขออนุญาตดูยุ่งยากมาก เริ่มรู้สึกอึดอัดบ้าง แต่ไม่มากนักอาจเป็นความเคยชินเพราะอยู่ในสังคมของครอบครัวทหาร

พอเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้น เมื่อมองย้อนหลังไป ยอมรับว่ากรอบชีวิตของคุณพ่อ ทำให้ผมมีระเบียบวินัย กรอบเป็นตัวดึงเราไว้ส่วนหนึ่ง เพราะถ้าไม่มีตรงนั้น ก็ไม่แน่ว่าอารมณ์วัยรุ่น

อาจจะดึงเราเตลิดไปเหมือนกัน แต่ผลเสียจากการถูกบังคับก็อาจมีบ้าง มันทำให้อยากเป็นอิสระ ไม่อยากอยู่ในกฎระเบียบ ตอนมาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยรามคำแหง เราไม่ยอมมตัดผม ๒ อาทิตย์ต่อครั้ง แกมไว้



ผมยาวชะเอวอีก ริหัดกินเหล้า สูบบุหรี่ ซึ่งแต่ก่อนห้ามแตะต้องบายนุชพวกนี้เด็ดขาด พอแยกออกจากครอบครัวเราก็อยากลองทุกอย่างตามประสาคนหนุ่ม ที่เริ่มจะเป็นตัวของตัวเอง

## □ ประทับใจคุณพ่อคุณแม่

คุณพ่อเสียสละทำเพื่อครอบครัวจริงๆ รักครอบครัว เรื่องอะไรที่จะเกิดผลไม่ดีต่อลูกท่านจะติกันไว้หมด เช่นห้ามเที่ยวกลางคืน เพราะท่านรู้ว่าชีวิตวัยรุ่นจะมีบายนุช เหล้า บุหรี่ ผู้หญิงเข้ามา ท่านจึงระวังมากไม่ให้ลูกๆ แตะต้องสิ่งเหล่านั้น ทุกวันนี้ผมจึงซบซึ้งและเคารพท่านอย่างยิ่ง แม้บางเรื่องท่านจะบกพร่องบ้าง แต่รู้ว่าท่านจริงใจมีเจตนาดี

ส่วนคุณแม่ตามใจลูกบ้าง ไม่ได้เข้มงวดแบบคุณพ่อ ถ้ามีอะไรไม่ดีจะชี้แจงบอกเหตุผลว่าไม่ควรทำ เรื่องการไปไหนมาไหนบางที่ท่านก็เห็นต่างกับคุณพ่อบ้าง เพราะเห็นว่าลูกโตแล้วก็น่าจะปล่อยให้ไปไหนมาไหนเองได้บ้าง คุณแม่ฉลาดใช้จิตวิทยา ท่านจะไม่ทำอะไรที่รุนแรงมักใช้วิธีพูดอธิบายเชิงดึงเตือนมากกว่าว่าเรื่องนั้นดีไม่ดียังไร และไม่เห็นด้วยอย่างไร แต่คุณพ่อจะเป็นเชิงห้ามเด็ดขาด เป็นลักษณะคำสั่งแบบทหาร

## □ มุ่งสู่จุดหมายชีวิต

จบ ม.ศ. ๕ ที่ราชบุรี เรียนใช้ได้แม้ไม่ขยัน ผมอยากเป็นทหารเหมือนคุณพ่อ อาจเพราะเติบโตมาในค่ายทหาร คุณพ่อก็นุหนุนเต็มที่ เพราะตัวเองเป็นทหารชั้นผู้น้อย อยากให้ลูกเป็นนายร้อย แต่ผมสอบไม่ผ่านตรวจโรค เพราะมีปัญหาที่แก้วหู จึงหันมาคิดจะเรียนรัฐศาสตร์แทน แต่คุณพ่ออยากให้เรียนนิติศาสตร์มากกว่า คนต่างจังหวัด ถ้ารู้กฎหมายก็จะช่วยเหลือครอบครัว และญาติพี่น้องได้ดีกว่า



จบนิติศาสตร์ ก็เรียนต่อเนติบัณฑิต จบแล้วมุ่งเข็มไปที่ผู้พิพากษาหรืออัยการ ค่อนข้างเชื่อมั่นว่าสอบได้ พยายามอยู่ ๓ ครั้ง แต่สอบไม่ได้ ก็คิดว่าคงไม่ใช้วิถีชีวิตของเราละมัง จึงหันมายึดอาชีพทนาย

#### □ ทางสายใหม่.. พบโคก

ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ เดือนมีนาคมครบวันเกิดอายุ ๒๗ ปี หลังจากเป็นทนายความอยู่ ๕ ปี ก็คิดเรื่องชีวิตเราจะเป็นอย่างไรต่อ ทุกเย็นวันศุกร์ก็กินเหล้าเมายากับเพื่อนๆ เช้าวันจันทร์ก็หัวกระเป๋ามาไปว่าความ วันเวียนอยู่อย่างนั้น คิดอยากเปลี่ยนแปลงตัวเองแต่ก็นึกไม่ออกว่าจะทำอย่างไร

เย็นวันหนึ่งเปิดทีวี พบข่าวพลตรีจำลอง ศรีเมือง ตอนนั้นท่านมีตำแหน่งเป็นเลขาธิการกรรมาธิการ คือ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ รู้สึกว่าคนนี้น่าสนใจ ตัดผมสั้นเกรียน ถือศีล ๕ กินอาหารมังสวิรัต เรื่องมังสวิรัตผมรู้เพียงว่าไม่กินเนื้อสัตว์ ไม่รู้เหตุผลอะไร แต่ก็แปลกดีนะ น่าจะลองอะไรที่มันแปลกๆ ใหม่ๆ ดูบ้าง

วันต่อมาก็ลองทำครั้งแรกในที่ทำงาน ล้างผักผักสดหน้าข้าว ผมกินอย่างนั้น กินทุกวัน นานเป็นอาทิตย์ๆ วันละ ๓ มื้อ พอสักระยะก็รู้ตัวเองว่ามันน่าจะไม่ใช่ ไม่น่าจะมีแค่ข้าวกับผักเท่านั้น น่าจะมีอะไรอีกที่เรายังไม่รู้ นึกถึงร้านศูนย์อาหารมังสวิรัตที่เชิงสะพานสมเด็จพระปิ่นเกล้า ไปกินที่นั่นและถามข้อมูลเพิ่มเติม จึงรู้ว่านอกจากพืชผัก ยังต้องกินข้าวกล้อง ถั่ว งา ร่วมด้วย และอาทิตย์ถัดมา ผมพบเพื่อน

ของพี่สาว ซึ่งเป็นญาติธรรมชาวอโศก เขาชวนให้ไปลองที่จตุจักร มีร้านอาหารมังสวิรัตหลายร้านด้วยกัน ผมจึงแวะไป พบญาติธรรมชื่อ *คุณพรพิชัย เจียมกัลชาญ\** ช่วยอยู่ในช่วงนั้น ผมสมัครเป็นสมาชิกชมรมมังสวิรัต และได้รับหนังสือธรรมะมาอ่าน ๓ เล่ม ดอกบัวน้อย ดอกหญ้า และสารอโศก ดอกบัวน้อยเป็นหนังสือเกี่ยวกับเด็ก เอาไว้ก่อน สะดุดตาหนังสือดอกหญ้า เล่มกะทัดรัด พอพลิก ๆ ดู ในฐานะนักกฎหมาย ก็รู้เลยว่าหนังสือเล่มนี้ไม่ธรรมดา เพราะในหนังสือจะอ้างถึงพระไตรปิฎกพระสูตรนั้นพระสูตรนี้ เล่มนั้นเล่มนี้ มันตรงจริตนักกฎหมาย ต้องอ้างมาตรา ตัวยกบทกฎหมาย อ้างฎีกา ก็รู้สึกถูกจริต นี่ขนาดหนังสือแจกทั่วไปยังน่าสนใจ ดันตอกก็คงเข้าท่าลึกๆ คงมีอะไรดีๆ คุณพรพิชัย เข้ามาเก็บงาน ผมก็ถาม “ขอโทษครับ อยู่ที่ไหนครับ” ความรู้สึกต่อผู้ชายคนนี้ เขาดูขรึม ดูนิ่ง ดูไว และเรียบร้อย เขาบอกอยู่สันตือโคก ผมบอก “ไม่รู้จักครับ” เขาก็บอกทางให้อย่างละเอียดและบอกว่าไปถึงที่นั่นจะมีคนใส่ชุดสีน้ำเงินเยอะๆ

#### □ สู่เส้นทางสัมมาอาชีวะธรรม

ลงจากรถมาเดินอยู่กลางซอยตรงทาวน์เฮ้าส์ ผมไม่กล้าเข้านะ เพราะรู้สึกตัว

\* คุณพรพิชัย เจียมกัลชาญ เป็นนักปฏิบัติธรรมที่ได้รับการยอมรับอย่างมากในหมู่ชาวอโศก เดินมรรคองค์ ๘ ได้อย่างน่าชื่นชม ใช้การทำงานเป็นการปฏิบัติธรรมได้อย่างดียิ่ง เสียชีวิตเมื่อวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๓๔ ด้วยอุบัติเหตุ

เองแต่งตัวไม่เหมือนพวกเขา เขาใส่หม้อฮ่อมสี  
น้ำเงินกันหมด รองเท้าก็ไม่ใส่ เอ..จะเข้าไปดี  
ไหม ยืนตัดสินใจอยู่กลางถนนเลยนะ เอาละ  
ไหนๆ มาแล้วยังไงก็ต้องเข้าไปดูกันหน่อย มี  
ญาติธรรมเข้ามาทักทาย และพาชมสถานที่  
จากนั้นก็มาสนทนาธรรมกับสมณะ ต่อมาก็  
เข้ามาฟังธรรมสม่ำเสมอ

หลังจากได้คบคุ้น ก็เริ่มถือศีล ๕ ละ  
อบายมุข คิดว่าพอทำได้ในการเลิกเหล้าบุหรี่  
แต่ข้อที่ดูยากและยึดอัดใจผมมากที่สุดคือศีล  
ข้อ ๔ ที่จะไม่พูดโกหกเพราะอาชีพทนายมัน  
ต้องโกหกไม่ว่าจะโกหกด้วยพูดเองหรือเอกสาร  
เพราะเอกสารบางที่เราต้องทำขึ้นมาเอง  
บางที่ต้องสอนลูกความให้เบิกความตามที่เรา  
กำหนด ทั้งที่บางครั้งไม่ตรงกับข้อเท็จจริง

ดังนั้นทุกครั้งที่ไปว่าความและต้องสอน  
ลูกความให้โกหก ก็รู้สึกว่าการโกหกผิดศีล  
ใจอยู่ตลอดเวลา เอ..เรายังผิดศีลอยู่ คง  
ปฏิบัติธรรมไม่ได้หรอก

หลังจากนั้น จำได้ผมทำคดีต่อมาอีก  
ประมาณ ๔-๕ เรื่องสุดท้าย ซึ่งเป็นคดีแบบ  
เดียวกัน ตอนนำพยานไปเบิกความในชั้นศาล  
ฝ่ายซักค้าน ซักไปซักมาความแตก ได้ความ  
ว่าลูกความโกหกเราทั้งหมดเลย เพราะข้อ  
เท็จจริงมันไม่ตรงกัน เราดูจากเอกสารจาก  
พฤติกรรม ดูทุกอย่างหมดแล้ว เราเชื่อว่าลูก  
ความโกหก เวลาเขาบอกเราเขาไม่บอกความ  
จริงทั้งหมดว่าเขาทำผิดอะไร หน้าที่ของทนาย  
ก็พยายามปั้นแต่งให้รูปคดีดูดีที่สุด เพื่อให้ชนะ  
อีกฝ่าย

และผลสุดท้าย ลูกความของผมชนะคดี  
อีกฝ่ายก็อุทธรณ์ แต่ก็แพ้อีก ซึ่งจริงๆ แล้ว  
ก็คือลูกความชนะด้วยฝีมือและเล่ห์เหลี่ยม  
ของทนาย ซึ่งตอนนี้ผมไม่ได้รู้สึกภาคภูมิใจ ที่  
ศาลตัดสินคดีว่าเราชนะ ตรงนี้แหละ คือจุด  
พลิกผันให้ตัดสินใจเลิกอาชีพทนายในปี



พ.ศ. ๒๕๓๒

#### □ นิตกรปฏิบัติธรรม

เมื่อไม่เป็นทนายแล้ว เราจะเป็นอย่างไร  
เพราะเรายังชอบวิชาซีพกฎหมาย จึงเป็น  
นิตกร คือบุคลากรที่ทำหน้าที่ให้คำปรึกษา  
แนะนำและความรู้เรื่องกฎหมาย ตรวจสอบ  
เอกสาร แต่ไม่ต้องไปว่าความในศาล ผม  
เปลี่ยนจากอยู่สำนักงานทนายความไปทำงาน  
บริษัทเอกชนในตำแหน่งนิตกร ซึ่งมันดีตรงที่  
ว่าเราใช้กฎหมายให้ความรู้เขา เช่น ชี้แนะถ้า  
เขาไปอย่างนั้น ผลจะเป็นอย่างไร โดยเราไม่  
ได้เป็นตัวชี้แนะแต่บอกผลดีผลเสียเป็นอย่างไร  
เราไม่ได้ส่งเสริมให้เขาทำผิด ให้เขาเลือกเอง  
ก็สบายใจเราไม่ได้โกหก และเราก็ได้ใช้  
กฎหมายตามที่ร่ำเรียนมา ก็ได้ทำงานและ  
ปฏิบัติธรรมควบคู่ไปด้วย

จนถึงปี ๒๕๔๕ ก็คิดลาออก มีโครงการ  
อยากจะทำเกษตร จะซื้อที่ดินสักแปลง  
ทำสวนอยู่ใกล้บ้านที่ราชบุรี ช่วงนั้นเก็บเงินได้  
ก้อนหนึ่ง แต่ก็พอดีมาพบแม่บ้าน เธอชื่อ  
ศิริเพ็ญ วงศ์นรา ซึ่งเป็นจุดหักเหชีวิตสำคัญ



จุดหนึ่ง เมื่อมาขอบพอกัน เขาก็ถามถึงเป้าหมายชีวิตของผม ก็เล่าให้เขารับรู้ตามที่ผมวาดอนาคตไว้ วันเสาร์อาทิตย์อาจไปฟังธรรมที่พุทธสถานปฐมโศกแทน เพราะอยู่ใกล้ราชบุรี เอาพืชผักผลไม้ที่เราปลูกไว้สารพิษขึ้นศาลาถวายพระ จะค้างวัดวันเสาร์กลับวันอาทิตย์ก็ได้ แม่บ้านเห็นดีด้วย แต่บอกว่าดีของเราคนเดียว เขาอยากให้เรามาช่วยงานส่วนกลางที่พุทธสถานสันตติโศกมากกว่า จากประสบการณ์และความรู้ความสามารถ ผมจะช่วยทำประโยชน์ได้มากกว่าออกไปทำอะไรของตนเอง

เขาแนะนำไม่ได้บังคับ ให้ผมตัดสินใจเอง เมื่อซังน้ำหนักดูแล้วก็เห็นจริงด้วย ช่วงนั้นผมกับแม่บ้านได้แต่งงานกัน เขาก็เสนอให้ผมลาออกจากงานมาช่วยงานส่วนกลางที่วัดเลยดีกว่า ส่วนเขาจะยังทำงานอยู่ เพราะรายได้ของเขาก็ดีกว่าผม และเราสองคนก็ไม่ได้หวังร่ำรวยอะไร มากไปกว่าชีวิตที่สงบสุขและมีสาระเป็นบุญ ในที่สุดผมตัดสินใจลาออกจากงานอีกครั้งในปลายปี ๒๕๔๕

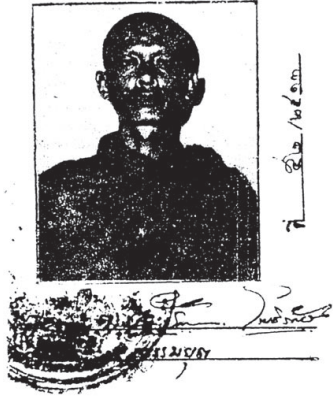
#### □ สัมมาอาชีพ คืองานรับใช้...มีเกียรติแท้จริง

ถามแม่บ้านว่า จะให้ผมทำอะไร เขาบอกไม่ต้องคิดมากเขาคิดให้แล้ว ไปล้างจานที่ศูนย์

อาหาร ชมร. ซึ่งจุดนี้ขาดแคลนคนทำงาน ผมถามว่าทำไมต้องล้างจาน เพราะมีหลายงานที่ผมทำได้ตามความสามารถที่มี เขาบอกล้างจานดีกว่า เพราะเคยทำงานสบายๆ มาแล้วลองไปทำงานที่ลำบากๆ ดิดดินหน้อย ก็ดีเหมือนกัน จะได้ฝึกลดละตัวเอง มิฉะนั้นเราจะถือตัว เราเคยทำงานสบายอยู่ห้องแอร์ ผูกเนคไทใส่สูท อยู่ๆ ต้องมาทำงานล้างจานงานหนักแถมไม่มีเกียรติไม่มีชื่อเสียงอะไร ก็ตัดสินใจทำจนครบ ๓ ปี ก็ถูกชวนว่าเลิกล้างจานได้แล้ว น่าจะไปช่วยที่จุดอื่นที่ยังขาดแคลน ผมก็เห็นว่าเอาละ ๓ ปีที่ศูนย์อาหารก็ได้ละลดผ่านมาได้ระดับหนึ่งแล้ว ลดการติดยึดอะไรลงไปเยอะ ตรงไหนจะได้ประโยชน์มากกว่าก็ไปทำก็แล้วกัน วันนี้ผมช่วยงานอยู่ที่เครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษ(ครร.) และสถาบันบุญนิยม ในส่วนงานธุรการและประสานเครือข่ายต่าง ๆ

นอกจากนี้ ก็ได้ช่วยงานคดีที่พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ถูกแจ้งความที่ สน.ชนะสงคราม โดยถูกกล่าวหาว่าแต่งกายหรือใช้เครื่องหมายที่แสดงว่าเป็นพระภิกษุโดยมิชอบ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๒๐๘ ซึ่งเหตุของเรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๙ ระหว่างที่พวกเราไปชุมนุมกันที่ห้องสนามหลวง และพ่อท่านได้ไปปิดขบวนที่ตลาดเทเวศน์ คนที่เขาไม่ชอบเรา เขาก็ถ่ายรูปเอาไว้แล้วเอามาแจ้งความกล่าวหา หากจะถามว่าผมมีความเห็นอย่างไรกับคดีนี้ ก็พอตอบได้ว่าเหตุจูงใจของการแจ้งความนั้น น่าจะไม่ใช่เพื่อปกป้องพระศาสนาอย่างจริงจัง เพราะหลังจากที่พ่อท่านเคยถูกฟ้องร้องเมื่อปี ๒๕๓๒ จนถึงปีนี้ก็เป็นเวลา ๑๗ ปีแล้ว หากเขาต้องการปกป้องพระศาสนาอย่างแท้จริง ก็ไม่น่าปล่อยเวลาล่วงเลยจนถึงขณะนี้ น่าจะดำเนินการไปนานแล้ว ทำไมต้องมา

● สำเนาหนังสือสุทธิพระรัก โพธิ์รักขิโต



สำนักงานเดิม  
 ชื่อ พระรัก นามสกุล รักพงษ์  
 วิทยฐานะ ดาพระชั้นสูงที่  
 บิดา นายเน มารดา นางนาคโฮม  
 สันฐาน สันต์ สัน ...  
 ตำแหน่ง หน้าแจ้งพระ  
 ฝึกวัน ... ปี ...  
 วันที่ ... เดือน ... ปี ...  
 ตำบล ... อำเภอ ...  
 จังหวัด ...

อุปสมบท  
 ชื่อ พระรัก ฉายา โพธิ์รักขิโต  
 พระอุปถัมภ์ พระ...  
 พระกรรมวาจาจารย์ พระ...  
 พระอนุสาวนาจารย์ พระ...  
 อุปสมบทเมื่อ ... ปี ...  
 เดือน ... ปี ...  
 วัด ...  
 ตำบล ... อำเภอ ...  
 จังหวัด ...  
 ให้ ณ วันที่ ... เดือน ... ปี ...  
 (สงฆ์มาช่วย) ...

บันทึก  
 การพ้นจากสังกัด  
พระรัก โพธิ์รักขิโต  
...  
...  
...  
...  
...  
...

เนื้อหามันคือช่วยคนที่เสียเปรียบ แต่ถ้าเป็นการว่าความทั่วไป มักเป็นบาปเนื่องจากเป็นลักษณะของการเอาเปรียบเขามากกว่า ทั้งๆ ที่นายรู้ว่าลูกความเราเป็นฝ่ายผิด แต่นายก็ต้องหาช่องทางให้ชนะคดี ส่วนใหญ่ช่วยคนผิดทั้งที่รู้ว่าผิดก็ช่วย มันเหมือนธุรกิจที่เราทำเพื่อเงิน ลูกความคือลูกค้าของเรา ยิ่งช่วยคนผิด ทำให้ลูกค้านั้นชื่อเสียงมันมาเลยนะ และรายได้มันก็ขึ้นตาม ยิ่งช่วยคดีฆ่าคนตายให้หลุดได้ ทำคดียาเสพติดไม่ให้ติดคุกได้ คดีพวกนี้เงินดีมาก ซึ่งคดีพวกนี้ผมไม่เคยทำ อาจเป็นเพราะช่วงนั้น ผม

ดำเนินการในช่วงที่มีการชุมนุมเพื่อขับไล่ นายกรัฐมนตรีที่ท้องสนามหลวง มันเป็นเรื่องบังเอิญมากเกินไปหรือเปล่า? สำหรับเรื่องผลคดีนี้จะเป็นอย่างไรนั้น ความเห็นส่วนตัวในฐานะนักกฎหมาย ผมไม่ห่วงหรอกครับ ในแง่ข้อกฎหมายเขาไม่น่าจะทำอะไรเราได้ เพราะท่านบวชถูกต้อง เป็นภิกษุโดยชอบด้วยกฎหมายและดำรงสมณเพศตลอดมา แต่อย่างไรว่าแหละครับ อะไรๆ ก็เกิดขึ้นได้เสมอเหมือนอย่างที่เคยเกิดขึ้นเมื่อปี ๒๕๓๒

ยังเป็นนายมือใหม่ เขาจะให้ทนายที่มีประสบการณ์สูงทำ

ก่อนปฏิบัติธรรม ผมไม่เคยคิด ไม่รู้ว่าอาชีพทนายก็เป็นบาปได้ รู้แต่จะทำอย่างไรช่วยลูกความของเราให้ชนะคดี เพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อเสียงและเงินทอง แต่เมื่อได้ฟังธรรมและนำไปปฏิบัติถือศีล ๕ จึงได้เข้าใจและปรับเปลี่ยนความคิดเดิมที่เป็นมิจฉาทิฐิ ให้ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิ เกิดหิริโอตตปปะ ความละอายต่อบาป

□ อาชีพทนายเป็นได้ทั้งบาปและบุญ  
 ก็จริงนะครับ แต่โอกาสจะเป็นบุญค่อนข้างน้อย เว้นแต่ถ้าเนื้องานที่เราทำเป็นลักษณะช่วยเหลือคน เช่นงานคดีสิทธิมนุษยชนที่ชาวบ้านถูกเอารัดเอาเปรียบ นั่นเป็นบุญ เพราะ

□ ก้าวต่อไป  
 ช่วยงานส่วนกลางให้มากที่สุด ส่วนที่จะเลื่อนฐานให้สูงขึ้นต่อไปก็อยู่ที่ความพร้อมของตนเองและครอบครัวประกอบกัน



กศพร.  
๒๕๓๑.๕๐

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?  
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา  
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?  
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

## ใน (ต่อจากฉบับที่ ๑๙๒)

ฉบับนี้ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้เข้ามาว่า **“ลูกพระรัตนตรัย”** ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถามในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาตามตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นนอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ดที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังคงได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็เลยนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

กระนั้นก็คงยัง**ขอเชิญท่านผู้อ่านทุกท่านที่“มีปัญหา”ในชีวิตนี้ ใครจะถาม หรือแม้จะไม่ใช้ปัญหาที่เดียว แต่เป็นเรื่องต้องการวิจารณ์วิจัยแง่ใดเรื่องอะไรก็ตาม หรือเป็นเพียงข้อข้องใจสงสัยต่างๆ หรือจะแลกเปลี่ยนความคิดเห็น”กันและกัน ก็เชิญเขียนมาร่วมเสวนากันได้เลย**

โดยส่งคำถามมาถึงอาตมา **“สมณะโพธิรักษ์”** หรือคอลัมน์ **“ชีวิตนี้มีปัญหา”** หนังสือพิมพ์**“เราคิดอะไร”** สำนักพิมพ์กัลป์แก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ. นวมินทร์ คลองกุ่ม ปิงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐



[สำหรับปัญหาของ**“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ต่อไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

**ปัญหาข้อที่ ๔. มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะต้องเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้**

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมืองก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”**ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุขเป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร” อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม(ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรี ได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า“อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรมที่แสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”** จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,

ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะมากขึ้นๆ เทาไตา ผู้้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมืองและยอมทำลายการเมืองมากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น

**ดังนั้นผู้ที่ทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เทาไตา กระทั่งไม่มีเลยได้จริง ผู้้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆด้วยเท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมือง ที่แท้จริงยิ่งขั้นๆ เท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ”นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดี ก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสารถนัยธรรม)**นั้นแล จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือสามัคคีกันตามฐานะฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธาและปัญญาที่เข้าใจในสัจจะว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกันทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”** และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”** ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช ๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่าเป็น**“ฐานะ”**ที่สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเทิดทูน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น **“ที่พึ่ง”** สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะนักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุดบรรลุนามธรรมขั้นได้ถึงขั้น**“อรหัตต์”**จริง ก็

ยิ่งเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษ  
แท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพ  
สูงสุดในประดา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้อง มี “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า “**ปรมัตถัจจะ**”

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย “ฐานะนักบวช” ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแห่งความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพียงอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘ “การไม่ละสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฏฐิ สัมมาทิฏฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ปรโลกเป็นอาริยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อไปรตติดตามอ่านได้]

พระพุทธรเจ้าตรัสหลักการของ “ความเป็นมิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฏฐิ ๑๐” ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฏฐิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อาริยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกุตระภูมิ” ได้แน่ๆ

“มิจฉาทิฏฐิ ๑๐ และ สัมมาทิฏฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้  
**๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล** (อตถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี **ความเห็นหรือความเชื่อถือ** (ทิฏฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ **“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ **“ผลที่เป็นโลกุตระธรรม”** ส่วนผู้ที่มี **ความเห็นหรือความเชื่อถือ** (ทิฏฐิ) ว่า **“ทาน”** ที่ให้แล้ว **“ไม่มีผล** (นตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรือผู้ให้ก็คือ “มิจฉาทิฏฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า **“ทาน”** ที่ให้แล้ว **“มีผล”** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนั้นเป็น “สัมมาผล” ได้บุญหรือผลดี สมควรทำให้งั้น เป็นต้น โดยเฉพาะ **“ทำทาน”** อย่างไม่รู้จะเป็น “ผล” สุนิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฏฐิ)

ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้ววาทมากก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษากันให้ดี ไม่เช่นนั้นจะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” กันตลอดกาลนาน

เรื่อง “**ทาน**” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฏฐิ” ก็จะมีได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พฤติกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง **“ประโยชน์”** แก่ตนแก่สังคม และเป็นทั้ง **“มรรคผล”** สุนิพพานจริงๆ

ส่วน “**ทาน**” ที่ทำกันอยู่ในสังคมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “**ทาน**” ในสังคมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเราก็กำลังอธิบายเจาะลึก “**ประโยชน์**” ขึ้นสูงขึ้นไป คือ “**สัมปรายิกัตถะ**” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “**เวทนิยม**” เพราะเข้าใจเรื่อง “**ศรัทธาและศีล**” ไม่สัมมาทิฏฐิ ซึ่งอาตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “**อเทวนิยม**” โดยเฉพาะเรื่อง “**ศีล**” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง “**ไม่สัมมา**” เพราะแยก “**ศีล**” แยก “**สมาธิ**” แยก “**ปัญญา**” เป็นคนละส่วนคนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “**ไตรลักษณ์**” “**อย่าง**” เป็น “**ปรมัตถธรรม**”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ใน “**มิจฉาทิฏฐิสูต**” - **สักกายทิฏฐิสูต** - **อตตานทิฏฐิสูต**” ซึ่งต้องมี “**สัมผัส**” เป็นปัจจัย” และต้องมี “**องค์รวมของทวาร ๖** - **อายตนะ** นอกและใน ทั้ง ๑๒ - **วิญญาณ ๖** - **สัมผัส ๖**” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “**เวทนาในเวทนา**” ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุดคือ “**โดยความเป็นอนัตตา**” (อนัตตโต) **ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส”** อันเรียกว่า “**อนัตตา**” นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “**รู้**” (ชาตถิ) “**เห็น**” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลักๆ เป็นปัจจุบันนั้นเกี่ยว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “**ศีล**” จนนำไปให้เกิด “**สัมมาสมาธิ**” และเกิด “**ปัญญา**” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “**ศีล-สมาธิ-ปัญญา**” อย่างเป็น “**องค์รวม**” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “**ศีล**” ก็ย่อมเกิด “**ศรัทธา**” และ “**ศรัทธา**” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นไปบริบูรณ์ด้วย “**องค์ธรรม**” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี



“วิชา ๙” ที่สามารถรู้“ปรโลก”หรือ“โลกหน้า”แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

**“ประโยชน์”**(อตตะ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลสได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น“สุข” ก็เป็น“สุขพิเศษ”(วุสมสุข) ถ้าเป็น“กุศล”ก็เป็น“โลกุตระกุศล”ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น“ทุกข์อาริยสังข์” เป็น“บรมประโยชน์ขั้นอุตตมัตตะ”หรือ“ประโยชน์”ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น“อรหัตต์” จึงจะเป็นผู้มี“สุขชนิดบรมสุข”(ปรมังสุขขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่อยจนถึง“วิชา ๘” และกำลังจะได้สาธยายถึง“ปฏิจจนุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก“วิชา” ซึ่งเราจะได้ลึกซึ้งความซับซ้อนของมันกันต่อไป]

**การไม่ไล่พ้นกรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจากผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา**

[เรากำลังพูดถึงความเป็น“ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทฤษฎี“เทวนิยม”นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่อปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอยังเข้าใจ“ปรโลก”เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทฤษฎี“อเทวนิยม”นั้นยังไม่ตายก็สไปรลโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด“ไม่ล้มฆาตทฤษฎี”(มิฉฉาทฤษฎี)แค่เรื่อง“ปรโลก”เรื่องเดียวนี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด“สัมปรายภพ”ก็ตัดประโยชน์“ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ทั้ง“อุเบกขา”ทั้ง“สติบริสุทธฺิ”นี้แหละ คือ **ใจอันบริสุทธฺิผ่องแผ้ว** ที่ต้องแผ่ไปให้ทั่วทั้งกาย จนกระทั่ง“ไม่มีเมือกเทศไหนๆแห่ง **กายของเธอทั่วทั้งตัว** ที่ **ใจอันบริสุทธฺิผ่องแผ้ว**จะไม่ถูกต้อง”

อุเบกขานี้ก็คือ สภาพจิตที่มี**อาการเฉยๆ อาการกลางๆ ว่างๆ อาการของจิตปราศจากกิเลสชนิดที่จัดการกำจัดมันออกอย่างถูกตัวตนของกิเลสนั้นๆจริง ซึ่งเป็นฉานแบบพุทธ-เป็นสัมมาสมาธิทีเดียว**

ขยายความชัดๆอีกที สภาพของ“อุเบกขา”นั้นคือ **“จิตที่มันเฉยๆ”** แม้จะมีเหตุภายนอกภายในต่างๆมาสัมผัสสมากระทั่งกระทบแรงอย่างไรก็เฉยไม่หวั่นไหว ไม่กระเทือน ไม่วูบวาบ ส่วน**“จิตที่มันกลางๆ”**ก็คือ มันไม่มีอาการสุข-ไม่มีอาการทุกข์หรือ **อทุกข์มสุข** นั่นเอง มันไม่เอียงไปข้างใดไม่ว่า

ชอบหรือชัง ไม่ดูดี-ไม่ผลึก แต่รู้แจ้งว่าจะทำอะไรก็ดี จะปรุปรองอย่างไรที่ควรปรุปรอง จะไม่ปรุปรองอย่างไรที่ไม่ควร และ**“จิตที่มันว่างๆ”**ก็คือจิตไม่มีกิเลสแล้ว จิตว่างจากกิเลส จิตได้รับการปฏิบัติจนในจิตหมดกิเลสสวะเกลี้ยงสิ้นไม่เหลือแม้แต่เศษธุลีของตัวตนแห่งกิเลส

**“จิต”จึงบริสุทธฺิ เป็นจิตแท้ หรือจิตเดิมที่เป็นจิตจริงๆ ไม่มีกิเลสชุกอยู่** เพราะกิเลสสวะถูกกำจัดอย่างสิ้นเกลี้ยง จนมัน**ไม่มีในจิตแล้ว** ด้วยการปฏิบัติที่รู้แจ้งเห็นจริงสัมผัสผลถึงจริงทั้งหมดเป็นวิทยาศาสตร์ อันเป็น**“อุเบกขา”แบบโลกุตระ** และแน่นอนว่า**สภาวะ“อุเบกขา”แบบโลกุตระ**นี้ต้องแตกต่างจาก**สภาวะของ“อุเบกขา”แบบโลกีย์** ซึ่งมีนัยสำคัญที่ควรศึกษา

อุเบกขา แบบโลกุตระ นั้น คือจิตที่ได้ปฏิบัติมาตามคำสอนแบบพุทธอย่างสัมมาทฎฐิติ คุณสมบัติอันพิเศษของ**“อุเบกขาแบบโลกุตระ”**นี้ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๖๙๐ ว่า “อุเบกขาเจตสิก”แบบพุทธนั้น มีถึง ๕ ประการคือ ๑.ปริสุทธา ๒.ปริโยทาทา ๓.มุตฺต ๔.กัมมัฏญญา ๕.ปภัสรา ซึ่งจำนวนในพระไตรปิฎกแปลกันไว้ว่า ๑.บริสุทธฺิ ๒.ผุดผ่อง ๓.อ่อนโยน ๔.สละสลวย ๕.ผ่องแผ้ว

เอาตามขอขยายความ “คุณลักษณะพิเศษ” ทั้ง ๕ นั้นให้ฟังกระจะกระจำขึ้นอีกหน่อย ดังนี้

**ปริสุทธา** คือ **ความบริสุทธฺิ** ก็ชัดเจนอยู่แล้วว่าคุณลักษณะพิเศษข้อนี้หมายถึง จิตมีลักษณะบริสุทธฺิ ซึ่งก็คือ บริสุทธฺิจากกิเลส จิตที่ไม่มีกิเลส นั่นเอง ชัดตรงที่สุดคือ จิตที่สะอาด ปราศจากกิเลสจริงๆแล้ว

**ปริโยทาทา** ที่แปลกันว่า**ผุดผ่อง**ก็แปลไม่ผิด แต่มันยังมีความหมายไม่กระจ่างต่างไปจากคำว่า**บริสุทธฺิ**สักเท่าไร จึงขอขยายความอีกหน่อย **“ปริโยทาทา”**ที่มันต่างจาก“ปริสุทธา”ก็ตรงที่ว่า แม้จิตที่อุเบกขานี้จะสัมผัสอยู่กับภายนอกภายใน จะคิดอ่านทำการทำงานหนักอยู่ หรือจะถูกกระทบกระเทือนอย่างไรแค่ไหน ถ้าขึ้นชื่อว่า จิตได้บรรลุนิพพานจะมีคุณพิเศษขั้น**“อุเบกขา”**และตั้งมันเป็น**“อัปนาสมาธิ”**ถาวร จิตนั้นจะไม่มีการเกิดอีก จะ**ผุดผ่องสะอาดบริสุทธฺิอยู่**

**คงเดิม** ไม่หวั่นไหว ไม่วุ่นวาย ไม่แปรปรวนเป็นอื่น

**มูทุ** ที่แปลไว้ว่า *อ่อนโยน* อันนี้ยังต้องขยายความใหญ่เลย เพราะแค่แปลว่า “อ่อนโยน” นั้น มันยังไม่ตรงกับความเป็น **อูตรีมนุสธรรม** ซึ่งเป็น **คุณวิเศษ** ของความเป็นจิตที่มีภูมิธรรมชั้น **อารยะถึง “อุเบกขา”** อันเป็นจิตที่ผ่านโลกีย์ภูมิถึงขั้น “ฌาน ๔” ที่เดียว อย่าลืมนะว่า “ฌาน” นั้นเป็น “อูตรีมนุสธรรม” นะ และแถมเป็น “**คุณวิเศษ**” แบบพุทธ อันเป็น **โลกุตระธรรม** อีกด้วย ดังนั้น “**มูทุ**” คำนี้ คำแปลแท้ๆ คือ **อ่อน ไม่แข็ง** ก็ใช้กันอยู่ทั่วไปแบบโลกๆ สามัญ *มือไม้อ่อน มะพร้าวอ่อน ดินอ่อน ยอดอ่อน* หรือ *..อ่อนโยน* ดังที่แปลกันนี้ ซึ่งหมายถึงท่าทีลีลาที่สุภาพนุ่มนวล ไม่แข็งกระด้าง ล้วนไม่ผิดเลย ถูกต้องทั้งหมด ทว่ายังเป็นความหมายที่ไม่ถึงขั้น “**ปรมาัตถธรรม**” โดยเฉพาะ “**โลกุตระธรรม**”

ในความหมายขั้น “**ปรมาัตถธรรม**” ที่เป็น “อูตรีมนุสธรรม” นั้น “**มูทุ**” บ่งบอกลักษณะอาการของจิตขั้น “**ฌาน**” ขั้น “**สมาธิ**” แบบพุทธ มันไม่ได้มีความหมายบ่งบอกลักษณะทางวัตถุหรือกิริยาอาการหยาบๆ อยู่แค่นั้น ยิ่งที่เรากำลังพูดถึงกันอยู่นี้มันหมายถึง “**จิตที่เป็นเจตสิกในฌานในสมาธิแบบโลกุตระ**” ของ **ศาสนาทุทธ** อีกด้วย ดังนั้น ในที่นี้แม้แต่หมายถึงลักษณะอาการของธรรมชั้น “**โลกีย์ฌาน-โลกีย์สมาธิ**” ก็ยังไม่ใช้ด้วยซ้ำ จึงไม่ใช่คำที่มีความหมายคำว่า “**อ่อน**” อย่างพื้นๆ ง่ายๆ หรือเตาๆ เอา ใช้เชิงฉลาดคิดเอาตามวิธีตรรกะ เพราะ “**มูทุ**” คำนี้ในที่นี้เป็นศัพท์ที่ใช้บ่งบอกถึงลักษณะอาการของเจตสิกใน “**ฌาน**” ใน “**สมาธิ**” ที่บรรลุ **โลกุตระธรรม** ของพุทธโดยตรงโดยเฉพาะ

เอาตามพยายามหาคำมาใช้เพื่อสื่อหรือแปลคำว่า “**มูทุ**” นี้ดูบ้าง ก็ได้คำว่า “**หวั่นอ่อน**” คือ “**จิตหวั่นอ่อน**” หมายความว่า จิตหรือเจตสิกมีอาการลักษณะไม่ตื้อไม่ตื้อ ไม่หวั่นแข็ง เป็นจิตที่สุภาพที่วานอนสอนง่ายอะไรประมาณนั้น ถ้าในเชิง **ปัญญา** ก็เป็นอาการลักษณะที่ “**แหว่ว**” คือมีปฏิภาณไหวพริบแหว่ว เฉลียวฉลาด รู้เร็ว รู้ไว ไม่ตื้อ ไม่ทึบ ไม่แข็ง ส่วนเชิง **เจโต** ก็เป็นอาการลักษณะที่ “**ดัดง่าย**” คือ จะปรับก็ง่าย จะตัด

ก็ง่าย จะลดละกิเลสก็ได้ง่ายได้เร็ว จะปล่อยวางก็ได้เร็ว มีความไม่แข็งที่ตื้อตึง ไม่ดื้อน ไม่หนา ไม่หนัก

นี่คือ อาการ ๑ ใน ๕ ของเจตสิกที่มีคุณวิเศษขั้น “**อุเบกขา**” หรือภาษาบาลีว่า “**มูทุ**” จึงไม่ใช่อาการ “**อ่อน**” สามัญทั่วไป ตามประสาปุถุชนที่เข้าใจกันอยู่ ส่วน “**กัมมัฏญา**” ที่แปลไว้ว่า *สละสลวย* นี้ จากพจนานุกรมก็มีคำแปลอื่นๆ อีก เช่นว่า *อันควรแก่การงาน เหมาะแก่การใช้งาน ว่องไว แคล่วคล่อง พร้อมภาวะที่ใช้การได้* เมื่อเห็นความหมายอื่นๆ ของคำว่า “**กัมมัฏญา**” เพิ่มขึ้นมาอย่างนี้ ก็จะทำให้เข้าใจชัดเจนได้ยิ่งขึ้นว่า คุณสมบัติในประเด็น “**กัมมัฏญา**” นี้ มันชี้ชัดถึงลักษณะวิเศษอีกประเด็นหนึ่งของ “**อุเบกขา**” ว่า เป็นจิตที่ *เหมาะควรแก่การงาน เป็นจิตที่ว่องไวพร้อมในการทำงาน เป็นจิตที่คล่องแคล่วพร้อมทำงานได้อย่างดี หรือทำงานได้อย่างดี สละสลวย* นั่นเอง

“**อุเบกขา**” จึงไม่ใช่เป็นจิตที่อยู่เฉยๆ อยู่หนึ่งๆ ไม่เอาด้วยแล้ว อะไรอย่างนั้นแน่ๆ ยิ่งไปหมายความว่า **อุเบกขา** คือ *ไม่มีกรรม..ทางกาย ทางวจี ทางมโน หยุตอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไร ไม่ทำการงาน ไม่พูดไม่จา ไม่คิดไม่นึก ไม่เอาภาระแล้ว* ยิ่งไม่ใช่ใหญ่เลย

“**อุเบกขา**” แบบ **โลกุตระ** นั้นถ้าจะแปลให้ตรงชัดในที่นี้ก็คือ **เฉยสำหรับกิเลส เฉยสำหรับโลกธรรม**

ในพจนานุกรมไทยฉบับต่างๆ แปล “**อุเบกขา**” ว่า ความเที่ยงธรรม, ความไม่ยินดียินร้าย, ความมีใจเป็นกลาง, ความวางใจเฉยอยู่, ความวางตัวเป็นกลาง ซึ่งเป็นคำแปลที่ถูกต้องดีงามทั้งนั้น ถ้านำแต่ละคำแปลมาอธิบายขยายความ และยกตัวอย่างประกอบให้ครบถ้วนเนื้อหาเข้าไปสู่ **ปรมาัตถ์ชั้นโลกุตระ** ก็จะแจ่มแจ้งชัดเจนทั้งสิ้น

แต่ในทุกวันนี้ แม้นักศึกษาปฏิบัติธรรมของพุทธทั่วไปส่วนใหญ่ ก็เข้าใจคำว่า “**อุเบกขา**” เพียงไปจากความหมายที่ถูกต้องแล้ว เพียงไปเป็นอย่างไรก็ตาม ใต้อ้างถึงผ่านมานั่นเอง เช่น *อยู่หนึ่งๆ อยู่เฉยๆ ไม่เอาด้วยแล้ว หยุตอยู่เฉยๆ ไม่ทำอะไร ไม่ทำการงาน ไม่พูดไม่จา ไม่คิดไม่นึก ไม่เอาภาระแล้ว* อะไรต่างๆ ที่มี

นัยไปในเชิงเพิกเฉย ไม่เกิดพลังสร้างสรรค์ เป็นต้น  
ซึ่งนัยสำคัญยิ่งของคำว่า“อุเบกขา”ที่เรามุ่งหมาย  
อยู่ขณะนี้ คือ“อุเบกขา”ชั้น“อุตตริมนุสสธรรม”แท้ๆ  
เป็นคุณวิเศษแบบ“โลกุตระธรรม” หาใช่“อุเบกขา”  
แบบที่ปุถุชนเข้าใจและเป็นๆมีๆกันอยู่ไม่ หรือไม่ใช่  
แม้แต่“อุเบกขา”ที่เป็นคุณวิเศษแบบ“โลกียธรรม”

“อุเบกขา”ที่ว่านี้ มีคุณสมบัติลึกลับวิเศษกว่านั้น  
นั่นก็คือ ผู้มี“ฉาน”มี“สมาธิ”แบบพุทธจนจิตมี  
คุณวิเศษถึงขั้น“อุเบกขา”ที่“ไม่ทุกข์ไม่สุข”ไปกับโลกีย์  
แต่มี“กัมมัฏฐาน” เป็น“คุณสมบัติของโลกุตระสัจจะ”  
ซึ่งเป็นจิตที่มีกิริยาร่วมกับ“กรรม”ทั้งในทางใจเอง ไม่  
ได้“เพิกเฉย”ไปจากงานจากคนหรือจากสิ่งทีตนสัมผัส  
สัมผัสกันอยู่นั้นเลย ทั้ง“กรรม”ทางใจทางกายทางวาจา  
ยังคงทำงานสัมพันธ์กันอยู่ได้อย่างดีสละสลวย เหมาะ  
ควรแก่การงานแท้ๆ ไม่ใช่จิตที่เพิกเฉย ทั้งงาน ทั้ง  
สิ่ง ทั้งคน ที่ตนถือว่าตน“อุเบกขา”(วางเฉย)ต่องานนั้น  
ต่อสิ่งนั้น ต่อคนนั้น ไม่เอาด้วย กลายเป็นตัดใจ ไม่ทำ  
ความรับรู้ ไม่ทำตนให้เป็นประโยชน์ ไม่เอาถ่านกับเรื่อง  
ที่ตน“วางเฉย”นั้นๆ ซึ่งเมื่อ“อุเบกขา”กับเรื่องใด ก็คือ  
ทั้งเรื่องนั้น ทั้งสิ่งนั้นคนนั้นงานนั้นไปสิ้น ไม่เกิดพลัง  
สร้างสรรค์ในสิ่งนั้นไปเลย

แต่“อุเบกขา”ที่เป็นคุณวิเศษของพุทธนี้ ในขณะที่  
ที่จิตเป็น“อุเบกขารมณ”นั้นแหละ คนผู้นั้นก็ยังมีทั้ง  
“ปริสุทธา”คือจิตบริสุทธิ์สะอาด ซึ่งเป็นความบริสุทธิ์  
ที่ปราศจากกิเลสอย่างหมดตัวหมดตนของกิเลส  
ชั้นละเอียดสุดถึงระดับ“สิ้นอาสวะ”เกลี้ยงเทียงแท้  
จริงๆ กิเลสไม่เกิดอีก คงสะอาดบริสุทธิ์อยู่ตลอดไป  
พร้อมกับมีทั้ง“ปริโยทตา”คือ จิตคงบริสุทธิ์  
ผูกผ่องอยู่ตลอดกาล แม้จะสัมผัสอยู่กับโลกีย์ใดๆ  
สังคมที่เต็มไปด้วยกิเลสขี้ขอมมอมเมากันอยู่อย่าง  
จัดจ้านรุนแรง จะถูกโลกธรรมใดๆกระทุ้งกระแทกหนัก  
หนาล้าปากปานใด ก็ยังคงบริสุทธิ์ผูกผ่องอยู่อย่างเดิม  
ไม่เปลี่ยนแปลง ยังมั่นคงแข็งแรง ไม่หวั่นไหว ไม่วูบ  
วาบ ไม่แปรปรวนเป็นอื่น ไม่กลับไปเป็นทาสโลกีย์อีก  
และยังมีทั้ง“มกุฏ”คือ จิต“หัวอ่อน”ที่มีปัญญา

“แว่วไว” มีเจโตที่“ดัดง่ายปรับง่าย” ทั้งปัญญา ทั้ง  
เจโตที่ทำประโยชน์สร้างคุณค่า ด้วย“จิตอุเบกขา”ร่วม  
ทำร่วมงานอยู่ในสังคมเป็นปกติ ถึงขั้นเหมาะสมควรแก่  
การทำงาน หรือทำงานทำการร่วมกับสิ่งนั้นงานนั้นคนนั้น  
อยู่ได้ อย่าง สละสลวย ซึ่งก็คือมี“กัมมัฏฐาน”นั่นเอง  
แม้จะมีคุณลักษณะที่วิเศษถึง ๔ ประการปานนี้  
แล้วก็ตาม พระพุทธเจ้าก็ยังทรงบ่งชี้ให้ชัดยิ่งขึ้น  
ไปอีกเป็นประเด็นที่ ๕ ว่า “อุเบกขา”ของพุทธนั้นมี  
คุณสมบัติอันวิเศษเป็นเพราะสุดท้ายว่า“ปลกัสสรา” อัน  
แปลไว้ว่า“ผ่องแผ้ว” ซึ่งความ“ผ่องแผ้ว”นี้หมายถึง  
ความบริสุทธิ์ผ่องใส เหมือนแสงที่ยังคงส่องรัศมีสว่าง  
ไสวอยู่ ไม่มีอะไรมาทำให้หม่นหมองมืดมัวลงได้ จึง  
เป็นความพิเศษที่วิเศษชัดเจนแจ่มแจ้งอย่างที่สุด

เพราะคุณลักษณะที่เป็น“ปลกัสสรา”นี้  
นัยหนึ่ง เป็นการบอกถึงคุณลักษณะของ“ความ  
บริสุทธิ์”ด้วย คือ ยืนยันใน“ความบริสุทธิ์” นั่นก็คือ  
ถึงจะอย่างไรก็ยังบริสุทธิ์ผ่องแผ้ว ไม่เป็นอื่น  
อีกนัยหนึ่งบ่งชี้ว่าความบริสุทธิ์นี้ถาวรยั่งยืนด้วย  
และอีกนัยหนึ่งเป็นการบ่งชี้ให้เห็นถึงคุณค่าแห่ง  
คุณธรรม ว่า เจริญละเอียดสุขุมประณีตปฏิสัมพัทธ์  
อภิวัฒน์เพิ่มยิ่งขึ้นอยู่เสมอ ไม่เคยนิ่งในการเจริญ  
ซึ่งเป็นการย้ำเสริมเพิ่มคุณวิเศษของ“อุเบกขา”  
ให้บริบูรณ์ครบถ้วนอย่างยิ่งนั่นเอง

ดังนั้น ผู้ที่มีคุณวิเศษถึงขั้น“ฉาน ๘”แบบพุทธ  
บรรลู่“อุเบกขา” จึงเป็นความเจริญของ“อริจิตศึกษา”  
ที่อภิวัฒน์พัฒนาขึ้นสู่ธรรมะถึงขั้น“อาริยะ”ของพุทธ  
แบบโลกุตระ ซึ่งแน่นอนย่อมเป็นความเจริญพร้อม  
ของ“อริศีลศึกษาและอริปัญญาศึกษา”ด้วย ไม่มีกร  
แยกกัน หรือต่างแยกกันไปเจริญคนละที่คนละที่  
ผู้ปฏิบัติจนเข้าขั้นนับได้ว่า เป็น“อาริยะ”นั้น นั่น  
คือ ผู้นั้นมีมรรคผลแบบพุทธ และผู้ที่บรรลุธรรม  
แบบพุทธเป็น“อาริยะบุคคล” หรือเป็นสมณะที่ ๑ คือ  
โสดาบัน, สมณะที่ ๒ คือ สกิทาคามี, สมณะที่ ๓  
คือ อนาคามี, สมณะที่ ๔ คือ อรหันตนั้น พระพุทธเจ้า  
ตรัสยืนยันไว้ว่า มีแต่ในศาสนาพุทธเท่านั้น ศาสนา

อื่น ไม่มี“มรรค องค์ ๘” จึงไม่อาจจะมี“อาริยบุคคล” หรือมีสมณะที่ ๑-๒-๓-๔ (ตปฎ. เล่ม ๑๐ ข้อ ๑๓๘, เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๑)

ที่ต้องย้ำแล้วย้ำอีกก็คือ ผู้บรรลุลหกรรมแม้จะ“อยู่ในอารมณ์ฌาน ๔” ซึ่งมีคุณวิเศษสูงถึงขั้น“อุเบกขา” แบบพุทธแล้วนี้ จะไม่ใช่คนที่นั่งหลับตาเข้า“ฌาน” อยู่กับที่ ไปไหนมาไหนไม่ได้ ตามทฤษฎีปฏิบัติอื่นๆ ทั่วๆไปในการทำ“สมาธิ”หรือ“เข้าฌาน”ของเขา แต่เป็น คนที่มีอิริยาบถปกติในชีวิตประจำวัน ที่ดำเนินชีวิตมี ทั้งกายกรรมวจีกรรมมนโกรรมอยู่อย่างสามัญลึ昧ตาม โพล่งๆ ซึ่งในจิตของผู้มี“ฌานพุทธ-สมาธิพุทธ”อยู่นี้ ได้ชำระ“กิเลสนิวรณ์”หมดไปเป็น“อาริยบุคคล”แล้ว

เพราะไม่ว่าฌานพุทธ หรือสมาธิพุทธ เกิด จากการปฏิบัติด้วยทฤษฎี“จรณะ ๑๕ และวิชา ๘” ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้วทรงนำมาประทานให้แก่ชาวโลก แห่ๆ โดยผู้ปฏิบัติต้องขึ้นต้นด้วย“ศีล” ที่จะเจริญเป็น “อริศีลสิกขา”ไปตามลำดับ

แล้วก็ดำเนินการปฏิบัติพร้อมกันไปด้วยกับหลัก “อภินนทกปฏิบัติ ๓” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า เป็นหลักแห่ง“การปฏิบัติที่ไม่ผิดของพุทธ” อันได้แก่ ส้ารวมอินทรีย์-โภชนมัตตัญญาตา-ชาคริยานุโยคะ ซึ่งเป็นข้อปฏิบัติที่ประกอบด้วยรูปธรรม

จึงจะเกิดนามธรรมคือ “สังขาร ๗ ฌาน ๔” ได้แก่ ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหุสูต-วิริยะ-สติ-ปัญญา -ฌาน ๑-ฌาน ๒-ฌาน ๓-ฌาน ๔ ซึ่งเป็นการเจริญ“อริ จิตสิกขา”ไปตามลำดับ และทั้งหมดต้องมี“วิชา ๘” ได้แก่ วิปัสสนาญาณ-มโนมยิทธิ-อิทธิวิธิ-ทิพโสต-เจโตปริยญาณ-บุพเพนิวาสานุสติญาณ-จตุปปาตญาณ -อาสวักขยญาณ เจริญเป็น“อริปัญญาสิกขา”ร่วมทำ หน้าปฏิบัติสัมพันธ์กันอยู่ใน“จรณะ ๑๕” เป็นองค์รวม

หรือแห่ๆก็คือ เกิดจากการปฏิบัติ“อาริยมรรค อันมีองค์ ๘” ซึ่งได้แก่ สัมมาทิฐิ-สัมมาสังกัปปะ- สัมมาวาจา-สัมมากัมมัฏตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมา วายามะ-สัมมาสติ-สัมมาสมาธิ ก็นัยเดียวกันนั่นเอง กับการปฏิบัติ“จรณะ ๑๕” หากผู้ใดเข้าใจการปฏิบัติ

“สัมมาทิฐิ” ก็จะเกิดสัมฤทธิ์ผลครบถ้วน ศีล-สมาธิ- ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสสนะ ครบสัมมัตตะ ๑๐ คือ มรรค ๘ ผล ๒ เป็น“สัมมามรรค-สัมมาผล”สมบูรณ์

●●●  
ที่นี้ ก็เป็นปัญหาของ คุณ“ลูกพระรัตนตรัย”

ข้อ ๑ ที่ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และ ก็ได้ตอบไปแล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิตวิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่าย ง่ายๆ คือ

ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑ ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อวิชา “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถามเต็มออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วๆพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่ อย่างพัฒนาสร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และ อย่างสอดประสานสัมพันธ์กัน ชัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์ กันอยู่-สังขารกันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์- กลศาสตร์-ชีววิทยา อีกทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่าทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพ นั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม- ธรรมะ” ก็จะเห็นได้ว่า“ชีวิตนี้”เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวข้อง กับ“อตุ” เกี่ยวกับการ“พีชะ” เกี่ยวกับการ“จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับการ“ธรรมะ”อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีวิต “ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ไหน? ตามที่ ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้งอย่าง ล้ำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจรรู

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

**“กรรม” คืออะไร?**

**กรรม** คือ **บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน** ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ที่เกิดขึ้นของ**“เจ้าของชีวิต”**ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งผลลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสสกะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล**“ชีวิต”**ของผู้นั้นๆไป トラบ**“ปรีณิพพาน”**ทีเดียว

เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ชาตาน”**แท้จริงที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ**“กรรม”**กับ**“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)**นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไปใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริงที่มาจาก**“กรรม”**หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆ มาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาจากนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดารจนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาบก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

**“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น “สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า”**หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”**ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้**ไม่มี“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือ**ไม่มี“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็**ไม่มี“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆ**ที่**เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากก็ได้

ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้**นั้นๆ**นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า **“เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า”** ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นแถอะหรือไม่ก็**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้นซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหากชนะ**“พระเจ้า”**]

**“กรรม”**ยิ่ง**ใหญ่และสำคัญ** ปาน**ฉะนั้นนี้ที่เดียว** ด้วยเหตุว่า **“กรรม”**เป็น**ความสำคัญ**สำหรับ**ชีวิต**มากยิ่งขึ้นยวดถึงปาน**ฉะนั้นนี้เอง** พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า**“กัมมัตสโกมติ-กัมมทยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธู-กัมมปฏิสรโณ”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆ นั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่า น่าจะพุดถึงเท่านั้น

**กัมมัตสโกมติ** หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** **ไม่ว่าทำกรรมนั้นในทีลัษหรือในที่แจ้ง** **“กรรม”**ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาตริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ)หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่าคือ**“กรรม”**สั่งสมเป็น**“วิบาก”**(ผลของกรรม)นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียว อันคือ**ทรัพย์** คือ**สมบัติ**แห่งของผู้**นั้นๆ** [คำบาลีว่า **“กัมม”**ที่น่าทาคำตรัสทั้ง ๕ นั้น ก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมติ”** และ**“กัมมทยาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธู”**จบไปอีกตอนนี้เราก้กลับอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรม”**ทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

**“ทางประพตีสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน”**ก็คือ**“จรณะ ๑๕”** ดังนั้น ความประพตติ ๑๕ (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ซึ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว

คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัฏสะ” อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสนธิ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสสนี”(คำสอน) ของพระองค์ทีเดียว ว่า **“อนุสสนีปาฏิหาริย์” นั้นคือ อย่างไร?**

ข้อ ๓๔๑ “ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก้อนุสสนีปาฏิหาริย์เป็นไฉน ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ย่อมพร่ำสอนอย่างนี้ว่า ท่านจงตรึกอย่างนี้ อย่างตรี้อย่างนั้น จงทำในใจอย่างนี้ อย่าทำในใจอย่างนั้น จงละสิ่งนี้ จงเข้าถึงสิ่งนี้อยู่เถิด นี้เรียกว่า **อนุสสนีปาฏิหาริย์**

จากข้อ ๓๔๒ ต่อไปพระพุทธเจ้าก็ตรัสถึงพระองค์เองว่า พระองค์เป็นพระตถาคตเสด็จอุบัติขึ้นมาแล้วในโลกนี้ แล้วพระองค์ก็ทรงประกาศพระองค์เองว่า **“พระองค์เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้เองโดยชอบ ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ เสด็จไปได้แล้ว ทรงรู้แจ้งโลก เป็นสารถีฝึกบุรุษที่ควรฝึก ไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้จำแนกพระธรรม** พระองค์ทรงทำโลกนี้ พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ให้แจ้งชัดด้วยพระปัญญาอันยิ่งของพระองค์เอง แล้วทรงสอนหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณพราหมณ์เทวดา และมนุษย์ให้รู้ตาม ทรงแสดงธรรมงามในเบื้องต้น งามในท่ามกลาง งามในที่สุด ทรงประกาศพรหมจรรย์ พร้อมทั้งอรรถพร้อมทั้งพยัญชนะ บริสุทธิบริบูรณ์สิ้นเชิง คฤหบดี บุตรคฤหบดี หรือผู้เกิดเฉพาะในตระกูลใดตระกูลหนึ่ง ย่อมฟังธรรมนั้น ครั้นฟังแล้ว ได้คร่ำครวญในพระตถาคต เมื่อได้คร่ำครวญแล้ว ย่อมเห็นตระหนักรว่า ฆราวาสคับแคบ เป็นทางมาแห่งขุติ บรรพชาเป็นทางโปร่ง การที่บุคคลผู้ครองเรือนจะประพฤติพรหมจรรย์ให้บริบูรณ์ให้บริสุทธิ์โดยส่วนเดียวดุจสังข์ขี้ด ไม่ใช่ทำได้ง่าย ถ้ากระไรเราพึงปลงผมและหนวด หนุ่งหม่นผ้ากาสาฬหพัศตร์ ออกบวชเป็น

บรรพชิต สมัยต่อมา **เขาละกองโกศสมบัติน้อยใหญ่ ละเครื่องญาติน้อยใหญ่** ปลงผมและหนวด หนุ่งหม่นผ้ากาสาฬหพัศตร์ ออกบวชเป็นบรรพชิต เมื่อบวชแล้ว **สำรวมระวางในพระปาฏิโมกข์อยู่ ถึงพร้อมด้วยมรรยาทและโคจร มีปกติเห็นภัยในโทษเพียงเล็กน้อย** สมาทานศึกษาอยู่ในสิกขาบททั้งหลาย **ประกอบด้วยกายกรรมวจีกรรมที่เป็นกุศล มีอาชีพรีสุทธิ์ ถึงพร้อมด้วยศีล คัมภีรทรงทวารในอินทรีย์ทั้งหลาย ประกอบด้วยสติสัมปชัญญะ เป็นผู้สันโดษ”**

นี่คือการประกาศ**“ความเป็นพระบรมศาสดา”** ของพระพุทธองค์ ด้วยสิ่งที่จะพระองค์ทรงเป็นจริงมีจริง และทรงรู้แจ้งอย่างประจักษ์สิทธิ์ยิ่งว่า **“ไม่มีใครจะตรัสรู้ยิ่งไปกว่าพระองค์อีกแล้ว** ชนิดที่ไม่มีโอกาสปิดบัง ไม่มีโอกาสเก้อ ไม่มีโอกาสยาก ไม่มีโอกาสกระมัดกระเมี้ยนแม่เท่าเศษธุลี พระองค์ทรงประกาศอย่างองอาจแกลั้วกล้า ไม่พรั่นพริ้ง ปราศจากแม้แต่ขุติวิจิจิกจจาดใดๆทั้งสิ้น ท่ามกลางยุคที่มีแต่พระศาสดา และศาสนาที่เป็น**“เทวนิยม”** คือนับถือบูชา**“พระเจ้า”** มี**“อิตตามิปรมาตมัน**เป็นที่หมายสุดยอดของศาสนา แต่ศาสนาของพระพุทธเจ้านั้นมี**“อนัตตา** มี**“นิพพาน**เป็นที่หมายสุดยอด หรือไม่นับถือบูชา**“พระเจ้า”** ซึ่งเรียกว่า **“อเทวนิยม”**

จึงเป็นการประกาศสิ่งยึดถือที่ต่างกันชนิดตรงกันข้ามคนละขั้วกับศาสนาทั้งหลายในยุคนั้นของพระพุทธเจ้า อย่างไม่หวั่น ไม่ครั่นคร้าม **เพราะพระองค์คือ “สยัมภู” คือ“พระผู้เป็นเอง” เพราะพระองค์มี“สยัมภูญาณ” คือมี“ความรู้ที่เกิดขึ้นเอง, ความรู้ที่เป็นพระปรีชาหยั่งรู้เอง” เพราะพระองค์เป็น“สัพพัญญู” คือ“ผู้รู้ทุกสิ่งทุกอย่าง, ผู้รู้สิ่งทั้งปวง”**

พระองค์ทรงประกาศอย่างชัดเจนถึงขนาดว่า พระองค์ทรงทำโลกนี้ พร้อมทั้งเทวโลก มารโลก พรหมโลก ให้แจ้งชัดด้วยพระปัญญาอันยิ่งของพระองค์เอง แล้วทรงสอนหมู่สัตว์พร้อมทั้งสมณพราหมณ์เทวดาและมนุษย์ให้รู้ตาม



**ต**อนนี้ใครๆ ก็อยากรู้ว่าผู้มีบารมีที่นายกฯ ทักขิณระบุถึงนั้นหมายถึงใครและด้วยเหตุผลกลใดจึงทำให้กล้าออกมาจากขังผู้มีบารมี? ถ้าตีความด้วยภาษาก็จะโหมเมหมายถึงใครๆ ก็ได้ แต่ถ้าจะวิเคราะห์ว่าที่ผ่านๆ มา มีเรื่องราวข้อขัดแย้งอะไรบ้าง ที่สร้างความขัดอกขัดใจให้กับรัฐบาลชุดนี้ ซึ่งจะต้องเป็นผู้มีบารมีขนาดที่นายกฯ ทักขิณไม่กล้าเอ่ยชื่อ ทั้งๆ ที่มีฝีปากกล้าเคยทำรบกับยูเอ็นว่าไม่ใช่พ่อมาแล้ว

บทความของ **อ. นงนุช สิงหเดชะ** เรื่อง “จิตซ่อนเร้นของทักษิณ” และ “แผนและยุทธศาสตร์ของ กกต. และรัฐบาลชุดนี้” โดย **ท่านพุดตินัย** น่าจะอธิบายเบื้องลึกและเบื้องหลังซึ่งหนังสือพิมพ์มติชนฉบับวันที่ ๑๒ ก.ค. ๒๕๔๕ ได้ตีพิมพ์ไว้ดังนี้



# จับกระแสน้ำ ความหาญกล้าทำ “ชน” ผู้มีบารมี

**จิตซ่อนเร้นของทักษิณ**  
• นงนุช สิงหเดชะ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ อดีตประธานวุฒิสภา และนักกฎหมายชั้นนำ ได้เรียกร้องให้คุณทักษิณทำเรื่องนี้ให้กระจ่างว่า หากคุณทักษิณไม่ได้หมายถึงบุคคลที่ประชาชนส่วนใหญ่เข้าใจ คือพระมหากษัตริย์ คุณทักษิณก็ต้องพูดให้ชัดไม่เช่นนั้นคนจะเข้าใจได้ว่าคุณทักษิณเป็นผู้ละเมิดรัฐธรรมนูญมาตรา ๘ หรืออีกนัยหนึ่งละเมิดต่อพระมหากษัตริย์

แต่จนแล้วจนรอดคุณทักษิณไม่สนใจและดูเหมือนไม่ยี่หระที่จะชี้แจงคล้ายกับต้องการปล่อยให้เรื่องนี้คลุมเครือในทำนองเข้าใจว่า

สิ่งที่คุณทักษิณพูดหมายถึงพระมหากษัตริย์ทางคุณทักษิณก็ไม่เอานาทร้อใจ

หากคุณทักษิณมีจิตบริสุทธิ์ไม่มี “สิ่งซ่อนเร้นอยู่ในจิต” คุณทักษิณจะต้องรีบชี้แจงในทันที เพราะเรื่องนี้เป็นเรื่องใหญ่และสำคัญขนาดคุณทักษิณควรออกทีวีรวมการเฉพาะกิจชี้แจงด้วยซ้ำไป

เชื่อว่าแรงผลักดันกระทั่งทำให้คุณทักษิณพูดเรื่องผู้มีบารมีในครั้งนี้น่าจะมาจากการที่ยังไม่มีการโปรดเกล้าฯ พระราชกฤษฎีกาเลือกตั้ง และเรื่องที่ประมุขทั้ง ๓ ศาลน้อมรับพระราชดำรัสเข้ามาทำหน้าที่ในการแก้ไขวิกฤติการเมือง



## แผนและยุทธศาสตร์ ของกกต. และรัฐบาลชุดนี้

● พงศิตินัย

ข้อความที่ พ.ต.ท. ทักษิณ ชินวัตร นายกรัฐมนตรีได้พูดเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ ได้พูดข้อความตอนนี้อย่างนี้ว่า

**“บางองค์กร หัวหน้าองค์กรถึงขนาดทำให้ระบบขององค์กรของตัวเองเสียเพื่อที่จะทำตามนโยบายผู้ที่ร้องขอบางราย...”** (คัดจากคำถ่ายทอดผ่านสถานีโทรทัศน์ช่อง ๑๑ กรมประชาสัมพันธ์ ซึ่งข้อความตรงกับที่สื่อมวลชนทุกฉบับลงพิมพ์)

### ข้อความตอนนี้อยู่เป็นข้อความสำคัญ

เนื่องจากข้อความตอนนี้อยู่เชื่อมต่อกับคำกล่าวนำของนายกรัฐมนตรีผู้นี้ได้พูดถึงว่า ทุกวันนี้ที่เกิดเรื่องยุ่งๆ เพราะหลายคนไม่รู้หน้าที่ของตนเอง ไม่ทำหน้าที่ของตนเอง และเป็นเพราะองค์กรตามรัฐธรรมนูญขององค์กรนอกระบบครอบงำ หรือมีอิทธิพลมากกว่าองค์กรปกติ

ข้อความที่ท่านพูดถึงคำว่า **“หัวหน้าองค์กร”** นั้น ผู้เป็นผู้พิพากษาและตุลาการทั้ง ๓ ศาลต่างรู้ดีว่าท่านกำลังหมายถึงใคร แม้จะไม่ได้ระบุให้แจ่มชัด การไม่ระบุให้แจ่มชัด เช่นนี้จึงทำให้ที่ผ่านมาผู้พิพากษาและตุลาการทุกท่านยังคงรักษามารยาท ไม่มีใครอยากแสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ซ้ำเติมให้เหตุการณ์เลวร้ายลงไปกว่านี้

แต่สิ่งหนึ่งที่กำลังเกิดความเสียหายจนไม่สามารถหยุดยั้งความเสียหายได้ในขณะนี้ หลังจากที่นายกรัฐมนตรีพูดข้อความนี้ออกมาก็คือประชาชนทั่วไปได้เข้าใจไปไกลกว่านั้น และมีการพูดกันมากกว่า ผู้ร้องขอที่พูดนั้นน่าจะหมายถึงพระมหากษัตริย์ซึ่งเป็นองค์พระประมุขที่ประชาชนทั่วทั้งประเทศให้ความ

เคารพสักการะเหนือสิ่งอื่นใด ผู้ใดจะละเมิดมิได้ เช่นนี้จะทำอย่างไร

ไม่น่าเชื่อว่าภายหลังจากนายกรัฐมนตรีผู้นี้ กล่าวคำพูดนี้ออกมาสภาพของนายกรัฐมนตรีและรัฐบาลชุดนี้ ได้ทำให้ประชาชนหมดความเชื่อถือและหมดความไว้วางใจลงอย่างรวดเร็วที่สุด เท่าที่เคยเห็นมา หมดสภาพการเป็นรัฐบาลอันเป็นที่ยอมรับทันที

การที่จำเป็นต้องหยิบยกคำกล่าวของนายกรัฐมนตรีผู้นี้มาพูดพิจารณาอีกก็เพราะมีความนัยครั้งสำคัญเกิดขึ้น ภายใต้อการพูดของนายกรัฐมนตรีผู้นี้ว่า ท่านมีวัตถุประสงค์อะไรกันแน่

ที่แน่นอนก็คือ ท่านไม่ได้เสียสติ แต่สิ่งที่เห็นได้ชัดก็คือ ท่านคาดหวังไว้สูงมากจากคำพูดครั้งนี้ ข้อที่ชัดจะเห็นได้จากกรณีที่มีการยกร่างและเขียนเป็นบทสคริปก่อนพูดโดยคนใกล้ชิด และได้มีการพูดตามบทสคริปนั้น นอกจากนี้หลังจากพูดท่านไม่ได้แสดงอาการเสียใจหรือสะทกสะท้านเลย แต่กลับยอมรับว่าถ้าใครติดตามสถานการณ์การเมืองขณะนี้อย่างใกล้ชิด ต้องยอมรับว่ามีความจำเป็นต้องทำเช่นนั้น

เพราะก่อนที่นายกรัฐมนตรีผู้นี้พูด หากผู้ใดติดตามข่าวสารจะเห็นได้ทันทีว่าช่วงเวลานั้น พ.ต.ท. ทักษิณได้หวนกลับมาสู่ต่อ ภายหลังจากวางมือทางการเมืองไปแล้ว โดย พ.ต.ท. ทักษิณได้ตั้งเป้าหมายไว้ชัดเจน ซึ่งได้ให้นโยบายต่อที่ประชุมพรรคว่า พรรคไทยรักไทยต้องการที่จะให้มีการเลือกตั้งภายในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ และยังต้องการให้ กกต. ชุดนี้จัดการเลือกตั้งต่อไป

เหตุผลก็เพราะ ถ้าไม่ใช่ กกต. ชุดนี้ พรรคไทยรักไทยก็ไม่ได้เป็นรัฐบาล ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่รู้กันทั่วไป

แต่ปัญหามันติดขัดที่ว่า ร่างพระราชกฤษฎีกาแก้ไขเพิ่มเติมพระราชกฤษฎีกายุบสภา พ.ศ. ๒๕๔๙ ที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งใหม่ ได้มีการนำขึ้นทูลเกล้าฯ ไปแล้ว แต่ขณะนี้ยังชะลอการนำเสนอ เพื่อมีพระบรมราชวินิจฉัยอยู่นั้น นายกรัฐมนตรีและประธาน กกต. ชุดนี้ เป็นผู้ลงนามรับสนองพระบรมราชโองการ เพราะร่างพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้เป็นการกำหนดให้พระมหากษัตริย์ทรงตราพระราชกฤษฎีกาให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรใหม่เป็นการเลือกตั้งทั่วไป

ปัญหาจึงอยู่ที่ว่า ถ้าจะให้ กกต. ชุดนี้อยู่จัดการเลือกตั้งต่อไปสิ่งเดียวที่จะดลบันดาลสิ่งนี้เกิดขึ้นมาได้ก็คือ ทำอย่างไรที่จะให้พระมหากษัตริย์ทรงตราพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ลงมา

ข้อที่สร้างความหนักใจให้หัวหน้ารัฐบาลชุดนี้ ก็คือหากพระมหากษัตริย์ทรงมีพระบรมราชวินิจฉัย ถ้าพระองค์ทรงไม่เห็นชอบตามร่างพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ เหตุเพราะผู้รับสนองพระบรมราชโองการคือ ประธาน กกต. ที่เหลืออยู่ชุดเดิมซึ่งที่ประชุม ๓ ศาล ได้เห็นพ้องต้องกันว่า ไม่สามารถจัดการเลือกตั้งให้สุจริตและเที่ยงธรรมได้ กกต. ที่เหลืออยู่ไม่ได้เป็น กกต. ที่เป็นไปตามรัฐธรรมนูญ การกระทำใดๆ ของ กกต. ที่เหลืออยู่ไม่มีบทบัญญัติของกฎหมายใดรองรับให้กระทำได้ จึงเป็นการกระทำที่มีชอบ เช่นนี้ก็จะทำให้ร่างพระราชกฤษฎีกานี้ต้องตกไป

**เพราะขณะนี้พระมหากษัตริย์ได้ทรงใช้อำนาจอธิปไตยทางศาลตามมาตรา ๓ ของบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ โดยทรงให้ทั้งสามศาลทำหน้าที่แก้ไขปัญหาวิกฤตของบ้านเมืองในขณะนี้ ซึ่งแน่นอนความเป็นไปได้ที่ร่างพระราชกฤษฎีกานี้ต้องตกไป จึงมีค่อนข้างสูง**

รัฐบาลไม่ต้องการให้ร่างพระราช-

กฤษฎีกาฉบับนี้ต้องตกไป ด้วยเหตุนี้ จึงส่งผลให้เกิดความจำเป็นที่ต้องมีการพูด ในวันที่ ๒๙ มิถุนายน เกิดขึ้น

โดยอาศัยโอกาสในการประชุมชี้แจงแนวทางการปฏิบัติตนในช่วงรัฐบาลรักษาการ ให้แก่คณะรัฐมนตรี หัวหน้าส่วนราชการระดับสูงทุกกระทรวง ทบวง กรม กว่า ๕๐๐ คน เข้าร่วมประชุม เป็นเวทีแสดงความคิดเห็นนั้น ซึ่งเป็นการพูดต่อถัดมาเพียงแค่วันเดียว หลังจากที่นายกรัฐมนตรีผู้นี้ได้ประชุมพรรคไทยรักไทย และมีการกำหนดเป้าหมายยุทธศาสตร์ในการก้าวเดินไปข้างหน้า ด้านนโยบายที่ว่า ต้องการให้มีการเลือกตั้งภายในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ และต้องเป็น กกต. ชุดนี้จัดการเลือกตั้ง

การพูดนี้จึงอยู่ในเป้าหมายเดียวกัน และต่อเนื่องกัน นายกรัฐมนตรีจึงอยู่ในภวังค์และอารมณ์เดียวกัน เพื่อต้องการสับผลและหวังผลเลิศดังที่กล่าวมานั่นเอง

### **คำพูดนี้จึงค่อนข้างจะร้อนแรง และตรงเป้าหมายที่สุด**

การดำเนินการตามยุทธศาสตร์นี้หาได้หยุดยั้งเพียงแค่นี้ไม่ กกต. ที่เหลืออยู่ซึ่งถือเป็นผลผลิตของรัฐบาลชุดนี้โดยแท้ (ซอฮินฮัน-“กกต. ก็ของเรา จะไปกลัวทำไมการเลือกตั้ง” คำพูดของนายเสนาะ เทียนทอง คัดมา) ยังได้ช่วยกันร่วมกับรัฐบาลชุดนี้ดำเนินการ เพื่อให้เกิดบรรลุตรงตามเป้าหมายนี้ทุกประการ

ถ้าทุกคนติดตามเรื่องนี้อย่างใกล้ชิดก็จะเห็นตรงกันว่า ช่วงนั้น กกต. ก็มีแผนการวางเป้าหมายเหมือนกันและสอดคล้องตรงกับของรัฐบาลชุดนี้เช่นกัน กล่าวคือ ต้องดำเนินการให้มีการเลือกตั้งภายในวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๙ เช่นเดียวกัน

ด้วยเหตุนี้ จึงเป็นเหตุผลต่อกันว่า ทำไมถึงวันนี้ นายवासนา เพิ่มลาภ ประธาน กกต.

จึงเกิดคิดขึ้นมาได้ และให้สัมภาษณ์ว่าพร้อมที่จะลาออกทันที ถ้าสามารถสรรหา กกต. อีก ๒ คน ถึงขนาดรับรองว่าถ้าไม่เชื่อใจกันจะมาทำสัญญากันก็ได้โดยเขียนหนังสือไว้ล่วงหน้าก็ได้ มองผิวเผินอาจนึกว่าประธาน กกต. ผู้นี้ กำลังเล่นบทพยายามช่วยกันแก้ปัญหาของบ้านเมืองเพื่อให้เกิดความเรียบร้อยสุจริต แต่หาได้เป็นเช่นนั้นไม่ ถ้าท่านมีกะจิตกะใจคิดจะช่วยเหลือบ้านเมืองจริง ป่านนี้ท่านและคณะที่เหลืออยู่ลาออกไปตั้งแต่วันที่ที่ประชุม ๓ ศาล มิมีตไปแล้ว

**การคิดขึ้นมาได้ในเวลานี้ในช่วงที่รัฐบาลชุดนี้เพิ่งเล่นบทหนักไปแล้วยอมแสดงให้เห็นชัดว่าเป็นแผนการที่จัดเตรียมมาแล้วอย่างแยบยล**

ในเบื้องต้นก็เพื่อต้องการเบี่ยงเบนประเด็นจากนายกรัฐมนตรี ไปที่ กกต. เป้าหมายต่อไปก็คือ

หลังจากที่นายวาสนาเพิ่มลาภให้สัมภาษณ์คู่ขาที่ลงเรือลำเดียวกัน อย่างนายปริญญา นาคฉัตริย์ จึงรีบออกมาให้สัมภาษณ์สอดรับกันทันทีว่า **หากมีผู้ใหญ่ที่เป็นที่เคารพนับถือ เชิญทุกฝ่าย ทั้งศาล นักการเมือง และ กกต. มาคุยกัน ยอมให้มีการเลือกตั้งเกิดขึ้น เพื่อมีสภา มีรัฐบาล เรื่องทุกอย่างก็จะจบ**

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้คือ แผนการและยุทธศาสตร์ที่แยบยล ซึ่งอหังการและเป็นที่สุดของที่สุดในทางร้ายๆ นับตั้งแต่การเมืองไทยมีรัฐบาลได้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข

บทสรุปโดยสามัญสำนึกยอมเป็นไปไม่ได้ที่ผู้มีสติสัมปชัญญะดีๆ ทั้งหลาย จะได้บังอาจหมิ่นพระบรมเดชานุภาพ ยกเว้นแต่ผู้มีจิตใจเจ็บแค้นเหมือนซีเนอดิน ซีดาน กับต้นทีมชาติของฝรั่งเศส ที่เป็นทั้งดาวเด่นและดาวดับ

เพราะพิวล์ขาดจนถึงกับเอาหัวไปโขกใส่ลิ้นปีของกองหลังอิตาลี ดาวเด่นเลยกลายเป็นดาวดับต้องถูกไล่ออกจากสนาม เพราะความโกรธแค้นคุมไม่ได้

แต่เหตุการณ์ทำลู่ผู้มีบารมี ย่อมมีการไตร่ตรองอย่างดีล่วงหน้ามาก่อนแล้ว แต่ด้วยความกลัวๆ กล้าๆ และความโกรธ จึงทำให้มีการร่างคำพูดเอาไว้ แบบหาทางหนีทีไล่เอาไว้ก่อน ซึ่งโดยภาษาอาจจะตีความให้สะเปะสะปะออกไปได้มากมายตามแต่โวหารที่จะใช้แก้ตัว แต่โดยการกระทำที่จะต้องทำทุกวิธีทางให้มีการเลือกตั้งในวันที่ ๑๕ ตุลาคม เพื่อพอกตัวเองให้ได้ตามที่ท่านพฤตินัยได้ยกมา หรือการที่รัฐบาลรักษาการณ์แต่งตั้งโยกย้ายข้าราชการระดับสูง ตั้งแต่ผู้ว่าราชการจังหวัด รองปลัดกระทรวง ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี และเลขาธิการคณะรัฐมนตรี โดยไม่สนใจไยดีคำนึงถึงพระบรมราชโองการโปรดเกล้ามาก่อนนั้น ย่อมอธิบายถึงมูลเหตุของเรื่องนี้ได้เป็นอย่างดี และสุดท้ายต่อให้ใครไปบีบบคอกถามนายกรัฐมนตรีที่ทักซิณว่า จริงๆ แล้วผู้มีบารมีคือใครกันแน่ ต่อให้เป็นให้ตายอย่างไร ท่านนายกรัฐมนตรีก็คงตอบไม่ได้ยู่ติ เหมือนคำถามเรื่องทุจริตทั้งหลาย ที่นายกรัฐมนตรีไม่เคยตอบได้สักเรื่องเดียว

สุดท้ายแล้วปัญญาชนทั้งหลายยอมสรุปได้ว่า การไม่สามารถตอบคำถามออกมานั้นนั่นแหละคือการตอบคำถามแล้ว! **๒**

**ไม่สุดก็เลส  
กูประเทศไม่ได้**

- ๑ ใน ๒๐ สติกเกอร์คำคม (ขนาด 1/2 A4) มีทั้งสติกเกอร์สีและสี โดยสำนักพิมพ์กัลป์กันแก่น สนใจติดต่อ ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕

## เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน เผยแพร่

มีชัย ฤชุพันธุ์

อดีตรองประธานวุฒิสภา

● ไทยโพสต์ ๕ ก.ค.๒๕๔๙

หมายเหตุ: บทความเรื่องความรับผิดชอบของ  
นายกรัฐมนตรี โดยมีชัย ฤชุพันธุ์ อดีตรองประธาน  
วุฒิสภา ซึ่งเผยแพร่อยู่ในเรื่องความคิดเสรี  
ของมีชัย บนเว็บไซต์ “มีชัยไทยแลนด์ดอตคอม”  
เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๙

**ต**ลอดระยะเวลาที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร  
เป็นนายกรัฐมนตรี ได้เคยมีการประชุม  
ข้าราชการระดับสูงมานับครั้งไม่ถ้วน แต่ดู  
เหมือนการประชุมเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๔๙  
จะเป็นครั้งเดียวที่เขียนมาอ่าน ซึ่งน่าจะต้อง  
แปลว่าท่านได้ไตร่ตรองและระดมมันสมองที่  
อยู่ใกล้ตัวมาอย่างรอบคอบแล้วว่าต้องการสื่อ  
ให้ตรงตามที่คิดไว้ทุกประการ

การเริ่มต้นด้วยการอัญเชิญพระราชดำรัส  
ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่พระราช  
ทานเมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๙ มากล่าว  
เพื่อชักจูงใจให้ข้าราชการที่อยู่พร้อมเพรียงกัน  
ที่นั่นให้ปฏิบัติตาม นับว่าเป็นสิ่งที่ดีงาม  
โดยเฉพาะพระราชดำรัสประการแรกที่ว่า

## ความรับผิดชอบของนายกรัฐมนตรี

“การที่ทุกคนคิด พูด ทำ ด้วยความเมตตา  
มุ่งดี มุ่งเจริญต่อกัน” และประการที่สาม ที่ว่า  
“การที่ทุกคนประพฤติปฏิบัติตนอยู่ในความ  
สุจริต ในกฎ กติกา และในระเบียบแบบ  
แผนโดยเท่าเทียมเสมอกัน”

ท่านนายกรัฐมนตรีได้ย้าให้ข้าราชการนำ  
พระราชดำรัสดังกล่าวใส่เกล้าใส่กระหม่อม

แต่ข้อความในแต่ละตอนที่ท่านกล่าวใน  
วันนั้น ดังจะได้นำมาแสดงให้เห็นดังต่อไปนี้ ดู  
เหมือนจะส่งผลตรงกันข้ามกับพระราชดำรัสที่

ท่านขอให้ข้าราชการใส่เกล้าใส่กระหม่อม

–“วันนี้องค์กรนอกรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ใน  
รัฐธรรมนูญ คือบุคคลซึ่งดูเหมือนมีบารมี  
นอกรัฐธรรมนูญ เข้ามารุ่นวายองค์กรที่มี  
ในระบบรัฐธรรมนูญมากไป มีการไม่  
เคารพกติกา”

–“บางคนยังเข้าใจว่าตัวเองมีความ  
สำคัญมากกว่าคนจำนวนมาก เพราะ  
ฉะนั้นเสียงตัวเองต้องดังและมีความหมาย  
กว่าเสียงของคนอื่น ไม่เคารพการตัดสินใจ



ใจของประชาชน”

-“มีคนอยากเป็นนายกรัฐมนตรีมาตรา ๗  
ต่างๆ ที่มีพระราชดำรัสรับสั่งออกมาแล้วว่า  
มาตรา ๗ นั้นไม่เป็นประชาธิปไตย เลย  
ทำให้วุ่นวายกัน”

-“ตอนท่านรองนายกรัฐมนตรี วิษณุ  
 เครืองาม ท่านเลขาธิการคณะรัฐมนตรี  
 บวรศักดิ์ อุวรรณโณ มาขอลาออก ก็ยังพูด  
 กับผมถึงเรื่องแรงจูงใจที่มีคนมาขอให้ออก”

-“บางองค์กร หัวหน้าองค์กรถึงขนาด  
ยอมทำให้ระบบขององค์กรตัวเองเสีย เพื่อ  
ที่จะทำตามนโยบายผู้ร้องขอบางราย”

-“ท่านทำหน้าที่ของท่านไปตรงนั้น นั่น  
คือจริง ไม่ต้องรออีกเรื่องหนึ่งเลย ธงเดียว  
และ ใครมาแอบสั่งราชการ อย่าปฏิบัติ  
เพราะหน้าที่ของท่านทำตามนั้นแล้ว คนที่  
จะสั่งราชการของท่านคือผู้บังคับบัญชาโดย  
ตรง ประเภทแอบสั่งราชการนั้น ผมขอร้อง  
ทั้งคน แอบสั่งและคนปฏิบัติ”

-“ผมจะไม่ยอมให้มีการเปลี่ยนแปลงใดๆ  
ที่ไม่ผ่านกระบวนการประชาธิปไตยโดย  
เด็ดขาด ผมจะขอปกป้องประชาธิปไตย  
ของชาติ...ใครก็แล้วแต่จะนำพาประเทศ  
ถ้อยหลังเข้าคลองโดยทั้งประชาธิปไตย ผม  
ไม่ยอม ขอย้ำอีกครั้งว่าผมจะปกป้อง  
ประชาธิปไตยด้วยชีวิต”

ในระหว่างที่ท่านนายกรัฐมนตรีอารมณ์ดีๆ  
ลองอ่านบททวนข้อความดังกล่าว (ซึ่งเพื่อให้  
เกิดความถูกต้องอย่างแท้จริง ผมได้คัดสำเนา  
คำกล่าวของท่านโดยมิได้ลอกจากหนังสือพิมพ์)  
ท่านจะตระหนักได้ดีว่า มิได้มีสิ่งใดที่จะแสดง  
ให้เห็นว่า “ความเมตตา มุ่งดี มุ่งเจริญ” ต่อ  
กันเลย

ทั้งยังไม่อาจกล่าวได้ว่า อยู่ในความสุจริต  
ในกฎ กติกา และในระเบียบแบบแผนโดยเท่า  
เทียมเสมอกัน

เมื่อมีคนไปถามท่านว่า ท่านหมายถึงใคร  
ที่มีบารมีนอกรัฐธรรมนูญแล้วเข้ามาวุ่นวายใน  
องค์กรต่างๆ ท่านไม่ตอบแต่กลับจะร้องเพลง  
ให้ฟัง

เมื่อท่านไม่ตอบ จึงเป็นธรรมดาที่สื่อ  
มวลชนและผู้คนทั่วไปจะแปลกกันไปต่างๆ นานา  
เมื่อคนทั้งประเทศเชื่อกันว่า คนที่มีบารมีมาก  
ที่สุดและเป็นที่รักของคนทุกคนก็คือพระเจ้า  
อยู่หัว ส่วนคนที่เคยอยู่ในแวดวงการเมืองที่มี  
บารมีและคนยังเคารพนับถือก็คือ พลเอกเปรม  
 ติณสูลานนท์ ซึ่งบัดนี้ท่านก็พ้นจากแวดวง  
การเมืองไปดำรงตำแหน่งประธานองคมนตรี  
อันเป็นตำแหน่งอยู่ใกล้ชิดพระเจ้าอยู่หัว

ประชาชนที่เป็นคนไทยล้วนต่างเคารพ  
รักและเทิดทูนพระเจ้าอยู่หัวอย่างไร ท่าน  
นายกรัฐมนตรีย่อมประจักษ์แก่ใจดี จากภาพ  
ที่ปรากฏในช่วงเวลาที่มีการเฉลิมฉลองการ  
ครองราชย์ครบ ๖๐ ปี

ประชาชนจึงไม่ยอมให้อะไรที่อึมครึมมา  
ระคายเคืองเบื้องพระยุคลบาทได้

เขาจึงเพียรพยายามขอให้นายกรัฐมนตรี  
ออกมาระบุให้ชัดเจนว่าท่านหมายถึงใคร

ในส่วนตัวของผม ไม่คิดว่าใครก็ตามที่  
เขียนคำกล่าวให้ท่านนายกรัฐมนตรีในวันนั้น  
จะบังอาจ เหม่เกริม หรือเลวร้ายถึงขนาดที่  
จะเขียนให้นายกฯพูดอะไรให้มีความหมายไป  
ในทางที่คนเขาสงสัยกันได้

แต่เขาก็สะเพร่าหรือจงใจทำให้นายก-  
รัฐมนตรีตกอยู่ในฐานะเป็นที่คลางแคลงใจ  
ของผู้คนได้ โดยเฉพาะความที่เขาเขียนให้ให้  
ท่านอ่านถึงระบอบประชาธิปไตย ท่านลอง  
ย้อนกลับไปดูเถอะว่า เขาจงใจใช้คำว่า  
“ประชาธิปไตย” หัวงๆ ในทุกแห่ง ทั้งๆ ที่เรา  
เรียนรู้อันมาแต่อ่อนแต่อกว่า ระบอบ  
ประชาธิปไตยของไทยนั้นเป็น “ระบอบ  
ประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็น

ประมุข” ซึ่งเป็นระบอบที่แตกต่างไปจากประเทศที่มีระบอบประชาธิปไตยอื่นๆ และในรัฐธรรมนูญจะใช้คำว่า “ระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข” ในทุกแห่ง ดูเหมือนเขาจะจงใจให้คนเชื่อกันว่าข่าวลือเกี่ยวกับ “ปฏิญญาฟินแลนด์” นั้นเป็นเรื่องจริง

ความคลางแคลงของประชาชนที่มีต่อคำกล่าวของท่านนายกรัฐมนตรี จะผิดหรือถูกเป็นเรื่องหนึ่ง แต่ที่สำคัญก็คือว่า รัฐธรรมนูญมาตรา ๘ บัญญัติว่า “องค์พระมหากษัตริย์ทรงดำรงอยู่ในฐานะอันเป็นที่เคารพสักการะ ผู้ใดจะละเมิดมิได้ ผู้ใดจะกล่าวหาหรือฟ้องร้องพระมหากษัตริย์ในทางใดๆ มิได้”

และก่อนที่ท่านนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีทุกคนจะเข้ารับตำแหน่ง ต่างก็ได้ถวายสัตย์ปฏิญาณต่อพระพักตร์ว่า “ข้าพระพุทธเจ้า (ชื่อผู้ปฏิญาณ) ขอถวายสัตย์ปฏิญาณว่าข้าพระพุทธเจ้าจะจงรักภักดีต่อพระมหากษัตริย์ และจะปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต เพื่อประโยชน์ของประเทศและประชาชน ทั้งจะรักษาไว้และปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยทุกประการ”

โดยภาระหน้าที่และคำสัตย์ปฏิญาณ ท่านนายกรัฐมนตรีจึงมีหน้าที่ต้องปกป้องมิให้ใครมากระทำการใดอันเป็นการละเมิดมาตรา ๘ ของรัฐธรรมนูญได้

บัดนี้ ประชาชนกลางแคลงใจในคำกล่าวของท่านนายกรัฐมนตรี เป็นทำนองว่าท่านนายกรัฐมนตรีเองนั้นแหละที่ละเมิดมาตรา ๘ ของรัฐธรรมนูญ ท่านนายกรัฐมนตรีจะนิ่งเฉยอยู่ได้อย่างไร

จริงอยู่ ในทางการเมืองท่านนายกรัฐมนตรีอาจไม่อยู่ในฐานะที่จะระบุว่าหมายถึงใคร แต่ถ้านายกรัฐมนตรีมิได้มุ่งหมาย

อย่างที่คุณเขากลางแคลงใจ ท่านนายกรัฐมนตรีจะนิ่งเฉยโดยไม่ปฏิเสธให้เกิดความชัดเจนว่าท่านมิได้มุ่งหมายอย่างที่ประชาชนเขากลางแคลงใจได้หรือ

เพราะสิ่งที่คุณเขากลางแคลงใจนั้น ถ้าไม่มีความจริงก็แก้ไขได้ง่ายๆ เพียงแต่ท่านออกมาบอกให้ประชาชนทราบว่า ท่านมิได้หมายความว่าอย่างที่เขาสงสัย ยังไม่หนักหนาถึงขนาดต้องสละชีวิตเพื่อปกป้อง

ถ้าหากท่านจะถือว่าเป็นเรื่องของคนเข้าใจผิด ไม่ใช่หน้าที่ของท่านที่จะต้องทำความเข้าใจ ท่านก็จะได้ชื่อว่ามีได้ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยเสียเองโดยมิได้ดูแลให้บทบัญญัติของรัฐธรรมนูญมาตรา ๘ เกิดความศักดิ์สิทธิ์ และไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้ถวายสัตย์ปฏิญาณไว้

ถ้าท่านยังนึกไม่ออก ก็ลองนึกดูคำพูดของท่านที่ว่า “บุคคลซึ่งดูเหมือนมีบารมีนอกรัฐธรรมนูญ เข้ามาวุ่นวายองค์กรที่มีในระบบรัฐธรรมนูญมากไป... ใครมาแอบสั่งราชการอย่าปฏิบัติ...ประเภทแอบสั่งราชการนั้น ผมขอร้องทั้งคนแอบสั่งและคนปฏิบัติ” นั้น ถ้าสื่อมวลชนและประชาชนต่างเข้าใจกันว่าท่านหมายถึงคุณหญิงพจมานของท่านและคุณผดุงที่อยู่ติดกับท่าน เพราะอันที่จริงแล้วดูเหมือนคุณหญิงท่านมีบารมีอยู่ในพรรคไม่น้อยและเป็นบารมีที่มีได้บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญและกฎหมายพรรคการเมือง อีกทั้งคุณผดุงก็เป็นคนที่อยู่นอกรัฐธรรมนูญที่เวลาไปสั่งอะไรข้าราชการ ข้าราชการก็มักจะเกรงๆ ใจอยู่อย่างที่เขาชอบลือกันซึ่งจะจริงเท็จอย่างไรไม่รู้

แต่ถ้าเขาเข้าใจกันอย่างนั้น ท่านจะออกมาปฏิเสธหรือไม่ ท่านจะออกมาตำราวดูผู้สื่อข่าวว่าเขาเข้าใจเลอะเทอะหรือไม่ ท่านจะตอบเพียงว่าจะร้องเพลงให้ฟัง หรือเมื่อยแข้งเมื่อยขาหรือไม่ และท่านมีเงใจไป

ดูบอลโลกโดยยังไม่ทำความเข้าใจเกิดขึ้น  
ได้หรือไม่

ในฐานะที่เป็นนายกรัฐมนตรีของประเทศ  
ท่านจึงมีหน้าที่ที่จะต้องทำความเข้าใจเกิดขึ้น  
ถ้าท่านมิได้หมายความอย่างที่คุณเขากลางแกลง  
ใจ แม้ท่านจะไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกได้ว่าหมายถึง  
ใคร แต่ท่านก็อยู่ในฐานะที่จะต้องออกมา  
บอกให้ชัดเจนว่าท่านมิได้หมายถึงใครถ้า  
ท่านยังไม่ทำ ท่านจะอ้างได้อย่างไรว่าท่านจะ  
ปกป้องระบอบประชาธิปไตยอันมีพระ  
มหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขไว้ด้วยชีวิต หรือ  
ท่านจะยอมให้คนเขาเข้าใจว่าท่านหมายความ  
อย่างที่เขาากลางแกลงใจจริง ๆ

ในตอนท้ายของคำกล่าวของท่าน ท่าน  
กล่าวว่า “ถ้าหากทุกท่านได้กลับไปทำกันตรงนี้  
แล้วรัฐบาลยึดมั่นคงในแนวทางที่ได้แถลงไว้  
ต่อรัฐสภา ในแนวทางที่ได้ปฏิญาณตนต่อพระ  
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ว่าข้าพเจ้าจะจงรัก  
ภักดีต่อพระมหากษัตริย์ และจะรักษาไว้และ  
ปฏิบัติตามซึ่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร  
ไทยทุกประการ”

หมายเหตุ: โทษๆ คนในรัฐบาลของนาย-  
กรัฐมนตรีทักษิณ ชินวัตร ก็ไปปล่อยข่าวกับ  
หนังสือพิมพ์มติชนว่า ผมเป็นที่ปรึกษาลับๆ  
ให้กับนายกรัฐมนตรี ทั้งๆ ที่ไม่เป็นความจริง  
(อันที่จริงการอุปโลกน์นี้มีมาตั้งแต่ตอนที่  
พ.ต.ท.ทักษิณ เข้ามาเป็นนายกรัฐมนตรีใหม่ๆ  
แล้ว ซึ่งผมก็ได้ปฏิเสธไปทุกครั้งที่มีการกล่าว  
อ้าง ปฏิเสธทั้งในที่ประชุมสัมมนา ทาง  
meechaithailand.com และต่อสื่อมวลชน  
แต่การปล่อยข่าวทำนองนี้ก็ดูเหมือนจะมีอยู่  
ร่ำไป) ข้อเขียนนี้ขอให้ถือเสียว่าเป็นคำ  
ปรึกษาของคนที่ถูกอุปโลกน์ให้เป็นที่ปรึกษา  
แล้วกัน (ไทยโพสต์ ๕ ก.ค. ๔๙)

๒



คำกรอง  
กกรองคำ  
• น้อมคำ อิศรา

## ถวายพระพรด้วยหน้าที่

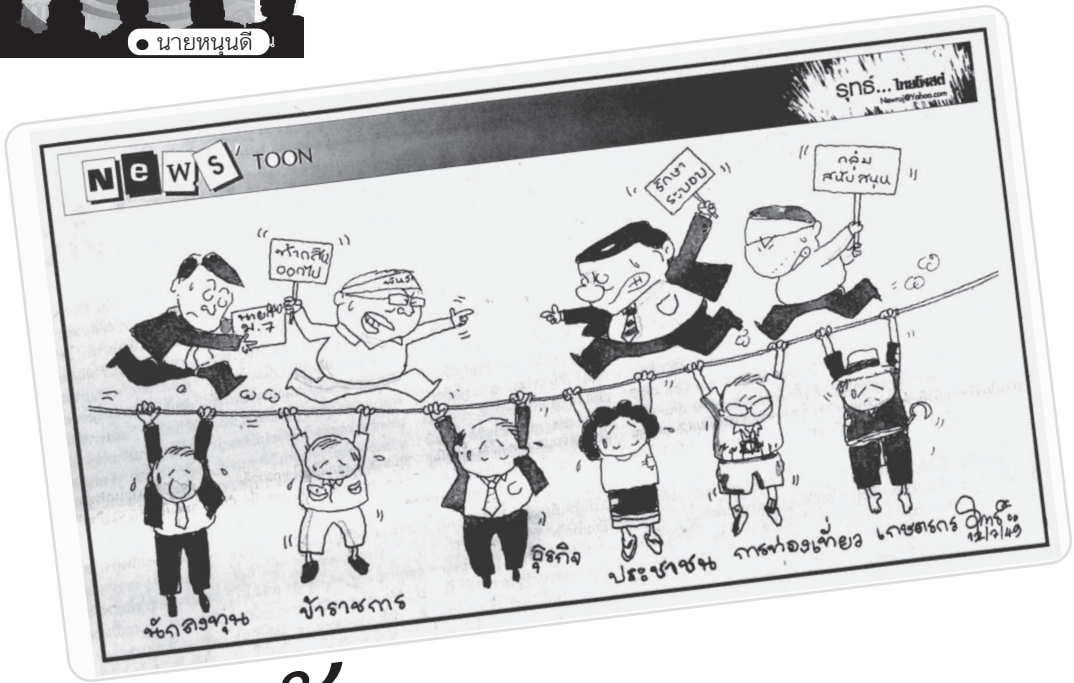
คนละหนึ่งหลักธรรมนำปฏิบัติ  
ก็หมวดมีสารพัดเลือกจัดสรร  
พุทธภาษิตธรรมะสารพัน  
เฉลิมพระเกียรติปฏิบัติกันจกทุกคน  
มิ่งคลสามสิบแปดปฏิบัติ  
หรือศีลห้ายืนหยดอย่าขาดหล่น  
หรืออบายมุขหกนรกตน  
หนีให้พ้นจงพิทักษ์ด้วยหลักธรรม

หรือทศพิธราชธรรมตามในหลวง  
หรือทศธรรมทั้งปางคลุกปลุกปล้ำ  
ตามรอยทศชาติชาติดกน้า  
พระโพธิสัตว์เสวยข้าพระชาติเผชีย  
สายข้อมือเรารักพระเจ้าอยู่หัว  
แล้วเราไม่ทำชั่วขอสรรเสริญ  
กระทำวัตุใดใดเป็นทางเดิน  
ไม่เทียบได้ด้วยเจริญประพฤติธรรม

ตามรอยพระพุทธเจ้าเหล่าสาวก  
เหล่าพลกตามรอยในหลวงพว้า  
พระบรมราโชวาทรัสประจำ  
อย่าล้ากแต่ซ้ำซ้ำฟังสีชอ

เฉลิมพระเกียรติพระพุทธเจ้าอยู่หัว  
สำนึกกลัวเกรงบาปกล้าบุญก่อ  
จุดเทียนชัยถวายพระพรไม่เพียงพอ  
ถวายพ่อด้วยหน้าที่สุดดีเทอญฯ

● ทิวเรื่อง ไทยเขียว



# ความรัก ทำให้ ผู้นำตาบอด

**พ**มและเพื่อนๆ ได้พูดคุยกันตามปราสาทที่เป็นห้วงบ้านเมือง ก็ได้ข้อสรุปว่า ยุคไหนก็ตาม ที่ผู้นำยึดกฎหมาย ยึดความถูกต้อง ยึดกติกา เพื่อให้ตัวเองอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจ บริหารบ้านเมือง ยุคนั้นจะเกิดความรุนแรง ถึงขั้นบาดเจ็บล้มตาย หรือพูดภาษา ทัวไปก็คือจะเกิดเหตุการณ์นองเลือด

แต่ถ้าผู้นำประเทศยุคไหน เมื่อถูกต่อต้านแล้วพร้อมที่จะสละตำแหน่ง ที่มีอำนาจบริหาร บ้านเมือง หรือเป็นอำนาจในรัฐธรรมนูญ ความวุ่นวายจะไม่รุนแรงมากจนถึงขั้นบาดเจ็บล้มตาย

เราจะสังเกตได้ว่าในยุคที่มีการประท้วงผู้นำประเทศ หากผู้นำประเทศมีสปิริต ไม่ต่อสู้อะไร เพื่อให้ตัวเองอยู่ในตำแหน่งรัฐบาล แต่ลาออกจากตำแหน่งที่มีอำนาจเมื่อใด ความสงบสุขจะเกิดขึ้น ในสังคมทันที

ก็ขนาดแค่หัวหน้าฟุตบอลทีมชาติอังกฤษที่ไม่สามารถพาทีมชาติอังกฤษสู่อันดับชิงชนะเลิศ ก็ยังแสดงสปิริตไม่ขอรับตำแหน่งหัวหน้าฟุตบอลทีมชาติ แม้ตัวเองจะเล่นดี ยิ่งประตูลูกคู่ต่อสู้ได้ แต่ทีมไปไม่ได้

แล้วคนระดับผู้นำประเทศทำให้คนในชาติแตกแยกกันมากกว่ายุคผู้นำใด กลับมองเห็นแต่ความ ถูกต้องของตนเองที่จะต้องอยู่ในตำแหน่งที่มีอำนาจต่อไป ก็คงเข้าข่ายความรัก (อำนาจ,ตำแหน่ง) ทำให้คนเป็นคนตาบอด จึงมองเห็นงจักรเป็นดอกบัว เห็นดอกบัวเป็นงจักรจริงแท้ **☒**





ตอน

# "งานเลี้ยงของแม่"

**๒** **ด็กๆ** ในอำเภอแฉิ่งนี้ช่างร่ำรวยด้วยของกินจากธรรมชาติเสียจริง ตามภูเขาที่ล้อมอำเภอไว้เกือบทุกทิศ นั้นนอกจากจะอุดมด้วยป่าไม้นานาพันธุ์แล้วยังเต็มไปด้วยป่าไม้ผลที่ไม่มีใครคิดจะขึ้นไปเก็บลงมากินหรือขาย ปล่อยให้มันสุกแล้วหล่นเป็นอาหารอันโอชะของสัตว์ป่าก่อนที่จะปล่อยให้มันเน่าเปื่อยให้กลิ่นเหม็นคาวขึ้นจากผืนดินที่อุดมด้วยแร่ธาตุช่วยโอบพาะเลี้ยงให้ดินอ่อนเกิดขึ้นมาใหม่ แล้วก็เจริญเติบโตเบียดต้นเก่าขึ้นไปหาแสงแดดจนปากกลายเป็นป่าสูงทึบ

พระอาทิตย์ส่องลงมาไม่ค่อยจะถึงพื้นดินเพิ่มความชุ่มชื้นให้ป่าเขามากขึ้นไปอีก เป็นวงเวียนธรรมชาติอย่างนี้ไม่มีวันจบสิ้น

บนภูเขาสูงอย่างนั้น นอกจากสัตว์แล้วก็มีแต่พวกซาไกเท่านั้นที่อยู่ได้ ต่อลงมาถึงเชิงเขาจึงมีกาบง<sup>๑</sup>กระจัดกระจายอยู่ทั่วไป จากป่าไม้ผลธรรมชาติกลายเป็นสวนผลไม้ที่ชาวบ้านหมายรู้กันเองว่าเป็นสวนของใคร รื้อเป็นสิ่งไม้จำเป็นเลยสำหรับอำเภอแฉิ่ง ต่อเมื่อไรเจ้าของมีต้นไม้ผลที่แปลกออกไปจากธรรมชาติหรือเจ้าของต้องการปลูกผัก มันไม้ มันหลา

๑ กาบง แปลว่า หมูบ้าน เป็นภาษามลายูพื้นถิ่น ภาษามลายูกลางออกเสียงเป็น ก่าบง (kampong) คำนี้มีใช้ในความหมายเดียวกันไปจนถึงประเทศกัมพูชาและเวียดนามตอนใต้ซึ่งคงจะสืบเนื่องมาแต่สมัยของอาณาจักรจามโบราณ

แดงจีน<sup>๑</sup> ฯลฯ เท่านั้นจึงจำเป็นต้องกินเร็วเพื่อ  
กันวัวควายที่มันไม่เข้าใจเรื่องกรรมสิทธิ์จะ  
เข้าไปกินหรือไปฆ่าให้เสียหาย

ตามหมู่บ้านดังกล่าวจะมีไม้ผลมากมาย  
หลายชนิดทั้ง มะม่วง กัลยาละเมาะ เาะ ลางสาด  
ทุเรียน ขนุน มังคุด กระท้อน<sup>๒</sup> ฯลฯ ผลัดเปลี่ยน  
กันให้ชาวแวงมีกินทั้งปี

ตามป่ายางก็มีลูกไม้ต้นเตี้ยเป็นพุ่มให้  
เด็กๆ เก็บกินเล่นอยู่หลายชนิด เช่น ลูกเหมล  
ลูกโทะ ลูกนมแมว ลูกตาเบ็ดตาไก่ ฯลฯ ใคร  
หาพบก็ปลิดจากต้นใส่ปากเคี้ยวสดๆ ได้เลย  
ก็ลูกไม้เหล่านั้นเกิดขึ้นในป่าของแวงที่สะอาด  
ไม่มีอะไรมาทำให้มันสกปรก จึงไม่มีความ  
จำเป็นที่ต้องล้างให้เสียเวลา เปลือกน้ำเปล่าๆ  
กัดปายางเข้ามาหน้อยก่อนถึงท้องนาจะ

เป็นคุณลองธรรมชาติ แหล่งกำเนิดของป่า  
สาकुที่ใบสีเขียวแก่ของมันทำให้ป่าสาकुดูเป็น  
ม่าน สาคุมีลำต้นขนาดใหญ่กว่าต้นมะพร้าว  
ร่วมสองเท่า ข้างในลำต้นเป็นเนื้อสวกๆ ที่เต็ม  
ไปด้วยแป้ง พอมักให้คนไปตัดเป็นท่อนแล้วใช้  
ควายลากไปผ่าทิ้งไว้ในลานบ้านไว้ให้ไก่จิกกิน  
เหมือนกินข้าวสารหรือไม้พื้แะกับน้อยก็ช่วยกัน  
ขุดด้วยเล็บแะผสมกับรำให้เปิดกิน คนไทยพุทธ  
บางบ้านเขาจะเข้าไปในป่าสาकुเพื่อหาต้นที่  
ล้มมานานจนข้างในลำต้นมีหนอนสาคุย้วย  
อยู่เต็ม (ฮือ!) เขาจะหยิบเอาหนอนเท่าหัวแะมือ  
เหล่านั้นใส่ถังหลาชะโอง<sup>๓</sup>กลับบ้านไปทำเป็น  
อาหาร หนอนสาคุนั้นถ้ามันเติบโตขึ้นต่อไปก็  
จะกลายเป็นดั่งเหมือนดั่งมะพร้าว น้อย  
เคยตามไปดูว่าเขาเอามันไปทำกับข้าวอย่างไร

๒ มันไม้ คือ มันสำปะหลัง มันหลา คือ มันเทศ น่าจะเป็นคำพื้นถิ่นมาแต่เดิม เพราะมีความหมายอยู่ในตัว มัน  
ไม้นั้นหากแก่เกินไปเนื้อจะแข็งเป็นไม้ ส่วน หลา เดิมเป็นคำกริยา แปลว่า เชื่อมด้วยน้ำตาลจนแห้ง เช่น ลูกหยีหลา เป็นต้น  
ส่วนคำว่า มันสำปะหลัง และ มันเทศ ที่เป็นภาษากลางนั้นน่าจะมาจากที่หลัง เพราะทั้งสองคำบ่งชี้ได้ว่ามาจากต่างประเทศทั้งคู่  
สำปะหลัง เป็นชื่อเกาะในหมู่เกาะของประเทศอินโดนีเซีย ในเรื่องพระอภัยมณี สุนทรภู่ยังพูดถึงพวกเงาะที่ เกาะวะล่า  
สำปะหลัง เป็นบันทึกล้ำค่าที่ช่วยให้รู้ว่าในสมัยรัชกาลที่ ๒ เราได้ชื่อนี้มาใช้แล้ว ส่วนมันสำปะหลังจะมาจากเกาะนั้นหรือ  
ไม่มีหลักฐาน

แดง ที่เรียกในภาษากลางว่า แดงโม นั้น ภาษาถิ่นใต้เรียกว่า แดงจีน เช่นเดียวกับในภาษามลายูที่เรียกว่า ตีมุงจีน  
(แดง-จีน) จะนำเข้ามาจากประเทศจีนหรือไม่ ไม่ทราบ ส่วน แดงกวา นั้น คนปักขีได้ทั่วไปเรียกว่า ลูกแดง ซึ่งตรงกับ  
ในภาษาจีนที่คนจีนในเมืองไทยเรียกกันว่า ก้วยเกี้ย (แดง-ลูก)ไม่มีคำว่า กวา ต่อท้าย ผู้เขียนเข้าใจว่า กวา นั้นเป็นภาษา  
จีนอย่างแน่นอนเพราะเมื่อไปเมืองจีน ได้รับประทานแดงโมเนื้อเหลืองรสเลิศจากซินเกียง เขาเรียกว่า ฮามีกวา

๓ ท่านผู้อ่านคงจะเคยได้ยินสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถตรัสว่าทรงโปรดลูกละเมาะ ละเมาะเป็นผลไม้เกือบ  
จะเรียกว่าชนิดเดียวกับ มะไฟ แต่มีบางท่านบอกว่าต่างกันอยู่ จึงไม่แน่ใจนัก ภาษามลายูเรียกต่างออกไปชัดเจนว่า  
บุเวาะห์มา มา จึงพอสรุปได้ว่าเราไม่ได้ร่วมใช้คำเดียวกับภาษามลายู

ผู้เขียนเคยอธิบายเรื่อง ลูกหมเาะ หรือที่ภาษามลายูพื้นถิ่นเรียก บุเวาะห์มา มาแล้ว จึงขอเว้นไม่พูดอีก  
คำว่า ทุเรียน นั้น ผู้เขียนมั่นใจว่ามาจากภาษามลายูอย่างแน่นอน เพราะรากของคำนี้มาจากคำผสม ดุรี(duri)  
แปลว่า หนาม กับ อัน(am) เป็นปัจจัยแสดงถึงการทรงไว้ซึ่งสิ่งที่มาข้างหน้า เป็น durian ลิงที่มีหนาม นั่นเอง

ชื่อเรียก ขนุน มีมากมายแม้ในภาษาไทยท้องถิ่น ภาษาไทยของคนชาติพันธุ์ไทยในต่างประเทศ คนอีสานเรียกขนุนว่า  
หมากมี คนเหนือเรียก มะหนูน ไทยใหญ่เรียก หมากกลาง สำหรับในภาษามลายูกลางเรียกว่า นังกา(manga) มลายู  
พื้นถิ่นทางภาคใต้ของไทยเรียก นากอ เข้าใจว่าเรียกตามสีนาคของเนื้อผลไม้

สำหรับคำว่า มังคุด ดูลักษณะคำไม่น่าจะเป็นคำไทยมาแต่เดิม ผู้เขียนเคยพบการเรียกผลไม้ชนิดนี้ของผู้ใหญ่  
สมัยรัชกาลที่ ๕ อย่างสมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพ ที่ทรงเรียกว่า แมงคุด ไม่ใช่ มังคุด ซึ่งตรงกับการเรียกของ  
คนปักขีได้สมัยก่อน ภาษามลายูกลางเรียกผลไม้ชื่อว่า แมงเกส(manges) ซึ่งใกล้เคียงภาษาไทยมาก แต่ภาษามลายู  
พื้นถิ่นเรียก บุเวาะห์ลตอ

ส่วน กระท้อน นั้น คนปักขีได้เรียก ลูกท้อน เคยได้เห็นทั้งการเขียนและการเรียกสมัยก่อนว่า สะท้อน ซึ่งถ้าเป็น  
เช่นนั้นมาก่อนก็จะตรงกับภาษามลายูว่า บุเวาะห์ลโต

๔ ชะโองเป็นต้นไม้ชนิดหนึ่งในตระกูลปาล์ม ส่วนคำว่า หลาชะโอง เคยอธิบายอย่างละเอียดแล้ว

เธอเห็นเขาเทมันลงในกระทะที่ร้อนจัดบนเตาไฟทั้งเป็นๆ อย่างนั้น หนอนสาकुจะยั่วเยี้ย ยวบยาบอยู่สักประเดี๋ยวก็ตาย เขาจะคั่วมันต่อจนตัวมันแฟบลง จากนั้นก็โรยเกลือลงไปก่อนจะยกลงรับประทานร้อนๆ กับข้าวสวยกรอบครั้วน้อยไม่กินของแปลกแบบนั้น พ่อว่าคูกำหนอนก็น่าจะสะอาดเพราะหนอนมันกินแต่แป้งสาकु แถมดูมันย่องน่ากิน เวลาคั่วเขาก็คั่วด้วยมันจากตัวหนอนเอง ไม่ต้องใส่น้ำมันมะพร้าวลงไปแม้แต่หยดเดียว แม้ว่าแว้งออกอุดมสมบูรณ์ทำไมต้องไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิตด้วยเล่า มีแต่พี่แหมะเท่านั้นที่แอบไปกินที่บ้านน้ำเกลือแล้วมากระซิบน้อยว่าอร่อยมากๆ จนน้อยคิดจะลองบ้างแต่พอนึกเห็นภาพที่หนอนยั่วเยี้ยในกระทะแล้วก็เปลี่ยนใจทุกที

ใบสาकुนี้มีบุญคุณต่อคนแวงมากเป็นล้นพ้น เพราะทุกบ้านล้วนมุ่งหลังคาด้วยจากสาकु ใบมันหนา กว้างยาวกว่าใบจาก ตีบจากใบสาकु จึงดูแข็งแรงกว่าตีบจากใบจาก<sup>๕</sup> มุ่งไปสักพักสีหลังคาก็จะเปลี่ยนจากเขียวมาเป็นสีน้ำตาล พ่อกับแม่ชอบหลังคามุงจากมากกว่ามุงสังกะสี เพราะบ้านเย็นสบาย เวลาฝนตกหนักก็ช่วยกันรองน้ำฝนใส่โอ่งไว้ดื่ม ทุกคนลงความเห็นว่าน้ำฝนสีชาที่รองจากหลังคาจากสาकुนี้มีรสอร่อยด้วย

ยังลูกสาकुอีก ต้นสาकुจะออกลูกเป็นทลาย และลูกมันมีเปลือกหุ้มเป็นเกล็ดคล้ายระกำ เด็กแวงรู้วิธีตัดความฝาดของมันออกโดยการเอาไปแช่โคลนทั้งทลายเสียก่อน พอหมักได้ที่ความฝาดของมันจะหายหมดและรสของผลข้างในจะกลายเป็นหอมหวานกินอร่อยดี

ตรงชายทุ่งก่อนถึงคลองข้างป่าสาकुมีต้น

หว้าชนิดหนึ่งเรียกว่าต้นซาเมาะอยู่สองสามต้น มาอยู่กับน้อยทราบดีว่าต้นไหนหวานมากหวานน้อย แต่ลูกซาเมาะมักอยู่ไม่ทันสุกเป็นสีแดงดำเพราะเด็กทั้งสองมักชวนกันปีนขึ้นไปเก็บเสียก่อน ลูกยังไม่หวานนักก็ไม่ใช่ไรหรืออกเอามาแช่น้ำผสมเกลือเม็ดที่แอบหยิบมาจากถังไม้ใหญ่ข้างที่นั่งของแม่ สักพักหนึ่งก็จะได้ลูกซาเมาะรสเปรี้ยวๆ เค็มๆ กินกันอย่างอร่อย

**แต่**ว่าก็ว่าเถิด หน้าไหนก็ไม่สนุกเท่าหน้าทุเรียน น้อยกับเพื่อนนั้นเริ่มสนุกตั้งแต่ต้นทุเรียนตามริมคลองเริ่มออกดอกส่งกลิ่นหอมอ่อนๆ ปนมากับกลิ่นกล้วยไม้ป่าตามปาง(คาบ)ของมัน เด็กผู้หญิงจะไปนั่งเล่นกันใต้ต้นทุเรียนเก็บดอกรูปร่างเหมือนถ้วยกันทะลุสีนวลของมัน มาร้อยเป็นพวงมาลัยคล้องคอเล่น พอดอกหล่นแล้วก็จะเกิดเป็นตุ่มขนาดเท่าหัวไม้ขีดขึ้นมา ก่อนแล้วค่อยโตขึ้นเป็นลูกทุเรียนที่มีหนามต้องคอยอีกหลายเดือนกว่ามันจะสุก

ต้นทุเรียนที่แวงไม่ต้องปลูกเหมือนภาคกลาง มันจะขึ้นเอง ขึ้นในสวนใครก็น่าจะต้องเป็นของคนนั้น คนไหนมีต้นทุเรียนในสวนมากและเนื้อดีเจ้าของก็จะลงทุนสร้าง**บาช**<sup>๖</sup>อย่างหยาบๆ เพื่อไว้นอนเฝ้าทุเรียนหล่น รุงขึ้นเช้าถ้าได้ทุเรียนสุกจำนวนมากก็จะทำห้วงผูกเป็นคู่ๆ หาบไปขายในตลาด

ทุเรียนที่แวงแต่ละต้นโตกว่าน้อยหลายเท่า มันแผ่กิ่งก้านสาขาออกไปทุกทิศทาง ถึงหน้ามีลูกจะเห็นมันห้อยย้อยอยู่บนต้น เมื่อไรลูกทุเรียนเริ่มสุกมันจะส่งกลิ่นหอมเหมือนจะบอกเด็กๆ ล่วงหน้าให้เตรียมตัวสนุกได้แล้ว

๕ หลังจากจากทั่วไปจะเย็บด้วยใบจากชนิดเดียวกับที่เอาใบอ่อนมาทำใบจากสำหรับมวนบุหรี แต่ถึงแม้จะเย็บกับใบสาคุก็ยังคงเรียกหลังคาชนิดนี้ว่า หลังคาจากอยู่ดี เช่นเดียวกับคำว่า หลังคา แต่เดิมก็ใช้หญ้าคามุงจึงเรียกว่า หลังคา หลักฐานเก่าที่สุดเรื่องใช้หญ้าคามุงหลังคาเห็นจะเป็นคำสาปแช่งในโองการแช่งน้ำตอนที่ว่า “คาบิดเป็นดาวจุ่ม”

๖ บาช แปลว่า กระท่อมหรือเพิงพักชั่วคราว ตรงกับภาษาปักษ์ใต้ว่า ชะหน้า คำว่า บาช นัยว่ามาจากภาษาเปอร์เซียอีกทอดหนึ่ง นักประวัติศาสตร์สันนิษฐานว่าเป็นคำเดียวกับ ตลาดปสาน ในศิลาจารึกพ่อขุนรามคำแหง ปัจจุบันคำนี้ไทยรับมาใช้ในความหมายของ ตลาด กันจนเป็นสามัญแล้ว

บ้านทำฝึงคลองอยู่กลางดงทุเรียนจริงๆ ถึงภายในเขตรั้วหลังบ้านจะไม่ใช้สวนทุเรียนก็ตาม แต่ติดกับบ้านก็มีต้นทุเรียนขึ้นเองอยู่สองต้น มันคงงอกขึ้นจากเมล็ดที่โยนกันลงไปปีที่แล้วต้นหนึ่งออกลูกให้สามลูก พ่อบอกว่ามันเพิ่งจะสอนเป็นเจ้าของจะไม่หวังผลไม้อะไรไม่มีทั้งรั้วทั้งป่าเขาเฝ้า ใครผ่านไปมาเกิดทุเรียนลงมาพอดีก็หยิบไปกินได้เลย ไม่มีการหวงห้ามใดๆ ทั้งสิ้น น้อยนั่นไม่สู้เก่งนักในเรื่องเก็บทุเรียนหล่น สู้พี่แหมะไม่ได้ เสียงทุเรียนหล่นดังตึกเมื่อไร พี่แหมะจะเป็นคนเก็บได้เสมอ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะน้อยไม่กล้าบุกเข้าไปในป่าหญ้าที่รก เธอกลัวทากและงูอย่างยิงในขณะที่พี่แหมะจะบุกสวๆ เข้าไปเก็บเอาทุเรียนออกมาได้ทุกทีแถมยังไม่เคยถูกทากกัดเลย

ทุเรียนแวงเป็นทุเรียนหล่น ไม่ใช่ทุเรียนตัดอย่างทุเรียนพันธุ์ของภาคกลาง ข้อเสียของทุเรียนทางภาคใต้คือเนื้อน้อย สู้ทุเรียนพันธุ์ไม่ได้ แต่น้อยคิดว่าทุเรียนที่แวงของเธอรสอร่อยกว่า ถึงจะสุกจนหล่น เนื้อก็ไม่เหลวและทะเลเป็นน้ำบูดๆ ถึงเก็บไว้ค้างคืนก็ไม่มีรสเปรี้ยว

**ปี**นี้ทุเรียนตกมากจริงๆ เสียงตึกแรกของทุเรียนหล่นดังมาให้ได้ยินชัดในบ่ายวันหนึ่งขณะที่ मामุ และน้อยนั่งฟังแม่เล่านิทานอยู่ที่หน้าร้าน อากาศบ่ายวันนั้นร้อนจัดจนไม่มีใครตามหมู่บ้านออกมาตลาด เมื่อไม่มีใครมาซื้อของแม่จึงลงนอนหนุนหัวนอน<sup>๗</sup>ต่างหอนเล่นอย่างสบายอารมณ์ พ่อได้ยินเสียงดังตึก แม่พลิกตัวทันทีแต่ไม่เร็วเท่า मामุ และน้อยที่กระโดดลงจากชานหน้าร้านวิ่งตรงไปทางที่เสียงดังมา ทั้งสองคนรู้ดีว่าเป็นเสียงที่เฝ้ารอ

กันอยู่เป็นเวลานานแล้ว น้อยวิ่งตามหลังมาไปพลงก็ตะโกนไปพลง

“บางะ मामุ บางะ ฮีนอยาตีเฮาะตุลาเฮาะก็ตอกก็ละห์ก็มาเงงตุ (เร็ว मामุ เร็ว ต้องเป็นลูกนั้นแหละ ลูกที่เราเห็นเมื่อวานนั้นแหละ)”

“เซี่ยะๆ ลานาตีบูเตาะห์และนุงบุญจิง (เจียบๆ ซี้ เดียวพวกเด็กฝั่งโน้นก็ได้ยินหรือ)” मामุ น้อย

ทั้งสองวิ่งต่อผ่านดงละไมตรงไปฝึงคลองพอถึงดงทุเรียนริมคลองข้างต้นลูกกอ<sup>๘</sup>ก็พากันแหงนคอมองกิ่งใหญ่ด้านหนึ่งของต้นทุเรียนจริงๆ ด้วย ทุเรียนที่พวกเขาเห็นรอยกระรอกเจาะเมื่อวานนี้หล่นมาแล้ว กระรอกมันได้กลิ้งก่อนจึงเจาะกินไปเสียนิดหน่อย मामุ กับน้อยค่อยๆ แหวกหาทุเรียนหล่นลูกนั้นอย่างระมัดระวังเพราะมันอาจตกลงไปกลางต้นพีชคลุมดินแล้วเดินไปเตะถูกหนามมันเข้า พอไม่เจอทั้งสองคนก็ค่อยๆ ไต่ดิ่งสูงลงไปข้างล่าง ริมดิ่งตรงนั้นเต็มไปด้วยต้นไม้หน้ำอย่างผักกูดและบอน มันอาจไปติดกอพวกนี้ได้อยู่ ในที่สุด मामุ ก็ร้องลั่นด้วยความดีใจพลงซี้มือซี้ไม้บอกน้อย

“ยูบอเตาะห์ๆ ตุ ตุ บูเวาะห์บือซาเว! (เจอแล้วๆ นั้นไง นั้นไง ลูกบ้อเริ่มเลย!)”

ทั้งสองคนช่วยกันหิ้วทุเรียนกระรอกเจาะผลนั้นกลับมาให้แม่ดู มันใหญ่เสียจนเด็กทั้งสองต้องผลัดกันหิ้ว พอกลับมาบ้านแล้วและช่วยเอาปลายพริ้วางป่าแะรอยแตกเป็นพูตรงกันทุเรียนเพื่อให้เด็ดๆ ช่วยกันปอกออกเป็นสองซีก แม่บอกให้ मामุ ไปตามโต๊ะซารีและแซ (ตาและยาย) ของเขามาด้วย แล้วทุกคนก็ได้ร่วมกันรับประทานทุเรียนผลนั้นเป็นครั้งแรกของฤดูกาล มันช่างทั้งหวานทั้งมันอะไรอย่างนั้นหนอ ถึงจะไปเก็บกันมาได้อีกสักทีลูกก็คงสู้ความตื่นเต้นครั้งแรกไม่ได้อยู่ดี

๗ หัวนอน คือไม้ชั้นยาวที่ใช้ตอกสกัดขวางไม้พื้นของบ้านแบบไทยทางภาคใต้ จากหัวนอนนี้พื้นจะต่ำลงไปอีกระดับส่วนมากจะต่ำลงไปเป็นนอกชาน ระหว่างชานกับพื้นบนจะเป็นช่องเรียกว่า ร่องแมว ผู้เขียนเข้าใจว่าทางร่องแมวเช่นนี้เองที่นางทองประศรีพาลายแก้วขณะยังเป็นเด็กเล็กหนีราชภัยในเรื่องขุนช้างขุนแผน

๘ ลูกกอ ตรงกับทางภาคเหนือเรียก มะก้อ เป็นไม้ผลในตระกูลเกาลัด แบ่งเป็น ลูกกอหมู และ ลูกกอข้าว

**จาก**วันนั้นก็เริ่มมีทุเรียนวางขายในตลาด  
ตอนแรกแม่ค้ารับมาจากที่อื่นและราคายังแพง  
ต่อมาทุเรียนแฉ่งก็เริ่มแย่งที่ขายจนทุเรียนที่  
อื่นหายไปหมด คนตามกาบงเริ่มหามาบ้างทุ  
นมาบ้างผ่านหน้าบ้านทำฝัองคลอง ส่วนมาก  
จะมาวางบนนอกชานหน้าร้านขายให้แม่  
เพราะสุดแสนที่จะเหนื่อยแล้ว ถ้าแม่รับซื้อไว้  
ไม่ไหวเขาก็เพียงขอนั่งพัก ขอน้ำดื่ม ขอกิน  
หมากกับแม่สักคำก่อนที่จะเดินต่อเข้าไปที่  
ตลาดซึ่งเมื่อไปถึงที่นั่นเขาก็ต้องยอมขายไม่  
ว่าจะถูกแพงอย่างไรเพราะตลาดแฉ่งจะเป็นที่  
รวมของทุเรียนจากทุกทิศของตำบลและหมู่บ้าน  
ถ้าไม่ขายก็จะมีเงินซื้อข้าวของกลับบ้านโดย  
เฉพาะขนมหวานอย่างลูกกวาดไปฝากลูกหลาน

แม่นั่งมองทุเรียนที่หลังไหลเข้ามาที่ตลาด  
แฉ่งอย่างครุ่นคิด ที่สุดท้ายก็พูดกับพ่อในคืนวันหนึ่งว่า  
“ฉันคิดว่าต่อให้ขึ้นไปขายที่สุโขทัยก็คง  
ขาดทุนอยู่ดี ลงปีนี้ทุเรียนแฉ่งดกอย่างนี้ที่อื่น  
เขาก็คงดกเหมือนกัน เอาไปขายที่ไกลก็ไม่มี  
คุ้มทุน พวกแม่ค้าเขาคงไม่ลงทุนซื้อเขาไป  
หรอก”

“แม่กำลังคิดอะไรอยู่หรือ จะรับซื้อไว้เอง  
ให้หมดหรือไง? จะเอาไปทำอะไรละวันนี้ก็ปริแตก  
ไปตั้งหลายลูกแล้ว” พ่อพูด

“นั่นนะซีพ่อ เราซื้อหมดไม่ไหวหรอกคะ  
แต่ฉันกำลังคิดอยากจะทำแทนบุญคุณชาว  
แฉ่งสักครั้ง ตอบแทนด้วยทุเรียนของเขานี้  
แหละพ่อ ได้ไหมคะ?” แม่ยังไม่บอกพ่อตรงๆ  
พ่อจึงถามซ้ำว่า

“ก็แม่ว่ารับซื้อไว้ไม่ไหว แล้วนี่จะทำแทน  
บุญคุณเขาด้วยทุเรียนของเขา ยังไงกันแม่?  
แม่คิดจะทำอะไรหรือ แต่ถ้าถามว่าได้หรือไม่  
ฉันว่าที่แม่คิดมาแล้วก็ดีทั้งนั้นแหละ จะทำ  
อะไรนะแม่?” พ่อถามอีก

“ฉันเคยขายขนมที่จังหวัดมาก่อน ที่แฉ่ง  
นี่คนเขากินทุเรียนกันเฉยๆ แบบกินลูกไม้ ยัง  
ไม่เห็นเขาทำข้าวเหนียวน้ำกะทิทุเรียนสักที

ฉันเลยคิดจะลงทุนข้าวเหนียวสักกระสอบ ให้  
พวกทางบ้านแม่เจ้าสามีมาช่วยกันหุงทั้งวัน  
เอาวันอาทิตย์ที่จะถึงนี้แหละคะ ที่นี้ฉันจะรับ  
ซื้อทุเรียนทุกเจ้าที่เขาเอามาขายผ่านหน้าบ้าน  
เรา ซื้อแล้วก็ให้เขาฉีกตรงนั้นกินกับข้าวเหนียว  
ที่หุงเลย แล้วที่บ้านเรามีมะพร้าวเยอะ จะให้  
คนเขาปอกคั้นกะทิผสมน้ำตาลทรายไว้ด้วย  
ใครอยากลองกินเป็นข้าวเหนียวน้ำกะทิทุ  
เรียนก็ได้ เด็กๆ คงชอบ คนไหนอยากกินกับ  
ข้าวเหนียวก็ได้เหมือนกัน ถึงคนที่ไม่ได้เอามา  
ขายก็เรียกให้มากินกัน แม่ น้อย เชิญคุณครู  
และชวนเพื่อนๆ ที่โรงเรียนมาด้วยนะลูก บอก  
مامูดด้วย” แม่พูดต่อ

ทั้งพ่อ พี่แฉะ และน้อยต่างหันไปมองแม่  
เป็นตาเดียว ด้วยความประหลาดใจเพราะไม่  
เคยทำอย่างนั้นกันมาก่อนเลย ที่บ้านก็ไม่เคย  
ในอำเภอแฉ่งก็ไม่เคย พ่อถามแม่อีกว่า

“คิดจะจัดแบะเวะหีใหญ่(งานเลี้ยงใหญ่)หรือ  
ไงแม่?”

“ฉันคิดหลายอย่างพ่อ เดี่ยวจะว่าให้พ่อฟัง  
เด็กๆ ฟังด้วยก็ดี ไม่เป็นไร ชยับเข้ามาเลยลูก”  
แม่พูดและเมื่อพี่แฉะกับน้อยชยับเข้าไปใกล้  
แล้วแม่ก็พูดต่อ “รู้ไหมลูก วันก่อนที่พวกเราได้  
กินทุเรียนหล่นลูกนั้นเป็นครั้งแรกในปีนี่ ถ้า  
เป็นบ้านยายที่สงขลา เราก็คงยังไม่กินกัน ทุก  
อย่างที่ได้อมาเป็นครั้งแรกของฤดูเราจะเอาไป  
ถวายวัดก่อนทั้งนั้น”

“เอ๊ะ ทำไม่อย่างนั้นล่ะแม่?” พี่แฉะถาม  
ขึ้นทันที แล้วแม่ก็ถามพี่แฉะกลับว่า

“ฟังนะแม่ เวลาที่มีพระมาพักที่วัดแฉ่งแล้ว  
แม่ให้พวกเราหุงข้าวทำกับข้าวไปถวายพระ  
เราตักข้าวตักแกงไว้ถวายพระก่อนเรากินใช่  
ไหมลูก?”

“ใช่คะแม่” พี่แฉะตอบ แม่หันมาถามน้อยบ้าง

“แล้วเวลาคัดข้าวสำหรับใส่บาตร แม่สอน  
ให้ลูกคอดอย่างไร เหมือนกันไหมกับเวลาคัดกิน

กันในบ้าน?”

ทั้งสองพี่น้องไม่เคยสังเกตเห็นเรื่องคนช้ำที่แม่ถามมาก่อนเลย นั่งนิ่งกันไปครู่หนึ่ง พี่แหมะผู้มีหน้าที่นี้โดยตรงจึงตอบว่า

“เวลาคัดข้าวกินกันในบ้าน แม่สอนให้เราคัดจากบนลงมาข้างล่างเป็นแถบๆ จนถึงกันหม้อ คนกินทีหลังจะได้ไม่กินแต่ข้าวกันหม้อหรือข้าวไหม้”

“แล้วเวลาคัดข้าวใส่บาตรล่ะ แม่คัดยังไง?” แม่ซักต่อ

“แม่ให้ค่อยๆ คัดลงจากปากหม้อให้รอบหม้อ ไม่ใช่เป็นแถบลงไปกันหม้อแบบเรากินกัน” พี่แหมะตอบ

“ทำไมแม่สอนให้ทำแบบนี้ แม่รู้ไหมลูก” แม่ถามอีก

พี่แหมะนิ่ง น้อยพยายามคิดว่าทำไมก็คิดไม่ออก จนพี่แหมะตอบว่า

“แม่ให้ทำอย่างนั้น แม่ก็ทำตามค่ะ”

“แม่ไม่เคยบอกลูกจริงๆ ด้วย ยายก็ไม่เคยบอกแม่ แคให้แม่ทำตามเหมือนกัน นี่ถ้าถามพ่อ พ่อต้องบอกว่าคนสมัยก่อนเขาไม่ค่อยบอกเหตุผลเด็กที่ถูกบอกให้ทำก็แค่ทำตาม แล้วก็ไม่มีใครผิดด้วยซี แต่แม่ว่าเด็กสมัยลูกไปโรงเรียนเรียนหนังสือกันแล้ว ต้องรู้จักคิด ที่คนสมัยก่อนเขาให้ทำนั้นต้องมีเหตุผลแน่เรื่องเอาข้าวเอากลับไปใส่บาตรหรือไปถวายพระนี่คือเราต้องไม่เอาของรอยกิน(ของที่มีผู้อื่นกินก่อนแล้ว)ไปถวายพระ ต้องเอาของที่สะอาดที่สุด ดีที่สุดไปถวาย ถึงจะมีใครอยากกินข้าวแต่เช้ามากอย่างพ่อ พ่อกินก่อนพระมา ก็ต้องคัดข้าวตักแกงที่จะถวายพระไว้ก่อนคนจึงจะกินได้”

“ขอพ่อแทรกตรงนี้หน่อยแม่” พ่อขอพูดบ้าง “เดี๋ยวน้อยเกิดอยากรู้ว่าพระไม่ใช่คนหรือ ทำไมแม่พูดเหมือนพระไม่ใช่คน พ่อบวชเรียนมาแล้ว ต้องขออธิบายหน่อย คือก่อนบวชนี่ คนไทยถือว่าผู้ชายยังเป็นคนไม่สมบูรณ์

เรียกว่ายังดิบอยู่ ยังไม่สุก ก็เหมือนทุเรียนที่น้อยไปเก็บมานั้นแหละ ยังไม่สุกก็นำมาใช้หมกพอได้บวชก็ได้รับการสอนให้เป็นคนดีอย่างสมบูรณ์ ก็เป็นคนสุก ฉะนั้นเวลาคนกลายเป็นพระ ท่านจะเป็นคนดีกว่าคนทั้งหลาย คนไทยเขาจึงแยกระหว่างคนกับพระ พ่อพูดนี้ยากไปไหมลูก พ่อเข้าใจไหม?”

เด็กทั้งสองพยักหน้าแสดงว่าเข้าใจที่พ่อพูด แต่แล้วน้อยก็เกิดขึ้นอะไรขึ้นมาได้อย่างหนึ่งเธอถามแม่ขึ้นว่า

“แม่คะ แม่ว่าที่สงขลาเขาเอาผลไม้ไปถวายพระก่อนกินกันที่บ้าน ใช่ไหมคะ แล้วพระที่วัดท่านฉันผลไม้เหล่านั้นเพื่อให้เราได้บุญใช่ไหมคะ?”

“เข้าใจถามดีน้อย แม่จะบอกน้อยอย่างไรดีนะ เมื่อแม่ยังเล็กเคยเอาแตงโมลูกแรกที่ยายซื้อไปวัดก่อน อย่างน้อยแม่ก็รู้ว่าต่อจากนั้นไปแม่กับพี่ๆ น้องๆ จะได้กินแตงโมกันแล้ว วันที่แม่เอาแตงโมไปวัดนั้น ทางวัดเขามีเทศน์แตงด้วย แม่ก็อยากรู้เหมือนน้อยเหมือนกันว่าพระท่านเทศน์แตงอย่างไร เมื่อมาถามผู้ใหญ่จึงได้รู้ว่าพระน่ะท่านต้องเทศน์อยู่แล้ว วันนั้นชาวบ้านที่ไปวัดเขาร่วมใจกันเอาแตงโมไปถวายพระให้ท่านได้ฉันกันทั่วทั้งวัดรวมทั้งเด็กวัดด้วย พอพระเทศน์ก็เลยเหมือนเทศน์เป็นพิเศษขึ้นมาเรียกว่าเทศน์แตง เด็กๆ อย่างแม่ในตอนนั้นก็ไปวัด ฟังพระเทศน์ด้วย แตงที่แม่เอาไปวัดวันนั้นก็เหมือนข้าวที่เราคัดแกงที่เราตักก่อนเพื่อไปถวายพระ อีกอย่างถ้าเราไม่เอาไปถวายพระท่านก็ไม่มีฉันเพราะไม่มีเงินไปซื้อและมีกฎไม่ให้พระเที่ยวเดินซื้อด้วย การเอาของดีไปถวายพระก่อนจึงเป็นการดีอย่างยิ่ง” แม่อธิบายอย่างชัดเจน แล้วพ่อก็ยังอธิบายเพิ่มเติมอีกว่า

“แม่อธิบายแล้ว พ่อจะอธิบายบ้าง แคเราไม่ตระหนักรู้จักแบ่งปันของให้ผู้อื่นก็เป็นบุญแล้วยังเราให้สิ่งที่เราถือกว่าดี ยังเป็นสิ่งที่ยากกว่าขึ้นไปอีก ใช่ไหมลูก? เพราะของดีเรายังอยาก

เก็บไว้เอง ไม่อยากให้ใคร ศาสนาของเราจึงสอนว่า การเอาชนะตัวเองไม่ให้ตระหนี่นั้น เป็นสิ่งที่ดียิ่งยิ่ง ที่นี้ลูกลองตอบซิว่าถ้าลูกมีของดีที่อยากให้คนอื่น ลูกไม่ตระหนี่แล้วหะอยากเสียสละให้คนอื่นแล้วหะ แม่กับน้อยอยากให้ใคร อยากให้คนรวยที่ไม่ค่อยดี หรืออยากให้คนจนแต่ดี?”

“อยากให้คนจนที่เป็นคนดีคะ” สองพี่น้องตอบพร้อมกันเป็นเสียงเดียว

“งั้นลูกก็เข้าใจแล้วซี ใช่ไหม?” พ่อถาม

“แต่ว่า” น้อยยังมีข้อสงสัย “ทุเรียนที่น้อยกับ मामุเก็บมานั้น น้อยว่าถึงมีพระที่วัดแว้งก็ไม่ควรให้ท่านคะเพราะมันเป็นทุเรียนกระรอกเจาะแล้ว เราน่าจะกินได้เลย ไว้มีทุเรียนดีๆ ค่อยเอาไปวัด ใช่ไหมคะ?”

“จริงลูกที่วัดแว้งไม่มีพระ นั่นอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่ง ทุเรียนลูกนั้นไม่ใช่ของน้อยคนเดียว เป็นของ मामุด้วย ที่เราให้โต๊ะซารีและแซมมา กินด้วยนั้นก็ถูกแล้ว แต่ถ้าเป็นที่สงขลา ถึงทุเรียนกระรอกเจาะ น้อยก็ฉีกทุเรียนที่ดีที่สุดไปถวายพระก่อน เข้าใจไหมลูก เราต้องไม่คิดหาทางเลี่ยงเพื่อจะได้ไม่เสียสละ จึงจะดี”

**แล้ว**วันเลี้ยงใหญ่ของแม่ก็มาถึง ทุกคนตื่นแต่เช้ามารวมทั้งครอบครัวลูกหลานของเปาะจีฮามิดด้วย พวกเขาพากันหมดกระตังน้องตัวน้อยที่มีปานเลื้อรอบตัว ผู้ใหญ่บางคนก็ลงมือติดเตาไฟข้างหัวเหนียวที่แช่ไว้ตั้งแต่เมื่อคืน แม่บอกเขาว่าให้นั่งแต่ข้างหัวเหนียว ขาวธรรมดาและไม่ต้องมุนด้วยเพราะเวลารับประทานกับทุเรียนเขาไม่ใช่ข้างหัวเหนียวเหลือง และที่ไม่ต้องมุนเพราะถ้าเป็นข้างหัวเหนียวมุนคนจะกินได้น้อย จะ “หมีวะ”“ ก้นเสียก่อน ฉะนั้นวันนี้เขาจึงไม่ผสมขมมันลงไปในส่วนที่แช่ข้างหัวเหนียว บางคนก็ไปช่วยกันปอกมะพร้าว แล้วแบ่ง

ส่วนหนึ่งมาขูด คั้นน้ำกะทิไว้ให้แม่ผสมกับน้ำตาลทราย แม่บอกพวกเขาว่าอย่าขูดมะพร้าว และคั้นกะทิทั้งหมดเพราะเดี๋ยวน้ำกะทิจะบูดเสีย หน้าร้อนอย่างนี้กะทิเสียง่ายมาก

สำหรับพวกเด็กๆ แม่ก็ให้ช่วยกันหาเปลือกและกระสอบป่านมาเตรียมไว้ให้หลายๆ จะได้ไว้ปลูกกลางถนนและตามใต้ต้นไม้สำหรับคนที่ผ่านไปมาจะได้นั่งรับประทานทุเรียนกับข้าวเหนียว คุณครูและเพื่อนๆ ที่โรงเรียนก็จะพากันหลายคน นอกจากนั้นแล้วน้อยกับพี่มะเยยังต้องช่วยกันตัดใบจากใส่กระป๋องไว้ให้เต็ม ช่วยกันลิดหมากใส่ในเชี่ยนหมากแม่จนล้น จนแม่ต้องบอกให้ไปใส่ถุงไว้ก่อน

### **ช่างสนุกสนานกันอะไรอย่างนั้น เสียงคุยเสียงหัวเราะดังลั่นอยู่ในสายลมตอนเช้าที่แสนสดใสของอำเภอแว้ง**

ชาวสวนจากปือเลาะห์ กาบงจือแร ต่อแลและทางบางซุดด้วยต่างเดินทางด้วยเท้าเข้ามาในตัวอำเภอเพราะเป็นวันอาทิตย์ พวกเขาที่มีลูกหลานช่วยกันนำยางแผ่นตากแห้งมาขายที่มีทุเรียนติดมากคนละผลสองผลก็มาก ที่จึงใจหามมาขายก็มีพวกเขาที่มาจากที่ไกลๆ อย่างนั้นไม่ทราบหรือกว่าที่บ้านทำฝัองคลองมีงานสนุก

แม่ร้องบอกให้พวกเขาปลงหามมาคิดค่าทุเรียนกับแม่ น้อยกับพี่มะเยเป็นฝ่ายเอาขันใส่น้ำฝนในโอ่งใหญ่มาให้ทุกคนดื่มแก้กระหาย พวกเขาจึงแปลกใจมากขึ้นเมื่อฝ่ายข้างหัวเหนียวร้องบอกให้นำทุเรียนที่คิดเงินแล้วลงไปฉีกรับประทานกับข้าวเหนียวที่นึ่งสุกใหม่ๆ ฝ่ายน้ำซาก็ชิงซามาให้ ทุกคนล้วนอุทานว่า

“อะปอเนิง แม่! อ้า ซุดะลาที่ตอสุกาลินิง! (อะไรกันนี้ คุณนาย! อ๊ะ อร่อยไปเลยซี พวกเรา คราวนี้!)” หรือไม่บางคนที่สนิทหน่อยก็ร้องว่า

๙ หมีวะ แปลว่าเขียนด้วยความมั่นใจ น่าจะเป็นศัพท์ภาษาถิ่นปักษ์ใต้เพราะไม่เคยได้ยินคนภาคอื่นใช้กัน

“โอ้อัลเลาะห์ ลา มะมะเว! บ็อลีเหาะกิตอ ป๊ะหุวิกีตอมาแกลาซีปูเลาะ กาดอเนาะซีมา แกแต่ดิมูนี่เกะ เตาะเซาะหะซีเดาะลา แต่ซี นิงบั้งอะดอเนิง” (โอ พระเจ้าช่วย! อะไรกันนี่ คุณนาย ช่วยซื้อของเราเสร็จแล้วยังเรียกให้กินอีก ว่าจะไปทาน้ำชาในตลาดกินเสียหน่อยก็ไม่ต้องแล้วซี ที่นี่ก็มีแล้วนี่)

แว้งเป็นอำเภอลีกนิตเดียวไม่ถึงชั่วโมงข่าวก็กระจายไปทั่วแล้ว หลายคนรวมทั้งเพื่อนพุทธเพื่อนมุสลิมของพี่แมะ น้อย และ मामูก็มาถึงพร้อมด้วยทุเรียนที่พ่อแม่ให้หิ้วมาช่วยงานด้วยเด็กๆ ได้รับอนุญาตให้ไปปูเสื่อนั่งเล่นและรับประทานกันข้างสระศักดิ์ได้ต้นมังคุด เมื่อใดที่ได้ยินเสียงแม่เรียกก็ให้พากันรีบมาเพราะแสดงว่าคุณครูและเพื่อนกลุ่มใหม่มาเพิ่มอีกแล้ว

**ชาว**แว้งสมัยโน้นอยู่กันฉันญาติเช่นนี้ แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ แว้งจึงอยู่กันอย่างมีความสุข ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องลักขโมยในเมื่อขอกันกินได้ วันนั้นจนถึงเย็นที่บ้านทำฝิ่งคลองก็ยังมีคนเดินหนที่เพิ่งเข้ามาอำเภอวะเข้ามา นั่งรับประทานและคุยกัน เมื่อสิ้นวันทุกคนเหนื่อยแต่สนุกและเป็นสุขใจอย่างยิ่ง มีทุเรียนที่เหลือกองอยู่เต็มนอกชานหน้าบ้านแลริมถนน สมาชิกบ้านเปาะจีฮามียังอยู่พร้อมหน้า แช และโต๊ะของ मामูก็มา บ้านน้ำเหลียนก็มา

พ่อถามขึ้นเป็นภาษามลายูว่า “แล้วเราจะทำอย่างไรกับทุเรียนที่เหลือดีละ เยอะแยะไปหมดอย่างนี้ โดยเฉพาะที่ปอกแล้ว”

ทุกคนนั่งคิดหาทาง ในที่สุด เมาะจีฮามีก็แนะนำขึ้นว่า

“บละนิงลา มะมะ เหาะกอยะหะเดาะหะ ตู กิตอบูวะปอเยาะ ลา เต๊ะ เหาะเตาะกอยะหะ ล่าซีตู ก็โกะมะเนาะกาดอลา (เอาอย่างนี้ซีคะ คุณนาย พวกที่ปอกแล้ว เรามาช่วยกันทำปอเยาะดีกว่า ส่วนที่ยังไม่ปอกนั้นก็แล้วแต่คุณนายจะคิดก็แล้วกันคะ)”

น้อยน้ำลายสอ เธอชอบข้อเสนอของเมาะจีฮามียิ่งนัก ลูกใจเธอที่สุดเพราะเธอชอบรับประทาน

ปอเยาะมาก ปอเยาะคือทุเรียนหมัก แบบของทางมลายู เป็นการถนอมอาหารจากทุเรียน วิธีทำคือปล่อนเอาแต่เนื้อทุเรียนออกมาให้หมดแล้วผสมกับเกลือเม็ดตามส่วนให้พอติดลงในไห ปิดฝาให้สนิท เวลาจะรับประทานก็ตักปอเยาะออกมา เอาพริกชี้หนูบีลงไปผสมเผ็ดมากน้อยตามชอบ หรือไม่ก็ผสมลงไป น้ำพริกหรือน้ำบูดูทำนองเดียวกับมันปูหรือมันกุ้ง จะได้ความเปรี้ยวจากการหมักแทนมะนาวและได้ความหอมความมันของทุเรียนด้วย

ช่วยกันทำปอเยาะหลายไหเสร็จลงในคำคั้นนั้น แม่บอกทุกคนว่า

“ฉันคิดออกแล้วว่าทำอะไรกับทุเรียนที่เหลือ ป่ายพุงนี้เมื่อเด็กๆ กลับจากโรงเรียนแล้วเราจะกวนทุเรียนกันที่ใต้ต้นเงาะหลังบ้าน”

เมาะจีและทุกคนรับปากว่า

**“กวนตอนบ่ายแหละดีคะ ริดยางตากเสร็จแล้วพวกเราจะมาช่วยกวนด้วยคะ”**

## ๒

### หมายเหตุ

เขียนเสร็จเวลา ๑๒.๕๐ น. วันอังคารที่ ๒๕ ก.ค. ๕๙ เขียนพลางก็นึกถึงพ่อแม่ผู้ล่วงลับ งานเลี้ยงทุเรียนดังที่เล่าทำนทั้งหลายที่บ้านทำฝิ่งคลองทำกันเป็นประจำทุกปี จนข้าพเจ้าไปเรียนหนังสือต่อที่อื่นแล้วพ่อแม่ก็ยังทำอยู่ เศร้าใจเหลือเกินเมื่อนึกย้อนถึงป่าเขาอันอุดมและวันอันดีงามซึ่งคงไม่มีวันย้อนมาสู่อ้อมใจได้อีกแล้ว ข้าพเจ้าต้องรีบเขียนให้เสร็จวันนี้ เพราะจะต้องกลับไปหนองคายเป็นครั้งที่สอง ไปครั้งแรกทั้งยังป่วยแต่ก็สบายใจมาก พอกลับมากรุงเทพฯวันนั้นก็ได้ข่าวทั้งทางโทรทัศน์และจากสมานจากแต่ว่า ทหารถูกระเบิดที่ตลาดติดกับที่เราไปเก็บทุเรียนกระรอกเจาะนั้นเอง ตายสองและบาดเจ็บอีกเก้า ใครหนอมาทำได้ เขาหวังอะไรหนอทำด้วยความรุนแรงแล้วจะได้อะไรที่สงบหรือ เมื่อวานคุณครูแถวลาโละก็ถูกชายสี่คนจ่อยิงในห้องเรียนเสียชีวิตทั้งที่มีมือยังกำขอลค์เขียนกระดานดำสอนเด็ก ป.๓ เขาตายเพียงเพราะเขาเป็นครูไทยพุทธที่สอนภาษาไทยให้แก่ลูกหลานท่านหรือไร ช่วยบอกความจริงที่เกิด

- ชบาบาน





## เพื่อนต่างศาสนา

**ค** นมีสตางค์น้อยอย่างผมนี้แม้จะเดินเข้าร้านหนังสือสักกี่รอบ ก็ไม่มีปัญญาซื้อหาอ่านกะเขาดอก เพราะหนังสือแต่ละเล่มราคาเกินงบประมาณ และมากกว่ารายได้ในแต่ละวันเสียด้วยซ้ำ อย่างดีก็แค่เปิดๆ ดูแล้ววาง ดูเล่มใหม่ไปเรื่อยๆ พอเหลือวดูเจ้าของร้านที่นั่งหน้าบังก์รู้สึกเกรงใจ

ความจริงเขาก็ไม่ได้ว่าอะไร แต่वलันหลังหวัระแวงไปเอง สุดท้ายทางออกของผมก็คือห้องสมุด นั่งอ่านวันละแปดชั่วโมงก็ไม่มีใครว่า วันต่อมาจึง

โยกย้ายร่างกระดูกเข้ามาในในห้องสมุดอย่างปลอดภัยไปรุ่งโล่งใจ เพราะไม่มีใครเข้ามาเพ่นพ่านมากนัก หรือเป็นเพราะยังเช้าๆ อยู่ก็ไม่รู้นะ

ผมยืนอยู่หน้าชั้นหนังสือประเภทต่างๆ มองหาหนังสือที่ชื่นชอบ แต่ก็ยังไม่มีหนังสือสะดุดใจ ทั้งนี้ก็เพราะไม่ใช่แผนกหนังสือยอดนิยม จึงมองหาแผนกหนังสือใหม่ แต่ไอ้โฮ ต้องแปลกใจ เมื่อเห็นแถวหนังสือเหล่านั้นแอดเบียดเสียดไปด้วยผู้สนใจแทบจะแทรกตัวเข้าไปไม่ได้ ที่คิดว่าวันนี้ห้องสมุด

มีคนมาใช้บริการน้อยก็ผิดเสียแล้ว จำเป็นก็ต้อง  
หันกลับมาที่เก่า และหมายใจจะหยิบหนังสือ  
ปกแข็งเล่มหนาที่มีหน้าปกเป็นภาพพระพุทธรูป  
ปล้นก็มีมือมาคว้าเอาไปเสียก่อน

ผมหันมาดูเจ้าของมือเรียวยๆ ไม่ทันจะขยับปาก  
จะทักทวงสิทธิ์โดยชอบที่ผมเจอก่อน เธอก็เดินจาก  
ไปโดยไม่แยแส ผมยืนคว้างอยู่คนเดียว ช่วงเกิด  
ยังมีหนังสือที่เกี่ยวกับศาสนาอีกหลายเล่ม

แต่ยังสงสัยว่าหนังสือเล่มนั้นมีอะไรนักหนา  
แม่คนงานนั้นจึงรีบฉวยเอาไป เธอน่าจะสนใจหนังสือ  
ประเภทเรขาคณิต แพ้ชั้น ความงาม อี๋..ช่างเถอะ  
ผมสลัดความคิดทิ้งไป ได้หนังสือประเภทเดียวกัน  
เล่มหนึ่ง และเดินมาหามุมสงบเปิดหน้าสารบัญดู  
หัวเรื่องแต่ละบท ส่วนมากเน้นเนื้อหาการทำสมาธิ  
และอิทธิฤทธิ์ของจิตหรือความศักดิ์สิทธิ์ของพระเกจิ  
ผู้มั่งมั่นในความเพียร ผมเป็นไทยมุสลิมที่ไม่เคย  
สนใจศาสนาอื่น นอกจากอิสลาม จึงดูตื้นๆ แปลกๆ  
ในเนื้อหาอยู่บ้าง เพราะแปลกไปกว่าศาสนาที่ตัวเอง  
นับถืออยู่นั่นเอง

เมื่อพิจารณาดู แล้วก็เห็นว่า ศาสนาพุทธ  
แตกต่างจากศาสนาอิสลามมาก ชาวพุทธเชื่อกฎ  
ของกรรมทำกรรมดีได้ขึ้นสวรรค์ ทำกรรมชั่วลงนรก  
แต่ชวนสงสัยว่า ขึ้นสวรรค์ทางไหน และลงนรก  
อย่างไร

ตั้งแต่เกิดมาศาสนาอิสลามไม่ได้สอนเรื่อง  
กรรม แต่สอนให้เคารพพระเจ้าองค์เดียว คืออัลลอฮ์  
มุสลิมผู้ยอมรับหลักการศรัทธาแล้วจะต้องปฏิญาณว่า  
ต่อไปนี้จะไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกนอกจากอัลลอฮ์  
องค์เดียว และมุฮัมมัดซึ่งเป็นศาสนทูตของพระองค์  
เท่านั้น จะเข้าถึงพระเจ้าได้จะต้องทำนมาซ (ละหมาด)  
วันละห้าเวลา และต้องถือศีลอดตลอดเดือน (รวมฏอน)

นึกถึงหญิงสาวเมื่อกี้ เธอก็คงเป็นชาวพุทธ เธอ  
หลบไปนั่งอ่านอยู่ตรงไหนนะ คงจะอธิบาย  
สวรรค์นรกได้ ผมสอดสายตาไปตามโต๊ะต่างๆ แต่ก็  
สุดท้ายจะมองหาเธอพบได้ เพราะห้องสมุดมีหลายซอก  
หลายมุมเหลือเกิน ถ้าอยากเจอก็ต้องเดินหา

“คุณชอบอ่านหนังสือธรรมะประเภทนี้เหมือน  
กัน разве?”

ผมสะดุ้งเล็กน้อย หันไปตามเสียงนั้น เธอ  
คือผู้หญิงที่ผมมองหานั้นเอง รู้ว่าเธอถามผม  
อดประหม่าไม่ได้ที่ผู้หญิงงามมานั่งเคียงข้าง ตั้งแต่  
แตกเนื้อหนุ่มยังไม่เคยมีสาวมานั่งใกล้ๆ แบบนี้สักที  
เลย ทำเอาคนหน้าตาเฉิ่มๆ อย่างผมเคอะเขิน  
ไม่เป็นขบวนเสียเลย

“ครับ คุณว่าอะไรนะ?” ผมย้อนถามเมื่อได้สติ

“ฉัน..ถาม..ว่า..คุณชอบอ่านหนังสือพระด้วย  
หรือคะ?” เธอยานคางถามใหม่อย่างซัดถ้อยซัดคำ  
“เมื่อครูเห็นคุณยืนจ๋าๆ จ้องๆ แล้วรู้สึกรำคาญ ก็เลย  
หยิบหนังสือเล่มนั้นตัดหน้าคุณไป ขอโทษด้วยนะคะ”  
เธอกล่าวขอโทษขอโพย ก็เลยทำให้เกิดความรู้สึก  
เป็นกันเอง

“ครับ ผมอ่านเพราะเห็นว่าการทำสมาธิ น่า  
จะทำให้ใจสงบได้” ผมก็ว่าไปอย่างนั้น ทั้งที่เนื้อหา  
สาระภายในเล่มเป็นอย่างไรก็ยังไม่รู้ แต่ใครจะ  
ไปโง่ตัดบทสาวสวยอย่างนั้นได้

“คงจะมาอ่านหนังสือที่นี้บ่อยขึ้นนะ?”

“ไม่บ่อยนักหรอกครับ นึกจะมาก็มาจิ้นแหละ  
แล้วคุณล่ะ”

“ฉันมาบ่อย เพราะไม่รู้จะไปไหน เซ็งเหลือ  
เกินแล้ว”

“ทำไมถึงเซ็งเล่าครับ?” ผมถามเรียบ ๆ

“ก็จะไม่ให้เซ็งได้ยังไง เป็นครูก็ไม่ได้สอนเด็ก  
เอาแต่ฆ่ากันยิงกันเปื้อนจะตาย”

“เป็นครู?”

“ใช่”

“อืมม” ผมนึกจะถามอะไรต่อแต่ก็ยังคิดไม่ออก  
จึงได้แต่มองหน้าแล้วยิ้มแสดงความเห็นใจ

“ฉันรู้สึกเบื่อเหตุการณ์นี้เต็มทีแล้ว ไม่ทราบ  
ว่าเขาฆ่ากันทำไม คุณพออธิบายได้มั๊ย ฉันอยากรู้”  
เธอเข้าเรื่องสนทนา

จะให้ผมอธิบายอุดมการณ์ของกลุ่มโจรนอกกริต  
เหล่านั้นได้อย่างไร ในเมื่อผมเองก็ไม่เคยได้สัมผัส

คบค้าสมาคมกับคนพวกนี้เลย

“ว่าไง คุณเป็นคนถีนี่ไม่ใช่รี?” เธอย้อนถาม ขึ้นมาอีกครั้ง

“ครับ ผมเป็นคนถีนี่”

“ถ้าเช่นนั้นคุณก็คงทราบดีว่าเขาฆ่ากันเพราะอะไร”

ดูเหมือนเธอตั้งใจให้ผมอธิบายเรื่องนี้ให้จงได้ ใบหน้าแววตาของเธอซ่อนความกังวลเอาไว้ไม่น้อย แน่ละ เหตุการณ์ในสามจังหวัดนี้อาจทำให้เธอเดือดร้อนมากก็เป็นได้ แม้ว่าผมไม่เคยรู้เรื่องราวอะไรกับเขาด้วยก็ตาม แต่ในเมื่อเธอมาเป็นครูอยู่ในภาคนี้ และต้องมาเจอกับปัญหาหนี้ จนโรงเรียนต้องหยุดเรียนหยุดสอนกันระนาว

ผมจะเริ่มต้นอย่างไรดีกับคำถามนี้ เพื่อให้เธอสบายใจคลายกังวลลงไปบ้าง แม้ว่าผมจะไม่ใช่คนที่มึงงานทำมีเงินเดือนระดับเธอ อาศัยแค่เงินทำงานรายวันพอเลี้ยงตัว หากจะเทียบกันแล้ว เธอเป็นคนของรัฐที่มีค่าง่านัก ในฐานะที่ผมเป็นคนเจ้าถีนี่ก็ต้องเอื้อเพื่อแขกผู้มาทำงานให้ควมรู้แก่ลูกหลานเท่าที่จะทำได้

“ว่าไง ทำไมต้องคิดนานด้วยคะ?” เธอถาม ขึ้นเมื่อเห็นผมครุ่นคิด

“ไปเดือดร้อนกับเขาด้วยทำไม จะฆ่าจะแกงกันก็เรื่องของเขา เราก็อยู่ส่วนเราไม่ดีกว่ารี?”

“ทำไมคะ มันเป็นเรื่องลับมากนักหรือ ที่แม้แต่ชาวบ้านอย่างฉันก็รู้ไม่ได้ ก็เพียงแค่อยากรู้อะไรราวความเป็นมาเอาไว้บ้างเท่านั้น ถ้าไม่ต้องการอธิบายก็ไม่เป็นไร ฉันไม่รบกวนละ ถือว่าฉันไม่ได้ถามเรื่องนี้ก็แล้วกัน” น้ำเสียงแสดงความน้อยใจ พร้อมกับจะลุกหนี

“เดี๋ยวก่อนคุณ ความจริงคุณมิได้มีเจตนาที่จะทำงานไม่ใช่หรือ แต่สถานการณ์ไม่เอื้อให้ทำงานตามปกติได้เท่านั้น?”

“ใช่” เธอตอบ

“ทำงานไม่ได้ เงินเดือนก็รับเต็ม แล้วคุณจะไปเดือดร้อนทำไม?”

“คุณพูดง่ายเพราะไม่ได้เป็นครู ถ้าคุณอย่างคุณเป็นครูก็คงเช้าชามเย็นชามอย่างนั้นกระมัง”

“แหม คุณนี่ ดูถูกกันนะ?”

“ไม่ใช่ดูถูก แต่ว่าฉันไม่ทำงานก็ได้เงิน เหมามาเห็นแก่ตัว”

“แต่มันก็จริงมีใช่รี”

“ใช่ ไม่เถียง แต่ฉันไม่ได้ทำงานนะ ที่ต้องกังวลอยู่ก็เพราะเป็นห่วงเด็ก เป็นห่วงคนรุ่นใหม่ ของชาติ แทนที่จะได้วิชาความรู้ ก็กลับต้องมานั่งหดห้อยู่แต่ในบ้าน ผ่านพ้นไปวันๆ สมองเขาต้องบันทึกไว้แต่ความตื่นตระหนกตกใจ..บอกตรง ๆ ว่ารับไม่ได้ อุณหภูมิบ้านบออะไรไม่รู้ พิลิกติ”

“เท่านี้รี”

“มีอีก ฉันเบื่อกับที่ต้องมานั่งซังกะตายรองาน ผ่านพ้นไปวันแล้ววันเล่าเหมือนคนตกงาน จะเดินไปไหนก็ต้องระวังตัวแฉ กลัวถูกลูกหลงบ้าง กลัวถูกทำร้ายบ้าง ไอ้ สารพัด” เธอกล่าวท้ายสุด

ผมพอจะเข้าใจจิตสำนึกของคนเป็นครู ไม่มีใครต้องการให้ลูกศิษย์เป็นคนใจ ผมเองถ้าเป็นครูก็ต้องเป็นเหมือนอย่างเธอ แต่ก็อดทวงอารมณ์เธอต่อไปไม่ได้

“ถ้าอยู่ที่นี้ลำบากใจ และไม่ปลอดภัย ก็ขอย้ายกลับไปอยู่แถวบ้านคุณมันก็สิ้นเรื่อง จะมานั่งบ่นให้เปลืองน้ำลายอยู่ทำไม” ผมซ่อนยิ้มอยู่ในที่

เธอมองหน้าผมเหมือนจะเค้นหาความจริง แต่ผมตีหน้าตายไม่รู้ไม่ชี้

“มันไม่ง่ายหรอกคุณ ฉันทำเรื่องขอย้ายทุกปี แต่ไม่เคยได้รับอนุมัติ” เธอแย้ง

“ถ้าจั้น ตอนนี้องเรียนปิดหมด คุณก็กลับบ้านพักผ่อนอยู่กับครอบครัว รอให้เปิดเรียนแล้วค่อยกลับมาสอนจะไม่ดีกว่ารี?” ผมเสนอข้อคิดเห็น

“ตอนแรกก็คิดอย่างนี้แหละ แต่...” เธอเขินๆ

“แต่อะไร?...” ผมรุก

“ชี้คร้านเกี่ยวข้าวกลางแดด ร้อนจะตายซัก”

“คุณชี้คร้านเกี่ยวข้าวกลางแดด ก็ย้ายนามาไว้ในร่มสิครับ จะได้ไม่ร้อน” ผมยั่วเล่น ๆ

“เฮ้คุณนี่”

“ไม่รู้” ผมทำไม่ได้ยิน

“ฉันต้องการให้คุณอธิบายเรื่องราวปัญหาที่เกิดขึ้น แต่คุณกลับพูดกวนประสาท แบบนี้จะเป็นเพื่อนกันได้รึ? โธ่” ดูเธอชักหงุดหงิด

ผมสนใจที่เห็นใบหน้าเธอขอบคุณไม่รับ แต่ก็อดสงสัยไม่ได้ ในสภาวะการณ์เช่นนี้เธออาจต้องการเพื่อนปรับทุกข์ ผมควรจริงจังกับเธอมากกว่าที่จะเย้ยหยัน

“ความเป็นมาของพวกโจรอุ้มการณ ขอบอกคุณตามตรงว่าไม่ทราบเลยจริง ๆ และผมเองก็ไม่เคยคิดที่จะศึกษาเรื่องนี้ด้วย จึงไม่อาจแจกแจงความเป็นมาได้ นอกจากความรู้สึกส่วนตัวในฐานะที่เป็นคนมุสลิมคนหนึ่ง”

“เป็นไปได้รึ ที่คุณจะไม่รู้อะไรเลย”

“ผมโกหกคุณแล้วได้ประโยชน์อะไร?”

“แล้วส่วนตัวคุณรู้สึกอย่างไร ช่วยแจงหน่อยเถิด อยากูร์”

“ผมคิดว่าเหตุการณ์ที่รูนวายจนบานปลายอยู่ทุกวันนี้ ส่วนหนึ่งเกิดจากที่ผู้นำรัฐบาล ออกข่าวดูถูกดูแคลนอุดมการณ์ของพวกเราชาวมุสลิม ซึ่งปกติชาวมุสลิมจะปฏิบัติศาสนกิจต่างๆ อย่างสงบ ไม่ชอบยุ่งเกี่ยวกับเจ้าหน้าที่บ้านเมือง ส่วนพวกคลั่งอุดมการณ์ที่คอยสร้างสถานการณ์เพื่อทำลายล้างเจ้าหน้าที่ของรัฐนั้น ชาวบ้านไม่เกี่ยวข้อง”

“คุณว่าผู้นำรัฐบาลมีส่วนทำให้สถานการณ์เป็นเช่นนี้ด้วยนั้น ไม่ทราบว่ามีส่วนอย่างไร?”

“ก็มีหลายเรื่องนะ แต่ตามความรู้สึกของผม การที่รัฐบาลส่งทหารไปช่วยอเมริการบกับชาวอิรักนั้น ผมเชื่อว่าคนมุสลิมต้องไม่พอใจอยู่มาก”

“อ้าว..ไม่เห็นจะเกี่ยวกันเลย รัฐบาลส่งทหารไปช่วยในตะวันออกกลางโน้น คนทางนี้จะไปเกี่ยวข้องด้วยทำไม”

“เรื่องรบกับอิรัก ไม่เกี่ยวกับคนภาคใต้ แต่เกี่ยวกับจิตใจของชาวมุสลิม ประเทศไทยมุสลิมมีมากที่สุดที่ภาคใต้”

“แล้วไง?” เธอพยักพเปิดถาม

“อิรักก็เป็นประเทศมุสลิมประเทศหนึ่ง พิธีสำคัญทางศาสนาอย่างเช่นพิธีฮัจญ์ มหาชนมุสลิมทั่วโลกต่างก็เดินทางไปแสวงบุญกันที่นั่น และจะให้ชาวเราทำใจอย่างไรกับเหตุการณ์เช่นนี้”

เธอผงกศีรษะ

“หลวงตาคุณ ลงใต้เคาะกระบาลให้กำลังใจเจ้าหน้าที่ แสดงให้เห็นว่าต่อไปนี้พวกคุณทั้งหลายจะหนึ่งเหนียว ยิ่งแทงไม่เข้า ทนกระสุนปืนโจร นี้ก็เป็นการชมขวัญไทยมุสลิมว่าอย่าผยองกับลูกศิษย์กุนะ เดียวจะหาว่าหลอไม่เตือน

นายออกข่าวในเชิงดูถูกปรามาส หาว่าเป็นโจรกระจอกโจรขี้ยา โจรโง่ถูกหลอกใช้ไร้อุดมการณ์ ลังต่างๆ เหล่านี้มีส่วนทำให้เยาวชนมุสลิมยอมจับอาวุธเท่าที่จะหาได้ มาห้าพันกับเจ้าหน้าที่ ทั้งที่รู้ว่าสู้ไม่ได้ก็ยอมตายดีกว่าให้ผู้ใหญ่ในบ้านเมืองดูถูกดูแคลน เหตุการณ์ที่ตากใบยิ่งรันทดเจ้าหน้าที่ศิษย์หลวงตาเห็นไทยมุสลิมยังกับวัวควาย ต้อนขึ้นรถแอดดัยดกระป๋อง ขาดอากาศหายใจหรืออะไร? ทับถมกันตายอย่างไร้มนุษยธรรมอย่างนี้ ถ้าเป็นชาวพุทธอย่างคุณจะทนได้รึ..?”

“เอาหละ ฉันพอเข้าใจความรู้สึกของคุณ ต่อการกระทำของรัฐ แต่ฉันเป็นส่วนชนวนปลักย่อยของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายหลัง แต่เหตุเป็นมาที่แท้จริงที่ทำให้ไทยมุสลิม ต้องฝังลึกในอุดมการณ์ถึงกับต้องสร้างกระแสแยกเร่ฉันนี่ซีฉันอยากูร์”

“เรื่องนี้ผมขอแนะนำให้คุณลองค้นประวัติของรัฐบาลปัตตานีในอดีตมาอ่านดู เผื่อบางทีคุณอาจจะเข้าใจอะไรขึ้นมาบ้างนะ”

“เท่านั้นเองรึ?...”

“ครึบ..”

“?????”

“เอาละ ที่นี้คุณตอบข้อสงสัยของผมบ้างนะ?”

“คุณสงสัยอะไร?” เธอมองหน้างุนงง

“เกี่ยวกับศาสนาพุทธของคุณนั่นแหละ”

“หือ..” เธอจ้องหน้าผมอย่างงงๆ “ทำไม

ศาสนาพุทธมีเรื่องอะไรให้คุณสงสัย?”

“เรื่องเกี่ยวกับสมาธิ และอภินิหาร”

“การทำสมาธิเป็นเรื่องของพระ ฉันจะไปรู้เรื่องได้ไงนะ คุณก็ถามแปลกๆ”

“ผมเห็นคุณสนใจอ่านหนังสือเหล่านี้ ก็คิดว่า คุณพอจะรู้เรื่องบ้าง”

“ยอมรับว่าฉันชอบอ่าน แต่ไม่เคยทำสมาธิ” เธอตอบ

“แต่ผมคิดว่าคุณพอจะรู้บ้างนะ นิดหน่อยก็ยังดี” ผมแสดงความสนใจ

“ฉันเกิดแดนพุทธก็จริง แต่ยอมรับว่ายังไม่เข้าถึงธรรมะของพระองค์เลย ถ้าจะพอมืออยู่บ้างก็เพียงไปวัดฟังเทศน์บ้างในบางโอกาสเท่านั้น” เธอเปิดเผย

“แต่ผมคิดว่าคุณยังมีความศรัทธา呢 ไม่เช่นนั้นคุณคงเปลี่ยนเป็นอย่างอื่นไปแล้ว” ผมออกความเห็น

“ใช่..ฉันศรัทธา และเป็นตถาคตโพธิศรัทธาด้วย”

“หมายถึงอะไร?..” ผมสงสัย

“ก็ศรัทธาการตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าไง ท่านตรัสรู้ธรรมด้วยพระองค์เอง จึงเป็นสิ่งที่ฉันเลื่อมใสศรัทธา”

“ท่านไม่ได้เป็นศาสนทูตของพระเจ้าองค์ใดเลยรึ?” ผมถาม

“ใช่..”

“พระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์เหมือนเรา?”

“ใช่ค่ะ พระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์เหมือนเรา แต่เป็นมนุษย์พิเศษ สามารถทำความเพียร ขัดเกลากิเลสให้บริสุทธิ์ จนดับทุกข์ได้”

“ท่านมีทุกข์อะไรจึงต้องหาวิธีดับ พอละ อธิบายได้มั๊ย?” ผมซักด้วยความสงสัย

เธอนิ่งเงียบ จ้องหน้าผมเหมือนจะให้แน่ใจว่าผมอยากรู้จริง ๆ ไม่ใช่ลองเชิง

“ทุกข์ของท่านก็เหมือนความทุกข์ของมนุษย์เราๆ นี่แหละเป็นหนึ่งในอริยสัจสี่”

“อริยสัจหมายถึงอะไร หรือว่าทุกข์ทั้งหมดนี้รวมเรียกว่าอริยสัจ?” ผมยังสงสัย

“ขอโทษนะ ฉันเองก็ไม่ค่อยเข้าใจเท่าไร แต่คิดว่าน่าจะใช่ เพราะคำนี้เป็นคำที่ท่านตรัสรู้ธรรมครั้งแรก ซึ่งเป็นความจริงอันประเสริฐ คือท่านรู้ต้นเหตุที่เกิดทุกข์และทรงหาวิธีแก้ทุกข์นั้นจนสำเร็จ อริยสัจสี่ หรือทุกข์ที่ว่านี้มีด้วยกัน ๔ ข้อ คือ ๑ ทุกข์ ๒ ทุกขสมุทัย คือที่เกิดแห่งทุกข์ ๓ ทุกขนิโรธ คือความดับทุกข์ และ ๔ ทุกขนิโรธคามินีปฏิปทาหรือมรรค คือทางแห่งความดับทุกข์ทั้งปวง”

“ถ้าผมจะกล่าวว่า พระพุทธเจ้านี้เป็นพระเจ้าของชาวพุทธจะได้หรือไม่?”

“คำว่าพระเจ้า หรือพระเจ้าผู้เป็นเจ้านั้นเป็นสิ่งที่อยู่เหนือโลก อยู่เหนือสรรพสิ่งทั้งปวง ซึ่งอยู่นอกมนุษย์อยู่เหนือเทวดา สรรพสิ่งต่างๆ เป็นของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้สร้างใช่หรือไม่?” เธอย้อนถาม

“ถ้าเป็นศาสนาของผมก็ต้องว่าใช่” ผมตอบ

“ถ้าเช่นนั้น พระพุทธองค์ก็ไม่ใช่พระเจ้าตามที่คุณเข้าใจนะ” เธอกล่าว

“จะให้ผมเข้าใจว่าอย่างไรถึงจะถูก?”

“ความเป็นจริงซิคะ ตามที่คุณเข้าใจแล้วตอนเริ่มต้นว่าพระพุทธเจ้าเป็นมนุษย์ร้อยเปอร์เซ็นต์ ไม่ใช่พระเจ้า เพราะพระพุทธเจ้าไม่ใช่ผู้สร้างโลก แต่เป็นผู้รู้แจ้งโลก หรือเป็นโลกวิทู ท่านรู้วิธีอยู่เหนือกิเลส หลุดพ้นจากวัฏสงสาร คือเวียนว่ายตายเกิดนั่นเอง”

“คุณเชื่อว่ามนุษย์เราเมื่อตายแล้วจะมีวิญญาณหมุนเวียนกลับมาเกิดอีกกระนั้นซี?” ผมย้อนถาม

“ถ้าเราศรัทธา และเชื่อถือคัมภีร์ศาสนาพุทธ ก็ต้องเชื่อในกฎแห่งกรรม คือทำดีได้ดีทำชั่วได้ชั่ว..”

“สรุปแล้วเชื่อเรื่องกรรม คนจะดีจะเลวอยู่ที่การกระทำของตัวเองกระนั้นซี?” ผมสรุป

“ใช่..” เธอพยักหน้า

“ถามว่าตายแล้วเกิดใหม่? อันนี้ต้องเคารพในคำสอนของพระบรมศาสดา และพระอริยเจ้าทั้ง

หลาย ผู้ที่ปฏิบัติจนเกิดปัญญารู้แจ้งเห็นจริง ครูดี ย่อมไม่สอนลูกศิษย์ให้โง่เขลาฉันใด พระศาสดาก็ฉันนั้น อกาลิก เป็นสิ่งศึกษาและปฏิบัติให้เห็นผลได้ด้วยตนเองโดยไม่จำกัดกาลเวลา คนตายไปแล้วเกิดอีกหรือไม่ฉันเองก็ยังไม่มีความตามองเห็น แต่การที่มีฉันมีคุณมานั่งคุยกันได้ในวันนี้ก็ด้วยผลการเกิดมาของคนที่ตายไปแล้วทั้งสิ้น คือปุ่ยาตาทวดเกิดพ่อเกิดแม่และพ่อแม่ก็เกิดฉันเกิดคุณ นิกย้อนหลังขึ้นไปโคตรเหง้าเผ่าพันธุ์ปุ่ยาตาทวดเหล่านั้นก็ล้มหายตายจากกันหมดแล้ว จนย้อนไม่ถูกว่าใครมาจากไหน แต่สรุปแล้วผลก็คือคนตายเหล่านั้นแหละที่ส่งผลให้เกิดเรามีฉันมีคุณ ถึงเขาจะเกิดเอาไว้ก่อนตายแต่ฉันก็ถือว่าคนตายเหล่านั้นแหละเกิด”

“ผมถามคำเดียวแต่คุณร้ายยาวปานรถไฟสูโห่งโลกเลยนะ” ผมกระเซ้า

“ยาวซี เพราะคุณตั้งใจจะไล่ให้ฉันจนใช่ไหมล่ะ?” เธอกล่าวทำที่เป็นรู้ทัน

“ไม่หรอก ผมอยากรู้จริงๆ ไม่ใช่หรือเสแสร้ง เพราะศาสนาไหนๆ ก็สอนคนให้ทำดีทั้งนั้น แต่สิ่งที่ผมยังสงสัยอยู่อีกก็คือพระเมื่อโบราณๆ ทำไมถึงกลายเป็นมนุษย์ศักดิ์สิทธิ์ไปได้อย่างเช่นหลวงพ่อดังๆ ที่ลงมาพ่นน้ำมนต์ให้เหล่าทหารในภาคใต้ คุณพออธิบายได้ไหมว่าสิ่งเหล่านี้มีจริงหรือไม่จริง หรือว่าศีลสมาธิปัญญาทำให้คนศักดิ์สิทธิ์มีอิทธิฤทธิ์ได้?”

“เรื่องอิทธิฤทธิ์จะมีจริงหรือไม่ฉัน ไม่รู้ ศิษย์หลวงตาต่างๆ ถูกฆาตกรชนรถทับตายก็เยอะแยะไป คนชั่วคนไม่ทำความดีไม่มีอิทธิฤทธิ์ที่ไหนคอยตามมาช่วยหรอก คนทำความดีเท่านั้นแหละถึงไม่ใช่ศิษย์หลวงตาองค์ไหนก็อาจมีอิทธิฤทธิ์ช่วยเมื่อถึงเวลาคับขัน ส่วนเรื่องศีลหรือเรื่องสมาธิปัญญาที่คุณถามฉันมานั้น ถ้าใครประพฤติปฏิบัติได้อิทธิฤทธิ์มันก็มีของมันอยู่ในตัวแล้ว เช่นศีลมุ่งให้คนมีกิริยามารยาทสุภาพเรียบร้อย สมาธิมุ่งให้คนมีจิตใจหนักแน่น และปัญญามุ่งให้คนฉลาดมีเหตุผล เห็นไหมตรงตัวเลย ถ้ามนุษย์คนใดมีครบแค่สามอย่างนี้ก็เป็นมนุษย์ที่ประเสริฐอยู่แล้ว ไม่จำเป็นต้องมี

หลวงตาเคาะกระบालให้ก็ได้ฉันว่า”

ผมพยักหน้ารับรู้ในข้ออธิบายและความคิดเห็นของเธออย่างจริงจัง แต่พอผมขยับจะถามอะไรต่อเธอก็รีบโบกมือห้ามในทันที

“พอแล้วๆ ไม่ต้องถามเกี่ยวกับเรื่องนี้อีก บอกตรงๆ ว่าฉันไม่มีความรู้เรื่องศาสนาสักเท่าใด ขึ้นคุณถามมาอีกฉันจนคุณแน่ๆ ไม่เอาแล้ว...”

ผมเห็นกิริยาท่าทางของเธอแล้วก็ได้แต่นั่งหัวเราะอย่างเห็นใจจริงๆ ☺

\* ผู้ “ฉลาดน้อย” (ไม่) จะเห็น “ความงาม” ได้เพียงสีเพียงรูป เพียงกลิ่น เพียงรสสัมผัสต่างๆ เท่านั้น ผู้ “ฉลาดมากกว่า” (ฮาริษะ) จะเจาะเห็น “ความงาม” ที่เหนือชั้นหรือลึกซึ้งได้ยิ่งกว่านั้น



โศลกธรรม สมณะโพธิรักษ์ (๑๙ ธ.ค. ๑๙)



เรือโดยสาร

ครอบครัวขนส่ง

วัดศรีบุญเรือง ผ่านฟ้า

สะดวก รวดเร็ว สมถะ

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ครอบครัวขนส่ง

โทร.๓๗๕-๒๓๖๕, ๓๗๕-๘๙๙๐

๓๗๕-๐๕๕๓-๔, ๓๗๕-๙๑๘๙



• ไทยโพสต์ ๒๗ ก.ค. ๕๕

# คนจนบาร์มี ถ่มหน้าสายรตฟ้า

• วิมุตตินันตะ

**6** ปื่อไม่ลงพับผ่าเถอะ กับจอมยักษ์ทักษิณ เหมือนผีบ้าอละวาดไล่กัดตะไม่เลือกหน้า นับวันเขายังหมดประตุลู้ กระทั่งทุ่มตัวเอง หัวชนฝากำแพงก็ยังดีกว่าตายอย่างเขียดที่เหยียด ขาดาย มันคล้ายคลุ้มคลั่งจนวิปริตผิดผู้คนไม่เคยพบเห็นปานนั้น..!

อยากรู้เหมือนกันว่า เมืองอื่นเขามีผู้นำ โครตโกง ด้านหนา ขนาดนี้ที่ไหนอีกบ้าง ประเทศไม่ล่มจมฉิบหายอย่างอาร์เจนตินา ก็ให้มันรู้ไป

ทักษิณโกงชาติมาห้าปี รวยเป็นแสนล้าน แกขายหุ้นโครมเดียว ๓๓,๐๐๐ ล้านบาท ภาษี สลึงหนึ่งไม่ต้องเสีย ทักษิณตีปีกกุเฮงสองแดง เพราะเว้นภาษีแกมอีกต่างหาก สรรพากรโง่เอง ทักษิณฉวยช่องโหว่ช่วยชินวัตรรวย แต่ช่วย รัฐบาล นี่นะคืออาสาเสียสละเป็นนายกรมต... มันนำฟองสรรพากรยันทักษิณโทษฐานละเว้น ปฏิบัติหน้าที่ทำผิดหลักภาษีที่ต้องริดคนรวยมากกว่าชุดคนจน ไม่ยอมแก้กติการักษาประโยชน์ชาติ กระทั่งทุกวันนี้ นี่คือ ตำนานศรีธนญชัยทักษิณ กินโกงไว้เล่าขาน...

อย่างไรก็ตาม ทักษิณจะโกงมโหฬารถึงไหน ก็ยังมีผลงานถึงคนรากหญ้าด้วย บ้างถือว่าดีกว่า โกงตามน้ำแต่ทำงานไม่เข้าท่า ต้องรอรายงานก่อน ทักษิณเลยลายนวลด้วย ๑๖ ล้านเสียงถือหางนั่นไง ชะรอยเพ็งมีทักษิณโครตโกงแค่หนึ่งเดียวเอง เขาทำรัฐบาลเจ๊งเท่าไรไม่รู้ แต่หมู่บ้านรวยเงิน หว่านตั้งล้าน เสร็จแล้วหนี้บานกว่าเก่า แหม ถ้ามี นักกินเมืองเก่งเท่าทักษิณอีกสักร้อยคนพันคน ประเทศไทยจะเหลืออะไรหนอ...

นิทานทักษิณสอนให้รู้ว่า การเมืองตั้งหน้า โกงอาชีพเดียว เดียวคนรู้ทันง่าย มันกระจะจอก จอมโจรเทวดามันต้องทำสวนผักซีด้วย ถึงจะหา กินได้รายนาน เลือกตั้งก็หันด้วยเล่ห์นโยบาย ประชานิยมไทยลักไทยจึงลอลำกินขาดเรื่องเป็น รัฐบาลหมูในอวย ช่วยไม่ได้

มาถึงวันนี้ทักษิณเป็นตัวอย่างที่ดีมากในฐานะ ยอดขี้โลภ โครตบ้าอำนาจ ไม่มีใครในแผ่นดินนี้ ร้ายกาจเท่า เราท่านจึงต้องรู้ทันทักษิณให้ได้จริงๆ เช่นเมื่อทักษิณบ้าโกงเงินจนสำเร็จรวยและแล้ว โฉนดเข้าสู่เวทีการเมือง เขาใช้เงินซื้ออำนาจทุกอย่าง

ที่ขวางหน้า พอได้อ่านมากยิ่งขึ้น ก็ยิ่งโง่งง และยิ่งรวบไม่รู้อะไร

วันนี้เกิดวิกฤตการเมือง ด้วยฝีมือทักษิณ คนบ้าเงินบ้าอำนาจ

### ประชาธิปไตยตายด้วยเงินผีทะเล!

ทักษิณพยายามใช้ทุนใหญ่ทำลายชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ ดังที่หมอบริเวณ วัชรี บอกให้คนไทยรู้ทัน โดยเฉพาะเงินใหญ่ทำให้เกิดกิเลสใหญ่ คือ อยากได้ อยากใหญ่ ใจแคบ คนแบบทักษิณนี้ หมอบริเวณให้ใช้ “อติเมตตา” ต่อต้าน คือ “กูไม่เอา กับมึงอีกแล้วโว้ย” (สำนวนแปลท่านพุทธทาส)

ทักษิณชั่วร้ายยังใจจนพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยพาขับไล่ตั้งหลายเดือนแล้ว คนไม่เอาทักษิณก็กลัวลิบล้อตามคะแนนโหวตเมื่อเลือกตั้ง ๒ เมษายน ทักษิณโดนไล่เท่าไร ไม่มีวันถอยเหมือนไม่มีใครทำอะไรเขาได้ ถือว่านายแถมมากกรณีนี้ ทักษิณถือว่ามีคนรักทักษิณตั้ง ๑๖ ล้านเสียงถึงยื่นขาดยิวหัวเด็ดตีนตันนุกูไม่ออก

แท้จริงแล้ว ทักษิณสอບตกคณิศาสตร์ เพราะพวกไม่เอาทักษิณล้วนรู้ทัน เป็นปัญญาชน มีข้อมูลเพียงพอ ตรงข้ามกับคนรักทักษิณที่มีกรับข่าวสารด้านเดียว โดยเฉพาะน้ำหนักความคิดเห็นของผู้นำสำคัญมีคุณธรรมสูง แน่นอนยอมมากกว่า ความคิดของคนเล็กคนน้อย เรียกว่าระหว่างคนโง่กับคนฉลาด มันน่าจะรับฟังเสียงใครมากกว่ากัน

ดังนั้น เสียงของพระพุทธเจ้าแม่เพียงพระองค์เดียว ย่อมเหนือกว่าเสียงของปลุชนคนบาป เป็นแสนๆ ล้านๆ นี้คือความรู้จักประมาณ สัปบุริธรรม รู้สำคัญในความสำคัญ รู้ว่ารู้เขารู้กาลเทศะ เป็นต้น เหมือนเลขคณิตที่ต้องเข้าใจการถ่วงน้ำหนัก อันไหนหนักเท่าภูเขา อันไหนเบาตั้งขนนก...

ประชาธิปไตยจึงไม่ใช่รวมหัวพวกมากลากไปซื้อบื้อ อย่างที่ทักษิณชอบตีกินตีกัน

หนึ่งพวก ๑๖ ล้านเสียงที่ถือหางทักษิณ ผู้เขียนอยากท้าทายว่า ลองให้พวกเขาเว้นวรรคไม่โดนปิดหูปิดตา แต่ให้ได้รับข่าวสารด้านพันธมิตรแฉความจริงดูสักตั้งสองตั้งจากเอเอสทีวี รับรองหูตาสว่าง ไม่มีวันที่ทักษิณจะหลอกต้มได้ง่ายๆ ต่อไป

ดังนั้น แม้ทักษิณจะขึ้นแท่นนายกฯ มาตามวิถีรัฐธรรมนูญซึ่งร่างไว้ดีมากพอ เสร็จแล้วสี่ห้าปี ทักษิณวางยาทำกติกาดำเนินประชาธิปไตยให้บิดเบี้ยวเพี้ยนไปขนาดไหน เห็นกันโทนโทสนจะไหลไทย แต่ทักษิณก็คุยโม้ตลอดว่าเขาตามกติกา พุดบ้าง แบบนี้พวกลิบล้อในพรรคทรท. ไม่เคยละอายใจเลยหรือว่าพรรคทักษิณนั้นเผด็จการยิ่งง้าง

แค่ผูกขาดอำนาจในพรรค ยังไม่พอใจทักษิณกว่านั้นซื้อพรรคอื่นเข้ามาอีก พรรคไหนขายตัวทุ่มซื้อหมด ส.ส. ยี่ห้อยร้อยยี่สิบก็เอามาเป็นใหญ่ เสียด้วย สุดท้ายไทยรักไทยกลายเป็นพรรคยักษ์ใหญ่ ผูกขาดสภา จนสภาเดียว ไม่มีปากเสียงแทนประชาชน สภานิติบัญญัติเป็นใบ้ ไม่มีน้ำยาถ่วงดุลอำนาจบริหารของรัฐบาล ทักษิณทำลายประชาธิปไตยแทบหมดทำทุกประตู จนเกิดวิกฤต มีขบวนการนอกสภาเช่น คณะพันธมิตรกู้ชาติ เข้ามาเป็นตัวแทนประชาชนเพื่อต่อสู้เผด็จการมหาโจร

ผลพวงของทุนใหญ่ ทักษิณใช้ทำลายประชาธิปไตยสำคัญ เช่น

๑. ยึดอำนาจทางการเมือง ชื่อ ส.ส. ชื่อพรรคผูกขาดสภากระทั่งชื่อเสียงรากหญ้า นำสังเกตว่าทุกครั้งเลือกตั้งมีขายเสียงตลอด แล้วชอบกล่าวโทษคนถูกรว่าอ่อนการศึกษา ทั้งที่คนชื่อคือนักการเมืองพวก ส.ส. หน้าสลอนในสภามีปริญญาทั้งนั้น การศึกษาที่พวกคนบ้าเงินบ้าโลกธรรม ยิ่งเรียนสูงยิ่งโง่งง เราจึงต้องจัดการ ส.ส. มากกว่าไปโทษคนเล็กคนน้อย
๒. แทรกแซงองค์กรอิสระ เช่น กกต. คตง... ทำให้การตรวจสอบอ่อนแอ
๓. ครอบงำสื่อ เช่น ทวีทั่วไปปิดข่าวการ



ต่อต้านรัฐบาล

เพียงสามข้อเท่านั้นเป็นต้น ทักษิณเลยหลงทางสร้างอิทธิพลค้ำฟ้า แต่ยากจนขัดสนบารมี และอีกฉาจะโค่นคนมากบารมีผู้ยิ่งใหญ่

แม้ทักษิณจะทำผิดกติกาโมโหหารอย่างน่าสังเวชเหลือทน และมักเรียกร้องให้ทุกฝ่ายที่ต่อต้านทักษิณทำตามกติกาที่แกได้เปรียบ เช่น ไปเลือกตั้ง ๑๕ ต.ค. เอาเสียงประชาชนตัดสินเป็นที่สุด เมื่อประชาชนมอบสิทธิ์ให้เป็นรัฐบาลไปแล้ว ทักษิณอ้าง แกต้องเป็นรัฐบาลไปจนครบสี่ปีค่อยยอมออก เป็นปีเดียว มาไล่ทักษิณออกไป แบบนี้มันเถื่อนเหมือนก๊วยชางถนน อะไรประมาณนั้น

น่าสลดใจที่ทักษิณรู้จักประชาธิปไตยแค่ว่า โกง เมื่อใดรัฐบาลทำผิดพลาดร้ายแรง หรือเกิดเหตุสังคมไม่ครัทธา ไม่ไว้วางใจ ต่อต้านกันทุกวงการ ดังที่เป็นอยู่ขณะนี้ พวกเขาควรออกไปเองตั้งนานแล้ว จะใช้สภาขับไล่ไล่หัวทักษิณ ก็ทำไม่ได้ แค่อภิปรายเคาะกะโหลกหนอย ยังไม่มีโอกาสเลย เพราะเป็นพวกทักษิณหมด แล้วจะนอนรอให้ทักษิณยำประเทศจมดินครบสี่ปี แล้วค่อยเปลี่ยนหน้ารัฐบาลตอนนั้น มันไม่ทุเรศี่เง่าเกินไปหน่อยหรือ...

มันน่าเศร้ายิ่งขึ้น เมื่อคนดีแต่ฉลาดน้อย หรือไร ทั้งที่ไม่เอาทักษิณ แต่ก็ไม่เห็นด้วยกับพันธมิตรที่ประท้วงข้างถนน เพื่อไล่ทักษิณพ้นไปให้จงได้ คือ กล่าวหาว่าไม่ทำตามกติกา ใช้วิธีนอกระบบ มันไม่ถูก แล้วกัน บ้างบอกให้ไปฟ้องศาล ตำรวจของทักษิณไม่ทำคดีให้ ก็หมดทำอีก

ผู้เขียนไม่เข้าใจพวกยึดกติกากฎหมายเป็นสรณะอย่างเดียว จนไม่เหลียวแลหลักคุณธรรมบ้าง โมโนธรรมสำนึกดีมีหิริโอตตปปะ ซึ่งมันเป็นพลังที่กระตุ้นปลุกเร้าให้มีฤทธิ์เดชแก้ไขเปลี่ยนแปลงได้ก่อนและแน่แท้

ปัญหาวิกฤตการเมืองขณะนี้ จึงเกิดจากการใช้กฎหมายโดยไร้ศีลธรรม อ้างแต่กติกา ลายลักษณ์ตรรกะตีความกว้างแคบเป็นข้อแก้ตัว น้ำขุ่นๆ หัวใจของกฎหมายมันต้องชอบธรรมตามเจตนารมณ์ จะเอาแต่กติกาโดดๆ ได้อย่างไร

ดูตัวอย่างฝรั่งเศส กรณีออกกฎหมายแรงงานแล้วคนประท้วงเกิดจลาจล เปรอตามถนนข้ามวันข้ามคืนในที่สุด เขายังต้องยอมยกเลิกกฎหมายใหม่นั้น ประท้วงเถื่อนๆ ปานนั้น เขายังรับฟังให้ค่าเลย

บ้านเราพันธมิตรฯ ประท้วงเป็นเดือนๆ เรียบร้อยสุดหรือผู้ดีมีวัฒนธรรมนำหน้า จนกินเนสส์บุ้ครับรอง แบบนี้จะหาว่าไม่เป็นวิถีประชาธิปไตยได้อย่างไร นักสู้สันติวิธีทั้งหลาย

ประชาธิปไตยจึงต้องมีธรรมาธิปไตยเป็นลมหายใจ มีความกล้าหาญทางจริยธรรมเป็นแรงจูงใจเพื่อแก้ปัญหาให้ได้ตามเป้าหมาย ไม่ใช่ไปติดยึดตัววิธีการแค่ว่า เกินไปโดยไม่มีทางเลือกอื่น เพราะแมวลืออะไรไม่ต้องเกียง ขอให้จับหนุได้ก็พอ อย่างนี้ก็ดี และกฎทุกกฎ ย่อมมีข้อยกเว้น ดังนี้ เป็นต้น

### ความถูกต้องของชนส่วนน้อย Minority Right

เราท่านต่างน่าจะรู้ประจักษ์ชัดว่าวิกฤตการเมือง เนื่องจากทักษิณโคตรโกง คือ โกงชาติ โดยโกงเงินทุน ทั้งโกงอำนาจรัฐ กระทั่งถึงทางตัน เมื่อกลไกประชาธิปไตยใช้งานไม่ได้ กติกาอำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหาร พิกลพิการหมด เคราะห์ดีที่ยังเหลืออำนาจตุลาการพอเป็นหลักบ้านเมืองอยู่บ้าง ถึงอาจจะโดนแทรกแซงสั้นคลอนบางส่วนบางครั้งก็ตามที่

ฉับพลันที่มีพระราชดำรัสกับคณะตุลาการ ให้ทำหน้าที่แก้ไขปัญหาวิกฤตประชาธิปไตย กระทั่งศาลปกครองสั่งระงับการเลือกตั้งซ้ำสอง และศาลรัฐธรรมนูญล้มเลือกตั้ง ๒ เมษายน ให้เป็นโมฆะ ทุกอย่างจึงเริ่มคลี่คลาย

พระราชดำริด้วยพระปรีชาญาณขององค์พระประมุขในครั้งสำคัญนั้น เท่ากับฝ่าทางตันชนิดไม่คาดคิดฝันมาก่อนเลย การที่ในหลวงทรงใช้อธิปไตยตุลาการทางศาลตามบัญญัติรัฐธรรมนูญ

แน่นอนว่าเป็นความคิดริเริ่มของชนส่วนน้อย คือ ส่วนพระองค์และองคมนตรี เสร็จแล้วก็เป็นที่ ยอมรับของชนทั้งชาติ พระราชดำรัสย่อมถือเป็น ข้อยุติอันเป็นธรรมโดยไม่ต้องโต้เถียงเกียจจน ต่อรองตั้งต้นอะไรต่อไป ทุกอย่างต้องมีที่จบด้วยดี

หรือแม้กระทั่ง กระบวนการตัดสินอรรถคดี ในพระปรมาภิไธยล้วนทำโดยคณะผู้พิพากษา ซึ่งนับเป็นชนส่วนน้อยชนิดเช่นเดียวกัน

ในความเป็นจริง สังคมจึงไม่ได้อยู่ด้วย หลักประชาธิปไตยโดยโดดๆ ดังที่พวกหัวหมอบ ประชาธิปไตยขึ้นขึ้นี่สมอง ชอบอ้างตีรวนอยู่เรื่อย

ทักษิณอยู่ยงคงกระพัน เพราะถือแต่กฎหมาย ลูกเดียว ความชอบธรรมอยู่ที่ประชาชนตัดสิน ออกเสียงเลือกตั้ง โคตรเหลี่ยมจัด ศรีธัญชิน เป็นเสียอย่างนี้ เวรกรรม!

การโค่นล้มระบอบทักษิณ นอกจากใช้ กฎหมายแล้ว ยังต้องมีมาตรการทางสังคม เช่น การชุมนุมเดินขบวนแสดงประชามติ ดังที่ พันธมิตรกู้ชาติต่อสู้โดยสันติ อหิงสา อโหสิ

จริงอยู่ที่พลังประชาชนที่ออกมาคัดค้าน ย่อมเป็นชนส่วนน้อย แต่มันก็สะท้อนเสียงของ ประชาชนส่วนใหญ่ เป็นโพลอย่างดี ไม่ต้อง จ้างทำเพราะเจ้าของประชาธิปไตยมาแสดงตัวจริง เสียงจริง เหมือนตัวแทน ส.ส. นอกสภา ซึ่งอย่า ดูถูกว่าเถื่อนหรือก๊วยข้างถนน **ส.ส.สภาประชาชน บนท้องถนนนี้ มันใช้งานได้ตามหลัก ประชาธิปไตย จนเกิดเปลี่ยนพลิกคว่ำแผ่นดิน มาตั้งเท่าไหนแล้ว**

ทักษิณคุยไม่ว่าจะรักษากติกาประชาธิปไตย ด้วยชีวิต ขึ้นี่หมาจริง ๆ ทักษิณฉลาดเลือกใช้เกม ประชาธิปไตย แกยยอมให้หลากหลาย พอเป็น ไม่ประดับ ลีลัน ช่วยสร้างภาพ เช่น ยอมให้ค่า แก่ช่างทนหน้าหนาวรับได้ เมื่อเป็นเสียงคนเล็ก คนน้อย หรือแม้พันธมิตรระโกนไล่ทักษิณออกไป มาตั้งนาน สือทีวีทั่วไปไม่ออกข่าวเสียอย่าง ทักษิณจึงไม่กลัวทีเดียวนัก และถ้าแกปิดหูปิดตา คนได้มากเท่าไร ทักษิณทำอยู่แล้วโดยลือลือ

แม้ในการชุมนุมเดี่ยวเดี่ยวแล้วเล็ก ก็ปล่อยให้ทำ พอซักจะยึดเยื้อยาใหญ่ หลังจัดชุมนุมลานพระรูป ได้ผลดี ทักษิณขวางทันที

สรุปแล้ว ความถูกต้องชอบธรรมเป็น หลักริเริ่มสร้างสรร จากชนส่วนน้อยที่ฉลาด ปราดเปรื่องมีภูมิธรรมวิจารณ์ญาณ แน่นนอน กำป็นทุบดินอีกว่า สังคมยอมมีทั้งคนฉลาดดีและ ฉลาดน้อยหรือโง่มากหน่อย คนฉลาดแท้ๆ จึงเป็น ชนส่วนน้อย ที่ต้องคอยชี้หน้าความคิดให้กับหมู่มวล จนกระทั่งเห็นพ้องทั่วถึงทั้งส่วนใหญ่เป็นใช้ได้

อธิปไตยในวิถีพุทธ มีถึง ๓ ประการ คือ อัตตาริปไตย โลกาธิปไตยและธรรมาริปไตย การ ยกฐานะตัวเองให้เป็นใหญ่เหนือกิเลส ลากยศ สรรเสริญ มันก็ถูกต้องหรือการถือตามมติหมู่ใหญ่ ไม่อยากขัดแย้งด้วย เหมือนพระอานนท์ไม่เคยว่า ท่านผิดอาบัติอะไร แต่หมู่สงฆ์ปรับโทษอาบัติให้ พระอานนท์ยอมรับผิดตามหมู่ว่า มันก็จบสงบดี

ประชาธิปไตยจะไม่มีปัญหาต่อเมื่อชี้หน้า กำกับด้วยครรลองคลองธรรมแห่งธรรมาริปไตย และถึงจะยึดหลักถือเสียงข้างมากยุติอย่างไร ต้องให้สิทธิเคารพเสียงชนส่วนน้อยเสมอ เสียง ส่วนน้อยนี้ไม่ใช่เพียงสิทธิที่ต้องเคารพให้โอกาส หลากหลายเท่านั้น แต่ยอมเป็นเสียงหลักที่ ถูกต้องสำคัญอีกต่างหากด้วยเสมอๆ โดยเฉพาะ ต้องเป็นเสียงของผู้มีคุณธรรมเท่านั้น ดังเช่น เสียงผู้มีบารมี หรือในหลวงเป็นต้น

ดังนั้นหัวใจประชาธิปไตยจึงอยู่ที่การยอมรับ เคารพมติอันชอบธรรม จากผู้เสนอแม้เพียง เสียงเดียว ทางออกยอมถูกต้องลงตัวตรงจุด สำคัญเช่นนี้ได้จริง

ประชาธิปไตยกับ ธรรมาริปไตย จึงต้องไป ด้วยกันมาด้วยกันประมาณนี้แหละ

เมื่อใดแต่ละคนใช้อัตตาริปไตยส่วนตัว โดยไม่มัวไม่เมาอคติ ยึดมั่นคุณธรรมทางนำ ธรรมาริปไตยเป็นหลัก ชูธงบูชาเป็นสรณะ พลังรวมของอัตตาริปไตยก็จะเป็นหนึ่งเดียวกับ ประชาธิปไตย ธรรมะจึงชนะอธรรม อย่างนี้แหละ

## เมื่อไหร่จะถึงวันหลังทักษิณ?

ทันทีที่มีพระราชทานพระราชกฤษฎีกาเลือกตั้ง ๑๕ ต.ค. ทักษิณ ไทยรักไทย ล้วนสิงโลดยกใหญ่หลังจากตั้งหน้าคอยเลือกตั้งใหม่ เพื่อชักรอกตัวเอง และมีอำนาจเต็มๆ อีกครั้ง

ตรงข้ามฝ่ายต่อต้านทักษิณหลายคนคงชักท้อแท้ พันธมิตรจะแพ้อีกแล้วจริงหรือไม่

ยิ่งทักษิณพลิกกลับมาขมวันวรรค จะเป็นนายภา ต่ออีกจะวุ่นวายขนาดไหนบ้าง เคราะห์ดีหน่อยเมื่อศาลอาญาสั่งจำคุกสามกต. ในคดีกต. ปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ แม้จะนำส่งสาร คนใหญ่คนโตต้องมารับบาปทันตาเห็น ดูแล้วก็ปลงอุเบกขา ลัทธิโลกเป็นไปตามกรรม ทุกคนมีกรรมเป็นสมบัติ โทษฐานประมาทอวดดีถือดีตั้งตนอำนาจกฎหมายในมือลูกเดียวเท่านั้น จัดเลือกตั้งเข้าทางทักษิณโกงชาติ คดีกต. นี่เป็นอุทาหรณ์ว่า พวกเขาเอาเพียงถูกกฎหมายที่ตีกิน โดยไม่ตีความชอบธรรม ไม่นำพาเสียงมหาชนกลุ่มพลังผู้รู้จริง มันไม่ไหวดอกขอบอกลือลือของทักษิณไว้ด้วย เลือกตั้ง ๑๕ ต.ค. โดย กต.ชุดใหม่คงจะไม่เหลวไหล อะไรยอมตีขึ้น

ทักษิณวันนี้ คงโดนตัดมือไม่ไปเยอะแล้วใครรู้จริงถึงไล่ถึงพุงน่าจะรังเกียจมนุษย์หมาภยันี้โดยหนีห่างไกล ไม่ต้องยินแม้ชื่อให้เป็นอุปมงคลตามภษิต อเสวนา จ พาลาน คบคนพาลพาลพาไปหาผิดขึ้นยังมอตนในทางผิด ไปร่วมมือถือว่าเป็นโคตรพันธุ์เดียวกัน คือคบคนใด ย่อมเป็นเช่นคนนั้นแล

นับวันทักษิณยิ่งพูดไม่รู้เรื่อง ฟังใครไม่ออกดอกที่นำเคาะศีรษะคือพวกลือลือโง่งยังสวามิภักดิ์กับยักษ์ตนนี้ที่เลวชาติไร้เทียมทาน มันยังเข้าใจยากอยู่เหมือนกันในเมื่อคนทั้งชาติทุกระดับชั้นขับไล่ไล่หัวยังงัดไม้ได้เรื่องพวกห้อมล้อมเห็นอยู่ดำตา น่าจะอายแทน แทรกแผ่นดินหนี หรือว่าต้องประณามทั้งก๊ก ออกเสียงโน้ทหวดอีกทีดีไหม

ถ้าทักษิณยังไม่ยอมวันวรรคทั้งจะเอาโทษ

ทักษิณตามกฎหมายก็ไม่ได้ การใช้โน้ทหวดน่าจะพิสุจน์คนเกลียดผีบ้าให้พวกเขาารู้ตัวชัดๆ ขึ้นอีกกอง เป็นไปได้ไหมเอ่ย..

อนึ่งโทษภัยของทักษิณเป็นภูเขาเลากาไม่ต้องไปชูดคู้ให้เมื่อย วันๆ ที่ดินพลา้น ทักษิณยิ่งชูดหลุมฝังตัวเองลึกกลงไปทุกที เช่นมีจดหมายไปฟ้องพ่อบุษ นีหรือวิสัยทัศน์นายภา ประเทศไทยพ่อบุษต้องสอนมวยลูกอย่าเพิ่งร้อนใจ ประชาธิปไตยไทยๆ ไม้ไ้ร้่น้ำยา ถอดรหัสประมาณนั้น

สรุปแล้วถึงทักษิณจะเคยยิ่งใหญ่ อิทธิพลคับฟ้ามานาน บัดนี้เวลาแห่งความจริงมาถึงแล้ว สถานการณ์ย่อมสร้างวีรบุรุษ รัฐบาลโดนอัดเป็นแค่จ๊อคก็ขี่ม้า ม้าของชาติฉันใด ทหารก็เป็นของพลังแผ่นดินฉันนั้น จึงน่าดีใจที่มีทหารกล้าอย่าง พลโทสระพรั่ง กล้วยามิตร ประกาศเลือกข้างพิทักษ์ผู้มีบารมี ที่คนอันธพาลย้ายไม่รู้ฟ้าดิน

ด้วยเดชะ บารมีพระมากพันรำพันเราทั้งชาติ แสนจะภูมิใจศรัทธาเหลือล้นว่า เมืองไทยมีบุญมหาศาลที่มีคนดีแสนดีสุดเช่นพระเจ้าอยู่หัว จนเขายกย่องว่าเป็นกษัตริย์แห่งโลก ขณะเดียวกันนำประหลาดที่คนสารเลวเหลือกำลังเป็นจอมยักษ์หนักแผ่นดินก็มีด้วย

ในขณะที่ กต. ๓ หนาหมดฤทธิ์สนิทแล้ว ถ้ายังไม่มีใครจับจอมยักษ์ใส่ขวดไปทิ้งทะเลได้ด้วยอำนาจศาล สังคมน่าจะต้องลงโทษโดยสันติวิธีพุทธสุดยอด คือลงพรหมทัณฑ์ ดังชี้แนะโดยอาจารย์ปริญญา เทวานฤมิตรกุล เช่นไม่พูดไม่ฟังไม่ยุ่งไม่ซื้อหรือขายให้ ร้านนี้ไม่ต้อนรับทักษิณ ไม่ขายก๋วยเตี๋ยวให้กิน อันสอดคล้องกับวิธีอ้อมยตาของท่าพุทธทาส “กูไม่เอากับมึงอีกแล้วโว้ย”

พอกันทีดีไหม พันธมิตรทั้งหลาย อย่าไปไล่ทักษิณออกไปอีกเลย มันไร้ผลเอาหนักกว่านี้ดีกว่า คือประกาศลงพรหมทัณฑ์กับพวกเถื่อนและพรรคถ่อยของนายกเถื่อนคนถ่อย...

☒



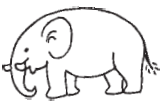
# ความรู้เรื่องแม่ ๗ มิติ

**ก**ารมีวันแม่ ๑ วัน ในหนึ่งปีนับเป็นเรื่องที่น่ายินดี แสดงว่าสังคมให้ความสำคัญกับความเป็นแม่

แต่ก็เป็นข่าวร้ายในอีกด้านเพราะนั่นก็คือปรากฏการณ์ของความเสื่อมถอยต่อความเป็นแม่

การมีบ้านพักคนชราในหลายๆ จังหวัด ถือเป็นเรื่องน่าเศร้า ตรงที่มนุษย์เราเริ่มทอดทิ้งบุพการี

วันนี้ของวันแม่จึงมีแต่สัญลักษณ์ของแม่เต็มไปหมด เอกชนองค์กรห้างร้าน หยุดโฆษณาตัวเอง ขอเทิดทูนบูชาพระคุณแม่ เหล้าโรงเหล้าขาว เหล้าไฮโซ แม้จะมีผลผลิตที่ทำให้แม่อยากฆ่าตัวตายเพราะลูกแล้ว ก็ยังขอเสนอหน้า ขอมีเอี่ยว



## ๑. มิติแห่งความเป็นแม่

มูมมองพระคุณแม่เหมือนตัวช้าง สูดแต่จะอยู่ด้านไหน จึงยากจะบรรยายสรรพคุณให้ครบพร้อม

แต่ทั้งนี้และทั้งนั้นหลากหลายล้วนคือ ความดีความงามของแม่ทั้งสิ้น



## ๒. ยกเว้นและยกไว้

บางครั้งโกรธแม่ น้อยใจแม่ บางคนจะเอาเรื่องแม่ มีลูกๆ ปัญญาที่หลายคน แถม บางคนก็มีการศึกษาแต่ชอบเอาแม่ของตัวเองไปเปรียบเทียบกับคนอื่น กับเพื่อน กับบ้านโน้นบ้านนี้

โดยการหาว่าไม่ว่า นั่นคือ “สิ่งต้องห้าม” เหมือนเงินคนละสกุลก็เหมาะใช้แต่ละแห่ง คนมีแม่ถ้าไม่รู้จัก “ยกเว้นและยกไว้” ก็จะเป็นคนคอยจับผิด คอยหาเรื่องแม่ตัวเอง

การตัดสินของศาล กรรมเก่าก็เป็นเรื่องสำคัญ จำเลยเป็นคนดี ศาลยังต้องรอลงอาญา โทษหนักก็เปลี่ยนเป็นโทษเบา

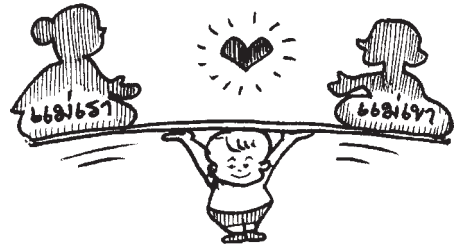
แล้วตัวเราละ เวลามองแม่เคยระลึกถึงบุญคุณที่อุ้มชูเลี้ยงดู มาตัดสินบ้างไหม?

อย่าเลย ขอร้อง อย่าเอาแม่ของเราไปเปรียบเทียบกับแม่คนอื่น แล้วก็มานั่งน้อยอกน้อยใจ ในชะตากรรมวาสนาของตัวเอง

แม่ของใครก็เหมาะกับลูกคนนั้น ไม่ใช่ฟ้าลิขิต แต่เป็นกรรมลิขิตที่ไร้ความลำเอียง

“กฎแห่งกรรม” จะตัดสินทุกคนให้ได้แม่ที่เหมาะสมแก่บารมี

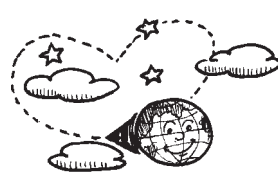
อยากมีแม่ที่มีคุณค่า ตัวเองก็ต้องเพิ่มคุณค่าเสียแต่ชาตินี้



บ่นทำไม หากแม่จะมีตำหนิ ก็แม่เรา อยากจะเล่าเรื่องจินตโดยสักเล็กน้อย มหาบุรุษทั้งหลายเกิดมามากจะมีพ่อแม่ที่ไม่สมบูรณ์ ยิ่งเก่งมากก็มักโดดเดี่ยว

บางท่าน พ่อแม่ตายตั้งแต่เกิดกันเลยก็ถมไป ความบกพร่องของบุพการี เป็น “วิบาก” หรือ “บารมี”?

ก็เรานั้นแหละผู้ลิขิต



## ๓. พระคุณแม่แค่ไหน

เอาโลกมาแทนปากกา เอาณามาแทนกระดาษ เอามหาสมุทรแทน

น้ำหมึกวาด ก็มีอาจทดแทนพระคุณหมดสิ้น เพราะไม่มีการให้ยิ่งใหญ่เสมอเหมือนการให้ชีวิต ไม่ว่าจะรู้สึกอยากเกิดหรือไม่อยากเกิดก็ตาม

โดยพันธกรรมแห่งโลกุตระ การมีลูกคือการ  
สืบทอดเจตนาภรณ์ คันทาอริยทรัพย์ และพอกพูน  
อริยทรัพย์

ลูกของลูกของลูก ฯลฯ จะรับมรดกผ่าน  
โครโมโซมผ่านดีเอ็นเอ ผ่านจิตวิญญาณ “ไปให้ถึง  
ดวงดาวนะลูกหลานของข้า...”

รุ่นแล้วรุ่นเล่า นับแสนนับล้านอสงไขยกัป!

พ่อแม่ให้กำเนิด เพื่อเราจะได้สั่งสมบารมี  
พัฒนาตัวเองให้ฉลาดขึ้น เก่งขึ้นเรื่อย ๆ

เหมือนวิ่งผลัด ๔ คน ๑๐๐ เราจะส่งผ่านไม้วิ่ง  
ต่อไปและต่อไป ไม่สิ้นสุด

แม้บางขณะ จะทำไม้หล่น หรือหลงชมทิวทัศน์  
ข้างทางก็ตาม!

และหากบุพการีดูแลดี ลูกๆ ก็ยิ่งต้องระลึกถึง  
พระคุณที่มากอยู่แล้วให้มากขึ้นไปอีก



#### ๔. ต้นแบบความดี

ไม่มีแม่ มนุษย์เราก็คง  
มีตบอดในการทำความดี!

แม่จึงเป็นต้นแบบแห่ง  
ความดี ของมวลมนุษยชาติ

ศาสดาทุกพระองค์ โพธิสัตว์ทุกท่าน ล้วนอาศัย  
ปฏิบัติของแม่ เป็นแนวทางในการบำเพ็ญบารมี

แม่จึงคือแสงสว่างแห่งความดี

แม่ผู้ให้โอวาท ให้เมตตา ให้ภัย มีรู้สิ้นสุด

แม่ผู้ให้ทั้งชีวิต ก็ยอมสละ

ไอ้หนอ น้ำใจแม่อาจหาญยิ่งนัก



#### ๕. ฐานะเจ้าของ เมื่อ

ลูกบวช แม่ของเจ้าก็ได้

เกาะชายฉัตรขึ้นสวรรค์

แท้ที่จริง เพราะจิตของแม่ที่ปลาทปลาบปลื้มต่างหาก

เป็นสวรรค์ที่แท้ของท่าน

การให้กำเนิดลูก ยังมีพันธกิจที่ต้องรับผิดชอบ  
ไม่สิ้นสุด จนกว่าจะตายจากชาตินี้

วัวควายที่แอบไปกินรวงข้าวคนอื่น เจ้าของยัง  
ต้องชดใช้

สุนัขบ้านไหนไปกัดใคร เจ้าของก็ต้องรับผิดชอบ

ลูกของใครไปทำเลวไว้ พ่อแม่จึงไม่มีสิทธิ

หลีกเลี่ยง

กรรมดี-กรรมชั่วของลูก จะถูกแบ่งไปให้พ่อแม่  
วันแล้ววันเล่า จนกว่าชีวิตของลูกคนนั้นจะหาไม่

แต่หากลูกทำดี ผลกรรมก็ตกเป็นของพ่อแม่  
ในทำนองเดียวกัน

ณ วันนี้ หากผลกรรมทันตาเห็นและจับต้อง  
ได้ เราอาจจะพบยมบาลเดินเคาะประตูบ้าน

“ลูกของโยมไซ้ไหม ชื่อนี้ๆ”

“ขอเชิญไปลงนรก ชดใช้หนี้กรรมที่ลูกคุณทำ”

“ไปลงนรกตอนนี้เลยนะโยม!”

พ่อแม่หลายคนปานนี้ยังไม่มีโอกาสผุดเกิด  
ก็เป็นเรื่องจริง



#### ๖. รัฐบาลต้องช่วยด่วน เพราะ

บุพการี มีบุญคุณอันใหญ่หลวง รัฐบาล

ตระหนักในการสนับสนุน จึงควรวิน

ภาษีบางส่วนให้ผู้ยังต้องเลี้ยงดูท่าน

แต่ก็ยังน้อยเกินไป

การช่วยกินอยู่หลับนอน ให้แก่ท่านยังเป็นเรื่อง  
จำเป็น

สวัสดิการรัฐต้องจัดสรร มิใช่รณรงค์ขาย  
ดอกมะลิ ซ้อมะลิวันต่อวัน

จะดีกว่านี้ รัฐต้องหาทางช่วยลูกๆ ทั้งหลาย  
ให้เป็นคนดีมีคุณภาพ

สกัดกั้น และคุมกำเนิด สิ่งแวดล้อมที่เลวเสีย  
แต่บัดนี้

เพื่อน้ำตาแห่งความโศกนัสของแม่จะได้เหือดหาย

เมื่อลูกออกจากบ้าน แม่ก็มีความสุข วางใจว่า

ลูกของเรา จะไม่มีโอกาสเสียคน

นี่คือ หน้าที่ของรัฐบาล

มิใช่มีวแต่รณรงค์ส่งเสริมกตัญญูระดับฟองสบู่  
เหมือนอย่างทุกวันนี้



#### ๗. เริ่มทดแทนอย่างง่ายๆ เคารพ

มีลู่ปฏิบัติตามคำสั่ง

วิธีการไม่ยาก แต่ง่ายเหมือนปอกกล้วยเข้าปาก

สำหรับลูก...ขอให้ตั้งใจเรียน

ถ้าอยู่บ้าน...ขอให้ช่วยงานบ้าน

ถ้าอยู่ไกล...ขอให้มาเยี่ยม

ถ้ามีลูกหลาน...ขอให้เอามาให้เล่นบ้าง

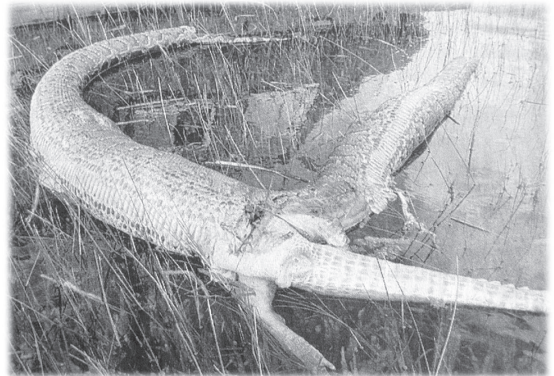
ขอแค่นี้จะได้ไหม? **๗**

- โลกมาก มิรู้ภัย  
กินไม่รู้จักพอ  
เจียนตายจึงพริ้วพ้อ  
ทุกข์หนอข้าทำเอง



กัตกินทวารหนักจนเป็นรู  
มุดเข้าไปกินเครื่องในข้างอย่างเอร็ดอรรอย  
และอาศัยอยู่แต่ในท้องข้างนั้นแห่งเดียว  
เป็นทั้งที่กินที่นอนเสร็จสรรพ  
เวลาล่วงไป ซากข้างโดนแดดแผดเผา  
หนังข้างค่อยๆ หดตัวแห้งแข็งกระด้าง  
โดยเฉพาะรูทวารหนักนั้นหดตัวจนปิดสนิท

งูหลามยาว ๔ เมตร  
เขมือบจระเข้ทั้งตัว  
แล้วท้องแตกตาย  
โดยมีส่วนหางของจระเข้  
โผล่ออกมาบริเวณกลางตัวงูหลาม  
(ภาพมติชน) ➔



# โลกนักมกมกมกมก

(ลิตกาลชาดก)

**ลูกเศรษฐี** ในนครสาวัตถีของแคว้นโกศล  
ประมาณ ๕๐๐ คนต่างก็สนิทสนมเป็นเพื่อนกัน ซึ่ง  
แต่ละคนก็มีสมบัติทรัพย์สินมากมาย ครั้นพอได้  
ฟังธรรมเทศนาของพระศาสดาแล้ว ก็พากันบวช  
มอขชีวิตไว้ในพระพุทธศาสนาทั้งหมด  
พอบวชเป็นภิกษุแล้ว ก็พักอยู่ที่กุฏิแถวในสุด

ของพระวิหารเซตวัน ต่างก็พากันเพียรศึกษาและ  
บำเพ็ญธรรมกันอย่างดียิ่ง

แต่มีอยู่คนหนึ่ง บรรดาภิกษุลูกเศรษฐี  
เหล่านั้น บังเกิดจิตคิดผูกพันไปในกาม ขณะ  
กระวนกระวายใจอยู่ พระพุทธองค์ทรงตรวจู้  
วาระจิตได้ว่า

“ภิกษุเหล่านี้กำลังปล่อยจิตคิดถึงกามราคะ (ความยินดีในกาม) ให้เกิดขึ้นภายใน เสมือนเกิด พวกโจรขึ้นภายในพระนครของพระเจ้าจักรพรรดิ ฉะนั้นเห็นที่เราจะต้องแสดงธรรมช่มกอกกิเลส บอกทางแห่งอรรถตผลแก่ภิกษุทั้งหลาย ใน บัดนี้เลยทีเดียว”

ด้วยจิตเปี่ยมพระมหากรุณาธิคุณนี้ พระ- ศาสดาทรงรักษาหมู่สาวกไว้ ประดุจแม่มีลูกโทษ ทะนุถนอมลูกของตนไว้ ประดุจคนเหลือตาเพียง ข้างเดียว ระวังรักษาดวงตาของตนไว้ จึงเสด็จ ออกจากที่พัก ตรัสกับอุปัฏฐาก(ผู้คอยดูแลรับใช้) ของพระองค์ว่า

“อานนทฺ ภิกษุที่พักอยู่ในกุฏิแถวหลังสุดนั้น มีเท่าใด จงเรียกให้มาประชุมพร้อมเพรียงกัน ใน ที่บริเวณนี้”

แต่พอตรัสแล้วก็ทรงดำริอีกว่า

“หากเราให้เรียกเฉพาะภิกษุทั้ง ๕๐๐ นี้ เท่านั้นมาประชุม พวกเธอจะพากันสลัดใจได้ว่า พระศาสดาทรงทราบความที่อภิกเลสเกิดขึ้นใน ภายในของพวกเราแล้ว ดังนั้นจะไม่กล้ามา ฟังธรรมก็เป็นได้”

จึงทรงรับสั่งใหม่กับพระอานนทฺทันทีว่า

“อานนทฺ เธอจงเรียกภิกษุทั้งหมดในที่นี้ให้ มาประชุมร่วมกันเถิด”

พระอานนทฺจึงเที่ยวไปทั่วบริเวณนั้น บอกให้ ภิกษุทั้งหมดมาประชุมกัน ณ พระคันธกุฎี(ที่พักของ พระพุทธเจ้า) ภิกษุสงฆ์พากันนั่งล้อมรอบพระศาสดา พระองค์จึงทรงแสดงธรรมสั่งสอน

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย **ภิกษุไม่ควรมือกุศลวิตก** (ความคิดชั่ว) ๓ อย่างนี้คือ ๑.กามวิตก คดิคร้อยยาก ๒.พยาบาทวิตก คติมุ่งร้าย ๓.วิหิงสาวิตก คติเบียดเบียน

เพราะกิเลสเป็นเช่นกับศัตรู ศัตรูชื่อว่า เล็กน้อยนั้นไม่มี ศัตรูได้โอกาสเมื่อใด ย่อมทำความ พิณาคนได้เมื่อนั้น กิเลสแม้มีประมาณเล็กน้อย เกิดขึ้นแล้ว หากได้โอกาสเพิ่มพูน ก็จะทำให้ความ

พิณาคนใหญ่หลวงให้เกิดขึ้นได้อย่างนั้นเช่นกัน

ขึ้นชื่อว่ากิเลส จึงเปรียบเสมือนยาพิษที่ ร้ายแรง เป็นเสมือนหัวผีที่มีผิวหนังปกไปแล้ว เทียบได้กับบอสรพิษ รวากับไฟที่เกิดจากฟ้าผ่า กิเลสทั้งหลายไม่ควรเลยที่จะนิยมนิยมนิ คควร จะกัดกันทิ้งไปเสีย ด้วยพลังแห่งการพิจารณา ด้วยพลังแห่งภาวณา(ทำให้เกิดผล)

ขณะที่กิเลสเกิด ควรละกิเลสให้ได้ใน ขณะนั้นเลยทีเดียว กำจัดกิเลสทันที อย่าให้ ตั้งอยู่ในใจได้แม้เพียงแค่วินาทีเดียว ดังบัณฑิตใน กาลก่อน ก็ติเตียนกิเลส ช่มกิเลสไม่ยอมให้ กิเลสเกิดขึ้นอีกในภายในได้เลย”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

-----

## ใ

ในอดีตกาล มีสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งอาศัย อยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใกล้เคียงป่า มักออกหาเหยื่อกินใน บริเวณนั้น

วันหนึ่ง ขณะที่ออกหาอาหารกิน ได้พบ ชากข้างตัวใหญ่โต นอนตายอยู่ที่ริมฝั่งน้ำ ก็ บังเกิดความดีใจยิ่งนัก

“ลาภของเราแล้วหนอ ที่ได้กินเหยื่อชิ้น ใหญ่นี้”

จึงตรงไปที่ชากข้าง กัดลงที่วงข้างทันที แต่เพราะข้างมีหนังหนามาก กัดวงก็เป็นเสมือน กัดงอนไถ ยากนักที่จะฉีกเคี้ยว จึงคิดว่า

“วงข้างไม่น่ากินเลย กินตรงอืดดีกว่า”

แล้วหันไปกัดแทะงาข้าง แต่ก็เหมือนกับว่า กัดแทะตันเสา ข้างแข็งเหลือเกิน

คราวนี้ก็เลยกัดที่หูข้าง กัดแล้วก็รู้สึก เหมือนกัดใส่ขอบกระดิ่ง เหนียวยิ่งนัก

ต้องหาที่กินใหม่ จึงมากัดที่ฝ่าเท้าข้าง กัด อย่างยากลำบากมาก รวากับกัดใส่ครกเลยทีเดียว

พอดีเห็นหางข้างน่าจะกินง่าย จึงกัดที่หาง ข้าง แต่ก็เหมือนกัดโดนสาเกเข้าให้

จึงพิจารณาดูท้องข้าง น่าจะนุ่มกว่าที่อื่น

จึงกัดเต็มที่ แต่ก็คล้ายกับว่ากัดใส่ยังข้าวที่มันคง  
แข็งแรง ไม่เป็นที่ควรกินเลย

เมื่อไม่ได้รับความพอใจใดๆ จากส่วน  
อวัยวะต่างๆ ของช้าง ในที่สุดสุนัขจึงจอกจึง  
ตัดสินใจ กัดกินตรงที่**ทวารหนักของช้าง** คราวนี้  
เองที่รู้สึกเหมือนได้กัดกินขนมอันอ่อนนุ่ม ช้าง  
เป็นความสุข ความยินดีพอใจมากๆ

กัดกินทวารหนักจนเป็นรู พอมุดได้ ก็มุด  
เข้าไปกินเครื่องในช้างอย่างเอร็ดอรร้อย กระทั่ง  
อึหมันก็หยุดพัก จากความสุขนี้เอง ทำให้สุนัข  
จึงจอกเกิดความคิดว่า

**“ซากช้างตัวนี้เป็นเหมือนบ้านของเราอยู่  
แสนสุขสบายยิ่งนัก เวลาอยากจะกิน ก็มีดื่บไต  
ไส้พุงและเนื้อนุ่มๆ ให้เรากิน เวลาหิวกระหาย ก็  
มีเลือดให้เราดื่ม เวลานอน ก็มีท้องช้างให้เราพัก  
ได้ ในนี้ก็มีทุกอย่างเพียงพอแก่เรา อย่างนี้แล้ว  
เราจะไปที่อื่นทำไม”**

สุนัขจึงจอกจึงไม่มุดออกมา อาศัยอยู่แต่ใน  
ท้องช้างนั้นแห่งเดียวเป็นทั้งที่กินที่นอนเสร็จสรรพ  
จนลืมโลกภายนอก

ครั้งกาลเวลาล่วงไปแต่ละวันๆ ซากช้าง  
โดนลมและแดดแผดเผา หนังช้างค่อยๆ หดตัว  
แห้งแข็งกระด้าง โดยเฉพาะรูทวารหนักนั้นหด  
ตัวจนปิดสนิท ภายในท้องช้างจึงมีมืดมิดมากแล้ว  
ราวกับโลกกันตนรก(นรกขุมที่โทษหนักสุดไม่มุดไม่เกิด)  
เลยทีเดียว

บัดนี้สุนัขจิ้งจอกทั้งไม่มีเนื้อให้กิน เนื้อแห้ง  
กรังแข็งหมด ทั้งไม่มีน้ำให้ดื่ม เพราะเลือดก็พลอย  
แห้งเหือดไป แล้วก็ไม่มีการออก รูทวารหนัก  
ก็หดปิดแล้ว สุนัขจิ้งจอกจึงผอมโซหิวกระหาย  
ทุกข์ทรมานยิ่ง กัดทางโน้นที่ กัดทางนี้ที่ วุ่นวาย  
หาทางออกอยู่ท่ามกลางความมืดในท้องช้าง

ต่อเมื่อล่วงเลยไปได้หลายวันจึงมีฝนตกหนัก  
ทำให้ซากช้างชุ่มน้ำฝน ผิวหนังก็อ่อนนุ่มขึ้น ตัว  
ช้างก็เริ่มพองรูทวารหนักก็เปิดให้เห็นแสงบ้างแล้ว  
คราวนี้เองสุนัขจิ้งจอกมีความหวังขึ้นมาทันที

**“เรารอดตายได้แน่แล้ว”**

จึงถอยหลังไปตั้งหลักที่หัวช้าง แล้ววิ่งสุด  
แรงที่มี เอาหัวพุ่งชนรูทวารหนักเต็มที่ จนตัว  
ครูดรูทวารหนักหลุดออกมาได้ แต่ชนตามตัวก็  
โดนรูตติดอยู่ที่รูทวารหนักนั่นเอง ทำให้ทั้งเจ็บ  
ทั้งแสบ ทั้งอาย ทั้งตกใจที่กลายเป็นสุนัขไร้ขน  
ไปเสียแล้ว พอมองดูตัวเองเห็นอย่างนั้น จึง  
บังเกิดความสลดสังเวชว่า

**“ทุกขนี้เราทำเอง ไม่มีใครทำให้ ก็เพราะ  
ความโลภเป็นเหตุ ความโลภเป็นตัวการ เรา  
อาศัยความโลภก่อทุกขนี้ขึ้นเอง นับตั้งแต่  
บัดนี้ไป เราจะไมยอมตกอยู่ในอำนาจของ  
ความโลภอีกเลย**

ไม่โลภเห็นแก่กิน ไม่โลภสุขสบาย ขึ้นชื่อว่า  
ท้องช้าง เราไม่เข้าไปอีกแล้ว เพราะตอนที่อยู่ใน  
ท้องช้าง เราถูกคุกคามเจียนตายทีเดียว”

คิดดีได้อย่างนี้แล้ว สุนัขจิ้งจอกก็จากที่นั่นไป  
นับจากนั้นมา ไม่ว่าสุนัขจิ้งจอกพบเห็นซาก  
ช้างในทีใด ก็ไม่ยอมเหลียวหลังกลับไปดูเลย จิต  
ใจไม่ตกอยู่ในอำนาจของความโลภได้แล้ว

-----

พระศาสดาทรงจบพระธรรมเทศานี้ ด้วย  
การเฉลยให้ทราบ ว่า

**“ก็ในยุคกาลนั้น สุนัขจิ้งจอกตัวนั้นได้มา  
เป็นเรตถาคต ในยุคกาลนี้”**

แล้วทรงตรัสเตือนเหล่าภิกษุว่า

**“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ขึ้นชื่อว่ากิเลสที่เกิด  
ขึ้นภายใน ต้องไม่ให้พอกพูนขึ้นได้ ควรข่ม  
เสียดันทที่ทันใดทีเดียว”**

จากนั้นจึงตรัสประกาศสังขจะทั้งหลาย เมื่อ  
เวลาจบการแสดงสังขจะนั้น ภิกษุทั้ง ๕๐๐ รูป  
ก็ได้ดำรงอยู่ใน**อรัทธัตถผล** ภิกษุที่เหลื่อบ้างก็ได้  
เป็น**พระโสดาบัน** บ้างก็ได้เป็น**พระสกทาคามี**  
บ้างก็ได้เป็นพระอนาคามีแล้ว **๒**

(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๗ ข้อ ๑๔๔  
อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๕๙๑)



• บรรยายในการสัมมนาและประชุมประจำปี  
ของชมรมคริสเตียนเพื่อการพัฒนาในประเทศไทย (CFDT)  
วันที่ ๓๐ มกราคม ๒๕๔๗ ณ ห้องประชุมพันธกิจการศึกษา  
สำนักงานพันธกิจศึกษาของสภาคริสตจักร เชียงใหม่  
• ส.ศิริรักษ์

• จากหนังสือ “จัดทักษิณ : ธนาธิปไตย”  
สำนักพิมพ์เคล็ดไทย

• ต่อจากฉบับที่ ๑๕๒



# ผลกระทบนโยบาย

## ศูนย์บันเทิงครบวงจรของรัฐบาลทักษิณ

### ต่อการพัฒนาแก้ไขปัญหาความยากจน :

### จากมุมมองทางจริยธรรม

โภคทรัพย์  
และความอยู่ดีกินดี  
ของราษฎร  
เป็นไปไม่ได้  
จากมิจฉาอาชีวะ  
และการพนัน  
แม้จะเลี้ยงไปเรียกว่า  
การบันเทิงครบวงจร  
ก็ตาม

ในกรณีของทักษิณ เขาไม่แต่ควบคุมระบบของเงินตรา  
อยู่เบื้องหลังการคุมอำนาจ หากเขายังคุมสื่อสาร  
มวลชนกระแสหลักอีกด้วย ดังที่เขาอ้างว่าเขายินดีรับฟัง  
ประชามติที่จะให้มหาชนตัดสินในเรื่องนโยบายศูนย์  
บันเทิงครบวงจร ที่เน้นทางด้านกพนันอย่างถูก  
กฎหมายนั้น เขาย่อมรู้ดีอยู่แล้วว่าเขาปั่นประชามติได้  
ดังที่เขาปั่นการเลือกตั้งให้เขาคุมรัฐสภาอยู่อย่างเกือบ  
เบ็ดเสร็จก็ยังคงได้ มิใช่ว่าวุฒิสภานั้นตามเจตจำนงของ  
รัฐธรรมนูญ ต้องการให้ปลอดไปจากการควบคุมของ  
พรรคการเมืองหนึ่งใดก็ตาม แต่ถ้าทักษิณต้องการฟัง  
เสียงมหาชนจริงๆ เขาก็ย่อมรู้ดีว่า กรรมการของสภาที่  
ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาตินั้น มาจากการ  
เลือกตั้ง และสมาชิกส่วนใหญ่ของสภานี้ไม่เห็นด้วยกับ  
ทัศนะของเขา โดยเฉพาะก็ในเรื่องนโยบายศูนย์บันเทิง

ครบวงจร

(๒) พระภิกษุผู้เขียนบทความที่ยกมาอ่านให้ฟังนั้นคัดค้านว่านโยบายของนายกรัฐมนตรีในเรื่องนี้ไม่สามารถใช้ได้กับ “หลักศาสนธรรม” หรือเนื้อแท้ในพระธรรมคำสอนของทุกศาสนา ยิ่งกับ “หลักศีลธรรมจริยธรรม” อันเป็นแก่นแกนของวิถีแห่งความสงบร่มเย็นของมนุษยชาติด้วยแล้ว แม้ว่าถึงที่สุดสิ่งผิดกฎหมายจะได้รับการแก้กฎหมายให้แก้กลับเป็นถูกต้อง ก็มีใช้จะถูกทำนองคลองธรรมเสมอไป

ความข้อนี้ทักษิณไม่สนใจเอาเลย เขาฉลาดพอๆ กับมีคาอาเวลลี หรืออย่างน้อยก็ไม่อับอายที่จะเดินตามกระแสของหมอนั้น ที่เห็นว่าเศรษฐกิจและการเมืองนั้น จะโยโย่ไปทำไมกันกับคำสั่งสอนทางศาสนธรรมหรือจริยธรรม ศีลธรรมและศาสนธรรมมิไว้ให้เราอ้างในการมอมเมาประชาชนต่างหาก ไม่ได้มีไว้ให้เราประพฤติปฏิบัติ

-๒-

ขอให้สังเกตไว้ว่านโยบายในเรื่องนี้ นายกรัฐมนตรีใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อและยกตัวอย่างจากต่างประเทศเป็นประการสำคัญ ดังคำของเขาว่า

ลักษณะของกาลิโนดังกล่าว จะเป็นคอมเพล็กซ์เอ็นเตอร์เทนเมนต์ จะไม่ใช่ลักษณะการให้ใบอนุญาตไปเปิดกาลิโน เพราะจะดูไม่ดี โดยเอกชนจะเป็นผู้ลงทุน เนื่องจากรัฐบาลไม่มีความชำนาญ และจะทำคล้ายกับลาสเวกัสที่สหรัฐอเมริกา หรือคราวน์ ที่ออสเตรเลีย เกนดิง ที่มาเลเซียหรือที่ซันซิติ์ ซึ่งรายได้ส่วนใหญ่จะมาจากภาคบันเทิง เอ็นเตอร์เทนเมนต์ และการขายสินค้าประมาณ ๗๐% โดยมีรายได้จากกาลิโนเพียง ๓๐% กาลิโนไม่ใช่เรื่องหลักเป็นเพียงตัวประกอบเท่านั้น

ประโยคหลักเป็นคำลวง ที่ว่าการพนัน

ไม่ใช่ประเด็นหลัก หากการขายสินค้าสำคัญกว่าตามความจริงแล้วมีบ่อนที่ไหน ที่ถือการพนันเป็นตัวรอง

โดยที่ความคิดทั้งหมดของทักษิณนั้น เป็นไปในกระแสหลักของจักรวรรดินิยมอเมริกา ที่เน้นไปในทางความรุนแรง เช่นการโจมตีและยึดครองอัฟกานิสถาน และอิรัก ดังที่ไทยก็ส่งทหารไปร่วมตายที่นั่น เพื่อแสดงว่าไทยแลนด์เดินตามพี่เบิ้มอย่างเชื่องๆ อย่างหมดศกดิ์ศรี ดังที่เดินตามจีน แม้จนองค์ทะเลลามะก็ ไม่ยอมให้เข้าราชอาณาจักร ซึ่งมีองค์พระประมุขเป็นพุทธมามกะและเอกอัครศาสนูปถัมภก โดยคนส่วนใหญ่ก็นับถือพระพุทธศาสนา ทั้งนี้ก็เพราะสหรัฐอเมริกาและจีนเป็นยักษ์ใหญ่ในทางเศรษฐกิจซึ่งผูกพันกับจีนคอร์ป และให้ประโยชน์กับจีนคอร์ป ยิ่งกว่าแก่ประเทศไทย ดังที่รัฐบาลไทยเข้าไปเอาใจเผด็จการทหารพม่าอย่างปราศจากจุดยืนทางจริยธรรมหรือสิทธิมนุษยชนก็เพื่อหวังผลประโยชน์ของประเทศชาติหรือราษฎรชาวสยามนั้นแล โดยที่รัฐบาลใช้งบประมาณจากภาษีอากรของราษฎรไปอย่างสาตเสียดเสียเนื่องในการประชุม Apec เมื่อเร็วๆ นี้ นั่น ผลได้ในทางคุณประโยชน์ของบ้านเมืองก็แทบไม่มีเลย หากสร้างฐานทางอำนาจเศรษฐกิจให้เครือของบริษัทในสกุลชินวัตรได้แผ่กระจายออกไป ไม่แต่ในภูมิภาคนี้ หากยังกระจายไปยังภูมิภาคอื่นๆ ในโลกอีกด้วย โดยที่บรรษัทข้ามชาติอย่างเจริญโกคภัณฑ์นั้นก็ล้มพันกันอย่างไร้ขีด ยิ่งนักกับพวกชินวัตร จนลูกเขยในสกุลนั้นเข้ามาเป็นรัฐมนตรีเอาเลยด้วยซ้ำ

การที่รัฐบาลอ้างว่าจะเอารายได้จากการพนันไปให้ประโยชน์ในทางการกุศลนั้น นายก-จ รัฐมนตรีไม่รู้เอาเลยหรือว่าวัดคณิกาผล ที่ย้ายแพ่งแกเอาเงินที่เก็บค่าหัวจากโสเภณี หรือนางคณิกา มาสร้างวัดนั้น วัดดังกล่าวยังเป็นอนุสาวรีย์ที่ขายความอายให้แก่อยู่จนทุก

วันนี้ ยังเด็กที่ได้รับทุนการศึกษาจากการพนันนั้น เขาจะมีความภูมิใจละหรือ หรือว่าเป็นการสร้างให้เขาได้เห็นคุณค่าว่ามีฉฉาอาชีวะ ก็ไม่เป็นไร ขอให้ได้ไต่เต้าไปในทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง เป็นใช้ได้ ดังให้ดูตัวอย่างได้จากคนอย่างทักษิณ ชินวัตร ก็ยังได้ โดยที่ก่อนหน้านี้ เรามีลฤษดิ์ ธนะรัชต์ และเผ่า ศรียานนท์มาแล้ว โดยที่บุคคลทั้งสองมีอนุสาวรีย์ที่ทำด้วยทองผสมไวชายความอายุเอาไว้ทั้งคู่เช่นกัน หรืออนุสาวรีย์อันอุจาดนี้ไม่เห็นเป็นข้อเสียหาย ดังต่อม่อทางด่วนที่สร้างค้างไว้ คนที่กินลิ้นบนในเรื่องนี้ก็ไม่รู้สึกอับอาย ตายแล้วยังได้เข้าโกศ คนส่วนใหญ่ก็ไม่นำพา คือเราช่วยกันลำทับให้เห็นกงจักรเป็นดอกบัว ให้ไม่จำต้องเห็นพลังของลัจจะของธรรมะ หรือความยุติธรรมในสังคม

ทักษิณไม่ลำเหนียกเลยหรือว่าลาสเวกัลเป็นสัญลักษณ์แห่งความอภัยของสรัฐ แยกเช่นคราวนี้ที่ออสเตรเลีย และเกณฑ์ที่มาเลเซีย นั้นเอง มิใช่ต้องเอ่ยถึงปอนทางชายแดนของเรา ที่ล้ำเข้าไปในกัมพูชา และพม่า โดยที่นักการเมืองของเราเข้าไปมีเอี่ยวอยู่ด้วยกันแทบทั้งนั้น อย่างปราศจากหิริโอตตปปะใด ๆ ลิ่น

ถ้าทักษิณหรือคนรอบตัวเขาจะลำเหนียก ลักนิดเขาน่าจะฟังคำของศาสตราจารย์โยฮัน กัลดุง แห่งนอร์เวย์ ซึ่งเตือนสาธุชนว่าอำนาจนิยมและทุนนิยมที่สรัฐเป็นใหญ่อยู่ในเวลานี้ จะมีอายุยืนนานไปได้อีกเพียง ๒ ทศวรรษเท่านั้น ดังจักรวรรดิอังกฤษเองล่มจมมาแต่สิ้นสงครามโลกครั้งที่ ๑ แล้ว หากมาพบปะพบอย่างไม่พินภายหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒ ดังจะเห็นได้ว่านายกรัฐมนตรียิ่งกษคนปัจจุบันเป็นดังสุนัขรับใช้ของนายบุงเฮาเลยก็ว่าได้ แล้วทักษิณต้องการเป็นเช่นนั้นด้วยละหรือ

เขาเองไม่เห็นละหรือว่า เวนั้นระงับไม่ได้ด้วยการจองเวร โภคทรัพย์และความ

อยู่ดีกินดีของราษฎรเป็นไปไม่ได้จากมิจฉาอาชีวะและการพนัน แม้จะเสี่ยงไปเรียกว่าการบันเทิงครบวงจรก็ตาม หากวงจรที่ว่าเป็นวิภูสงสารแห่งความทุกข์ ถ้าใครเป็นพุทธศาสนิก ควรจะรู้ว่าเป้าหมายของเราอยู่ที่การออกจากวงวิภูดังกล่าว เพื่อความเย็น เพื่อความสงบ เพื่อความสุขที่แท้ ไม่ใช่ความสุขที่หลอกลวงและเลวร้าย

-๓-

ทักษิณและที่ปรึกษาของเขา ไม่เคยอ่านพระนิพนธ์ของสมเด็จพระยาดำรงราชานุภาพเสียเลยหรือ โดยเฉพาะก็ตำนานการเลิกทวยและบ่อนเบี้ย ถ้านายกรัฐมนตรีมีกำพืดทางความเป็นไทย รู้เรื่องอดีตและความเป็นมาของบ้านเมือง แทนที่จะเพียงหลับตาเดินตามฝรั่ง ที่อ้างว่าเป็นความทันสมัย ความก้าวหน้าและโลกาภิวัตน์แล้วไซ้ริ เขาควรตระหนักว่า ที่เขาจะเลือกพื้นที่หรือภาค ให้มีบ่อนกาสิโนหรือศูนย์บันเทิงครบวงจรนั้น ถ้าเขาจะอะไรๆ ในทางประวัติศาสตร์บ้าง เขาน่าจะตระหนักว่าในรัชกาลพระเจ้าบรมโกศแห่งกรุงศรีอยุธยา นั้นปรากฏความว่า ในปี พ.ศ. ๒๒๙๙

ขุนทิพกับหมื่นรุดอักษร ยื่นเรื่องราวให้กราบบังคมทูล ขอดตั้งบ่อนเบี้ยขึ้นในแขวงเมืองราชบุรี เมืองสมุทรสงคราม เมืองสมุทรปราการ รับจะประมูลเงินหลวงขึ้นเสมอปีละ ๓๓๑ ชั่ง (๒๙,๖๘๐ บาท) ทรงพระราชดำริว่า หัวเมืองทั้ง ๓ นั้น เป็นที่ใกล้สวนบางช้าง อันเงินอากรสวนนั้น ขึ้นพระคลังอยู่เป็นอันมาก และได้มีกฎรับสั่งห้ามอยู่แต่ก่อนว่ามีให้ตั้งบ่อนเบี้ยในหัวเมืองเหล่านั้น ซึ่งผู้มีชื่อมายื่นเรื่องราวให้กราบบังคมทูลดังนี้ ผิดอย่างทำเนียม และจะกระทำให้ไพร่ฟ้าอาณาประชาราษฎรทั้งปวงได้รับความเดือดร้อนขัดสนต่อไป จึงมีพระราชโองการสั่งแก่ออกญารัตนาธิเบศร์ผู้ว่าราชการที่สมุทมนเทียรบาล ให้เอาตัวผู้กราบทูลขอประมูลลงพระราชอาญา ๓ ต่อฉบับหน้า

พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ที่สอดคล้องกับหลักทศพิธราชธรรม ๔ ประการ นี้ คือเครื่องมือสำคัญที่จะใช้ขัดเกลาความต้องการส่วนเกินจำเป็นของผู้คนให้ลดน้อยลง อันจะเป็นรากฐานสำคัญของระบบเศรษฐกิจแบบพอเพียงและเศรษฐศาสตร์การเมือง บุญนิยมในสังคมมนุษย์



## กระบวนการวิเคราะห์และปฏิบัติตามแนว พระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ



การศึกษา  
ที่ทำให้ผู้เรียน  
มีความรู้มาก  
และคุณธรรมมาก  
แนวการศึกษาแบบนี้  
เป็นสิ่งที่พึงปรารถนา  
มากที่สุด

## บทที่ ๙ บทสรุป

ต่อจากฉบับที่ ๑๕๒

จากคำอธิบายแนวทางประพฤติปฏิบัติตามพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการ ดังที่ได้กล่าวมาตั้งแต่ต้นจนจบกระบวนการทั้ง ๗ ขั้นตอน ได้แก่ การจับประเด็นปัญหา การวิเคราะห์สาเหตุของปัญหา การกำหนดขอบเขตเป้าหมายในการแก้ปัญหา การกำหนดสิ่งที่ตั้งใจจะปฏิบัติ การดำรงความมุ่งหมาย การอดทนอดกลั้น และการปลดปล่อยชีวิตสู่อิสรภาพ จะเห็นได้ว่ากระบวนการประพฤติปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการนี้ อันที่

จริงก็คือกระบวนการปลดปล่อยพลังทาง “ปัญญา” เพื่อแก้ไขปัญหาของชีวิตและสังคมนั่นเอง

### ๙.๑ การปลดปล่อยพลังทางปัญญา

กิจกรรมทางปัญญาบางอย่าง อาทิ งานศึกษาวิจัยบางชิ้น เป็นต้น อาจมีเพียงผลผลิต (output) ของเอกสารรายงานการวิจัยที่ตีพิมพ์ เป็นรูปเล่มเก็บไว้โชว์ในตู้หนังสือ โดยไม่มีผลลัพธ์ต่อเนื่อง (outcome) และผลกระทบ (impact) อะไรที่เป็นประโยชน์ต่อการแก้

ปัญหาของมนุษย์

แต่กระบวนการประพฤติปฏิบัติตามพระบรมราโชวาทเรื่องคุณธรรม ๔ ประการที่ขยายความเป็น ๗ ขั้นตอนตามนัยที่กล่าวมาจะเป็นกิจกรรมทางปัญญาที่ให้ทั้งผลผลิตผลลัพธ์ต่อเนื่อง และผลกระทบต่อการคลี่คลายแก้ไขปัญหาของมนุษย์ อันจะก่อให้เกิดการปลดปล่อยพลังทางปัญญาใน ๓ ระดับคือ

**ก. ปัญญาระดับขั้นที่ ๑** เมื่อเริ่มต้นด้วยการรักษาความสัจ ความจริงใจต่อตนเองที่จะประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมดังนี้แล้วการจะประพฤติปฏิบัติตามนัยดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง ย่อมต้องอาศัยกิจกรรมทางปัญญานำมาก่อน เพื่อวิเคราะห์วิจัยค้นหาขอบเขตของ **“สิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรม”** จะได้สามารถกำหนดเป้าหมายของสัจจะที่จักพึงประพฤติปฏิบัติอย่างเหมาะสมต่อไป

**ข. ปัญญาระดับขั้นที่ ๒** ขณะเดียวกันในระหว่างการประพฤติปฏิบัติตามเป้าหมายแห่งสัจจะที่มุ่งรักษานั้นๆ ก็จะต้องอาศัยสติปัญญาพิจารณาไตร่ตรองให้เห็นคุณในความเป็นคุณของการประพฤติปฏิบัติสิ่งดังกล่าวตลอดจนต้องใช้ปัญญากำหนดตัวชี้วัดผลสัมฤทธิ์ รวมทั้งค้นหาวิธีการต่างๆ เพื่อช่วยสนับสนุนให้การประพฤติปฏิบัตินั้นๆ บรรลุเป้าหมายจนเริ่มเห็นผลสำเร็จแห่งความเปลี่ยนแปลงในชีวิต อันจะทำให้มั่นใจได้ว่าเดินมาถูกทาง และแก้ปัญหาได้อย่างถูกต้องแล้ว

**ค. ปัญญาระดับขั้นที่ ๓** สุดท้ายเมื่อสามารถประพฤติปฏิบัติในสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมตามสัจจะที่มุ่งหมายแล้ว ก็ต้องอาศัยปัญญาพิจารณาทบทวนต่อไปเพื่อให้ได้ข้อสรุปที่ตกผลึกเป็นความคิดรวบยอด (conceptualization) เกี่ยวกับกระบวนการวิธีใน

การประพฤติปฏิบัติเพื่อละวางความชั่วความทุจริตนั้นๆ จนประสบผลสำเร็จ และก่อให้เกิดผลกระทบเป็นประโยชน์สุขทั้งต่อชีวิตตนเอง ครอบครัว สังคม ตลอดจนบ้านเมืองส่วนรวม อันจะส่งผลให้เกิดพลังทางปัญญาซึ่งสามารถจะนำไปสู่การประพฤติปฏิบัติสิ่งที่เป็นประโยชน์และเป็นธรรมในรอบใหม่ต่อไป (ดูแผนภูมิกระบวนการปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการ ท้ายบทที่ ๒ ประกอบ)

หากสามารถประจักษ์ชัดในกระบวนการทางปัญญาทั้ง ๓ ระดับขั้นตอนดังที่กล่าวมาข้างต้น จนเข้าถึงวิถีแห่งตรรกะของการประพฤติปฏิบัติคุณธรรม ๔ ประการ ตามพระบรมราโชวาท (เหมือนได้เข้าถึงตรรกะของวิธีการทางวิทยาศาสตร์จนเข้าถึงวิถีแห่งจิตวิญญาณของความเป็นนักวิทยาศาสตร์) เมื่อนั้นกระบวนการปลดปล่อยพลังทางปัญญาตามหลักคุณธรรม ๔ ประการนี้ ก็จักสามารถส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการพัฒนาเปลี่ยนแปลงชีวิตและสังคม เหมือนกับที่กระบวนการทางวิทยาศาสตร์ (scientific method) ได้เปลี่ยนแปลงโฉมหน้าของโลกมาแล้ว

## ๙.๒ ความรู้คู่คุณธรรม

เมื่อพูดถึงเรื่องปัญญา ผู้คนจำนวนไม่น้อยมักจะเข้าใจว่าการมี **“ปัญญา”** ก็คือมี **“ความรู้”** หรือการเข้าใจเนื้อหาความรู้ต่างๆ จนสามารถนำไปใช้งานได้ จึงแยกเรื่องปัญญา (ในความเข้าใจแบบนี้) หรือเรื่องความรู้ ออกจากเรื่องการมีคุณธรรม และกำหนดในปรัชญาการศึกษาของชาติว่า จะต้องพัฒนาให้ผู้เรียนมี **“ความรู้คู่คุณธรรม”**

ถ้าแยกเรื่องความรู้และคุณธรรมเป็น ๒ สิ่งเช่นนี้ เราจะสามารถจัดประเภทและลำดับความสำคัญ (typology and taxonomy) ของ

กระบวนการจัดการศึกษาได้เป็น ๔ ประเภท คือ

		ความรู้	
		มาก	น้อย
คุณธรรม	มาก	1	2
	น้อย	4	3

### ๙.๒.๑ การศึกษาที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้มากและคุณธรรมมาก

แนวทางการศึกษาแบบนี้เป็นสิ่งที่ยังปรารถนา มากที่สุด เพราะหากสามารถอบรมกล่อมเกล าให้ผู้เรียนมีคุณธรรมสูงและก็มีความรู้ความ สามารถมากด้วยบุคคลผู้นั้นก็ย่อมจะสามารถ ใช้ความรู้ดังกล่าวในการสร้างสรรค์สิ่งที่เป็น ประโยชน์สุขต่อตนเองและสังคมส่วนรวมได้ สูงสุด

### ๙.๒.๒ การศึกษาที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ น้อยแต่มีคุณธรรมมาก

แนวทางการศึกษาแบบนี้เป็นสิ่งที่ยังสร้าง ประโยชน์สุขให้กับสังคมส่วนรวมใน ระดับรองลงมา เพราะถึงแม้จะสามารถ อบรมกล่อมเกล าทำให้ผู้เรียนมีคุณธรรมสูง แต่หากมีความรู้ไม่มาก บุคคลผู้นั้นก็จะไม่ สามารถทำประโยชน์ให้แก่สังคมส่วน รวมได้มากนัก แม้จะมีหลักประกันว่าบุคคลที่ มีคุณธรรมดังกล่าว จะไม่ไปทำอะไที่เป็น ความเสียหายต่อสังคมส่วนรวมก็ตาม

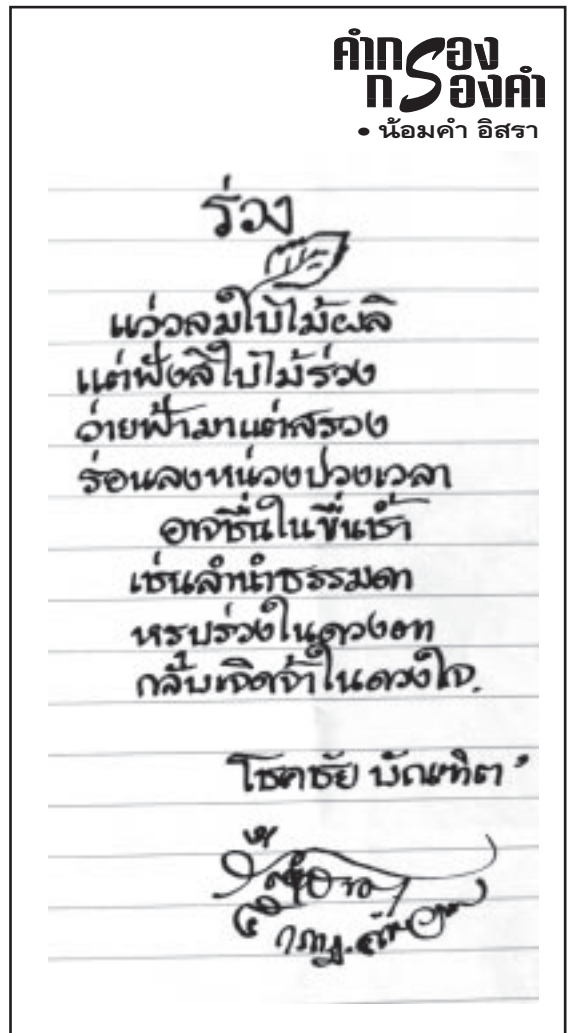
### ๙.๒.๓ การศึกษาที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้ น้อยและคุณธรรมน้อย

แนวทางการศึกษาแบบนี้เป็นความล้มเหลว ที่ทำให้ผู้สอนและผู้เรียนต้องสูญเสียเวลาไปโดย เปล่าประโยชน์ เพราะไม่ได้สร้างประโยชน์สุข อะไรให้แก่ชีวิตผู้เรียนและสังคมโดยรวมเลย แต่ถึงกระนั้นเมื่อบุคคลที่มีคุณธรรมน้อยดัง กล่าวบังเอิญมีความรู้บ้างด้วย ก็จะใช้ ้ความรู้ไปสร้างความเสียหายและทำลาย

ประโยชน์สุขของสังคมส่วนรวมได้ไม่มากนัก

### ๙.๒.๔ การศึกษาที่ทำให้ผู้เรียนมีความรู้มากแต่คุณธรรมน้อย

แนวทางการศึกษาแบบนี้จะสร้างความ หายนะให้แก่สังคมได้มากที่สุด และเป็น การศึกษาที่ล้มเหลวที่สุด ทั้งนี้เพราะถ้าระบบ การศึกษาปลูกฝังให้ผู้เรียนไร้คุณธรรม เห็น แก่ตัวจัด แต่มีความรู้สูงๆ คนเหล่านี้ย่อม สามารถจะอาศัยความรู้ที่มีสูงๆ ดังกล่าว กอบโกยแสวงหาผลประโยชน์ใฝ่ตนจากความ หายนะของผู้อื่นด้วยการเบียดเบียน เอารอดเอาเปรียบคนที่มีความรู้ต่อยกว่า จนก่อ ให้เกิดความเสียหายต่อประโยชน์สุขของ สังคมส่วนรวม **๒** อ่านต่อฉบับหน้า



# จากใจถึงใจ

ในโอกาสที่หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” จะมีอายุครบรอบ ๑๒ ปี ในฉบับที่ ๑๙๕ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ นี้

เพื่อเป็นการขอบคุณท่านสมาชิก และผู้มีอุปการคุณทั้งหลาย ที่ช่วยสนับสนุน และเห็นความสำคัญของสื่อที่มีบทบาทในการสร้างสังคมที่ดี สำนักพิมพ์จะจัดพิมพ์หนังสือ “นาทีธรรม” มอบเป็นบรรณาการแก่ท่าน ซึ่งจะวางตลาดในต้นเดือนตุลาคม ๒๕๔๙ นี้

มั่นใจว่าท่านจะได้รับประโยชน์ตามควรจากหนังสือ “นาทีธรรม” ซึ่งรวบรวมคำตอบปัญหาธรรมจากพ่อท่าน “สมณะโพธิรักษ์” ที่มีผู้ถามในวาระต่างๆ ธรรมะสั้นๆ ได้ใจความกระชับ เข้าใจง่าย เหมาะสำหรับบุคคลทั่วไป หรือ ผู้สนใจใฝ่ธรรม นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแกล้งคม โดยร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุน ลงโฆษณาในฉบับครบรอบ ๑๒ ปี ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร”	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “นาทีธรรม”
<b>๔ สี</b>	ขนาดหนังสือ ๕.๕x ๘ นิ้ว ๑๖ หน้ายกพิเศษ
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	<b>๔ สี</b>
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๑๕,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อในเต็มหน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
<b>ขาวดำ</b>	<b>ขาวดำ</b>
ขาวดำเต็มหน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำเต็มหน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำครึ่งหน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำครึ่งหน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

พิเศษ: ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แถมฟรี ๑ ครั้ง ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปีลด ๒๕ %  
หนังสือ “นาทีธรรม” ส่งงานโฆษณาได้ไม่เกิน ๓๑ สิงหาคม ๒๕๔๙  
หนังสือเราคิดอะไร ส่งงานโฆษณาได้ไม่เกิน ๑๕ กันยายน ๒๕๔๙

ส่งจองโฆษณาติดต่อ: นางสาวปึกฟ้า เกาประเสริฐ นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ หรือ นางสาวสุภาพ เพชรสุข  
สำนักพิมพ์กัลป์แก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔ ถนนนวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐  
โทร.๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ ,๐-๑๒๕๓-๗๖๗๗ แฟกซ์ :๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕



# เขาวงกตไทย ไร้รากแก้ว



เสียงปืนใหญ่ดังกึกก้องเป็นระยะๆ จากทางชายแดนฝั่งพม่าซึ่งมีการสู้รบติดต่อกันมาอยู่หลายวัน ชาวบ้านชายแดนไทยต่างหวาดผวากลัวลูกปืนใหญ่จะพลาดเป้าเข้ามาตกในฝั่งไทย ต้องระวังภัยกันตลอดเวลา

กลุ่มชนเผ่ากะเหรี่ยงซึ่งส่วนมากเป็นสตรีเด็กและคนชราพากันหลบหลุกหลานข้ามพรมแดนหนีภัยจากทหารพม่าที่กำลังยกพลมาทำการรบชนกลุ่มน้อยที่ไม่ยอมอยู่ได้อำนาจของรัฐบาล

ภาพกลุ่มเด็กน้อยวัยห้าหกขวบไม่รู้ประสีประสาต่างยิ้มร่ามีความสุข เพราะมีเพื่อน

ร่วมทางหลายคน เด็กน้อยพวกนี้ยังไม่ค่อยเข้าใจสถานการณ์บ้านเมืองที่กำลังคืบคลานโหดร้าย ไม่เข้าใจคำว่าอนาคตที่ต้องดิ้นรนทำมาหากินแสวงหาปัจจัยสี่พื้นฐานในการดำรงชีพ

ภาพของเด็กน้อยซึ่งยังเยาว์ ไร้ความคิดพากันยิ้มหัว ต่างจากภาพใบหน้าของกลุ่มเด็กวัยสิบกว่าปีที่ทุกคนเศร้าหมอง ครุ่นคิดวิตกกังวล เพราะเด็กวัยนี้เริ่มรู้ประสาและห่วงใยอนาคตของตนเอง

ปูปลากบเขียดในถ้วยคลองหนองน้ำ และนกหนูสัตว์ป่าน้อยใหญ่ที่เคยล่ามากินยังพอมืออยู่ การมีชีวิตอยู่กลางธรรมชาติแบบ



เรียบง่ายไม่แข่งกันหาเงินทองหวังร่ำรวย มุ่งหมายแต่เพียงปลูกพืชผักเลี้ยงสัตว์และออกหาอาหารจากป่าเขามาแบ่งกันกินอยู่ เป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมที่เอื้อเฟื้อกันและกัน อยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข แต่สิ่งเหล่านี้กำลังกลายเป็นอดีตที่ไม่อาจหวนคืนมาอีก

ชนเผ่ามนุษย์ที่มีความคิดเห็นไม่ตรงกันหรือต่างศาสนา กัน เมื่อเกิดความขัดแย้งกันรุนแรงจนเป็นสงครามล้างเผ่าพันธุ์ จึงเป็นภัยที่สุด แล่นจะโหดร้ายต่อมนุษย์ชาติทุกยุคสมัย

จากชายแดนพม่ามาสู่ที่ราบสูงแดนอีสานตอนบน ช่วงเดือนสามปีนนาปกคลุมด้วยตอซังที่ล้มระเนระนาด ชาวนาครอบครัวหนึ่งจ้างรถแทรกเตอร์ไถนามาทลายจอมปลวก (โคกดิน) ที่กระจัดกระจายอยู่ในนา เพื่อให้ได้พื้นที่ทำนาเพิ่มขึ้น

จอมปลวกใหญ่พังลงตามแรงดันของรถไถเห็นซากปรักหักพังของวัตถุโบราณโผล่ออกมาพอชาวบ้านรู้ข่าวก็หลั่งไหลมาดูไม่ขาดสายเจ้าของนาจึงเอาท่อคอนกรีตใหญ่มาตั้งใกล้ๆ ตรงนั้นแล้วเอาดินอัดจนเต็ม ใช้เป็นแท่นตั้งเครื่องบายศรีและจัดดอกไม้รูปเทียนมาขายให้คนซื้อบูชากราบไหว้วัตถุโบราณ ขอหวยขอเบอร์ตามประสาชาวบ้าน พ่อค้าแม่ค้าก็ถือโอกาสหาอาหารเหล้ายามาตั้งโต๊ะขายอยู่รอบๆ

เด็กน้อยวัยเจ็ดแปดขวบสลิปกว่าขวบที่ติดตามพ่อแม่ปู่ย่าตายายมาก็พากันเอาดอกไม้รูปเทียนไปกราบไหว้ด้วย แล้วจ้องหาตัวเลขที่ใบเสมาหินตามแบบอย่างผู้ใหญ่ “เห็นเลขอะไรลูก” เสียงผู้ใหญ่ร้องถามกันแซ่แซ่ด้วยความเชื่อว่าสิ่งศักดิ์สิทธิ์จะให้โชคลาภร่ำรวย

ชาวบ้านชาวเมืองสมัยนี้ ส่วนใหญ่หวังแต่จะได้ลาภลอยรวยลัด ไม่ตั้งหน้าทำมาหากินด้วยน้ำพักน้ำแรง เห็นว่าการเล่นหวยเป็นอีกทาง

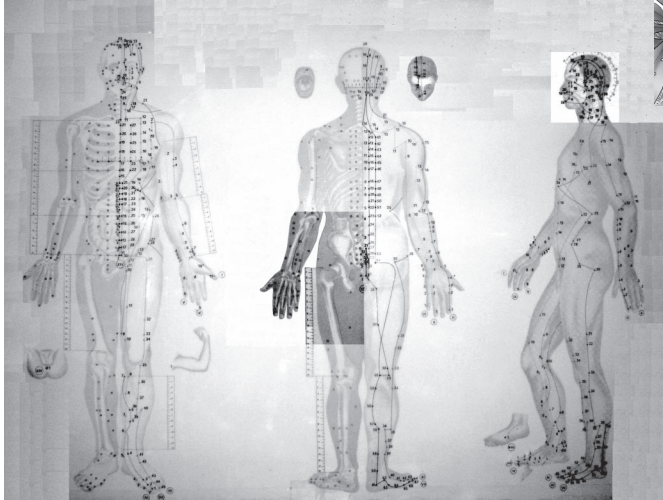
หนึ่งที่จะได้เงินทองมาใช้สอยในครอบครัว จึงไม่ถือเป็นเรื่องเสียหายร้ายแรงอะไร เด็กบางคนจึงเอาอย่าง ยิ่งห่วยบนดินสองตัวสามตัวด้วยแล้ว เห็นขายกันเกลื่อน คนติดกันงอมทั้งที่เป็นการพนันเป็นอบายมุขต้องห้ามในศาสนาพุทธ กองสลากจึงโกยกำไรจากความหายนะของชุมชนงวดละนับร้อยล้านบาท แล้วรัฐบาลก็ป่าวร้องมอมเมาชาวบ้านว่าเอาเงินไปช่วยคนจน สนับสนุนเป็นทุนการศึกษา มันก็แค่เศษเงินเท่านั้นเอง ซ้ำเป็นเงินบาปจากความฉิบหายของคนจนอีกต่างหาก

จากชนบทสู่สังคมเมืองที่แออัดไปด้วยผู้คนเด็กวัยเรียนสุขหัวกันเล่นเกมคอมพิวเตอร์ตามร้าน ซึ่งล้วนเป็นเรื่องแข่งขันชิงไหวชิงพริบกันเอาชนะกันทั้งนั้น บางเกมก็ล้างสมองฝงความเห็นแก่ตัว ความโหดเหี้ยมให้เด็กโดยไม่รู้ตัว นอกจากเสียเงินเสียเวลาเสียสุขภาพแล้วยังได้รับเชื่อความชั่วร้ายติดตัวไปอีกด้วย

หลงติดเกมกลคอมพิวเตอร์จนยึดเอาเป็นเพื่อนเป็นที่พึ่ง ไม่เป็นอันเรียนไม่เป็นอันเอาภาระการงานบ้านช่วยเหลือพ่อแม่ ตกอยู่ในโลกส่วนตัว มีโอกาสถูกชักจูงไปในทางผิดได้ง่ายนัก เป็นปัญหาเยาวชนที่โรงเรียนและครอบครัวต้องตามแก้กันไม่มีที่สิ้นสุด

เยาวชนไทยติดการพนัน ติดทีวี ติดการพนันและเกมคอมพิวเตอร์มหาภัย ไม่สนใจงานบ้าน ไม่ใส่ใจการเรียน สุขภาพกายสุขภาพจิตเสื่อมโทรม ไม่รู้จักพึ่งตนเอง ฝันเฟื่องแบบนิยายน้ำเน่าในทีวีที่เฝ้าน้ำจืดอยู่ทุกวัน

ความชั่วร้ายหายนะเหล่านี้ระบาดในสังคมเยาวชนไทยหนักขึ้นทุกวัน จนสุดจะเยียวยาแก้ไข เราจะโทษใครดี... ตัวเยาวชนอ่อนด้อยสติปัญญาหรือผู้ใหญ่เฉโกเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและผู้ใหญ่ที่คิดว่าตนดีแต่วางเฉยไม่เอาภาระสังคม



## เส้นสายสร้างดุลยภาพ

### ๖. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดไหล่

อาการที่เกิดขึ้นบริเวณนี้ บอกปัญหา **ต้นเหตุ**เกิดขึ้นที่ **ลำไส้เล็ก(SI)** และ **กระเพาะปัสสาวะ(UB)** **ถุงน้ำดี (GB)** **เส้นพลังงานรวมหลัง (DU)** **ลำไส้ใหญ่ (LI)** เช่น...

ถ้ามีอาการปวดไหล่ หัวไหล่ เกิดจาก **ยกของหนัก** ทำให้ลำไส้บวมขึ้น เพราะทุกครั้งที่ยกของ ลำไส้เล็ก ลำไส้ใหญ่ ต้องเกร็งขยายขึ้นตามน้ำหนักของ เมื่อยกเสร็จแล้วไม่มีการคลายหรือปรับสมดุล ลำไส้จึงขยายค้างอยู่อย่างนั้น ทำให้ระบบดูดซึมอาหารทำงานไม่ปกติ ถ้าหากยกของหนักเป็นประจำลำไส้ก็จะเกร็งจนแข็งมาก จะปรับสมดุลต้องใช้เวลามากขึ้น ฉะนั้นเวลาจะยกของหนักควรหาคนมาช่วยยก (**เมื่ออยู่ในช่วงอายุ ๔๐ ปีขึ้นไป ยกของหนักได้บ้าง แต่เมื่ออายุ ๕๐ ปีขึ้นไปยกของหนักไม่ได้เลยและเมื่ออายุ ๖๐ ปีขึ้นไป ห้ามยกของหนักเด็ดขาด**) แล้วอย่ายกผิดท่า หมอนรองกระดูกจะเคลื่อนได้อีก (**วิธียกของหนักควรจะนั่งยองๆ ลง แล้วยกของขึ้นให้หลังตรงเอาไว้อย่ายืนก้มแล้วยกของหนักขึ้นมาเด็ดขาด**)

**วิธีปรับสมดุล** ให้กดจุดที่ตำแหน่งเหนือ สะดือ ๒ ข้อนิ้ว พลังงานรวมหน้า Ren 9, 16 (ดู

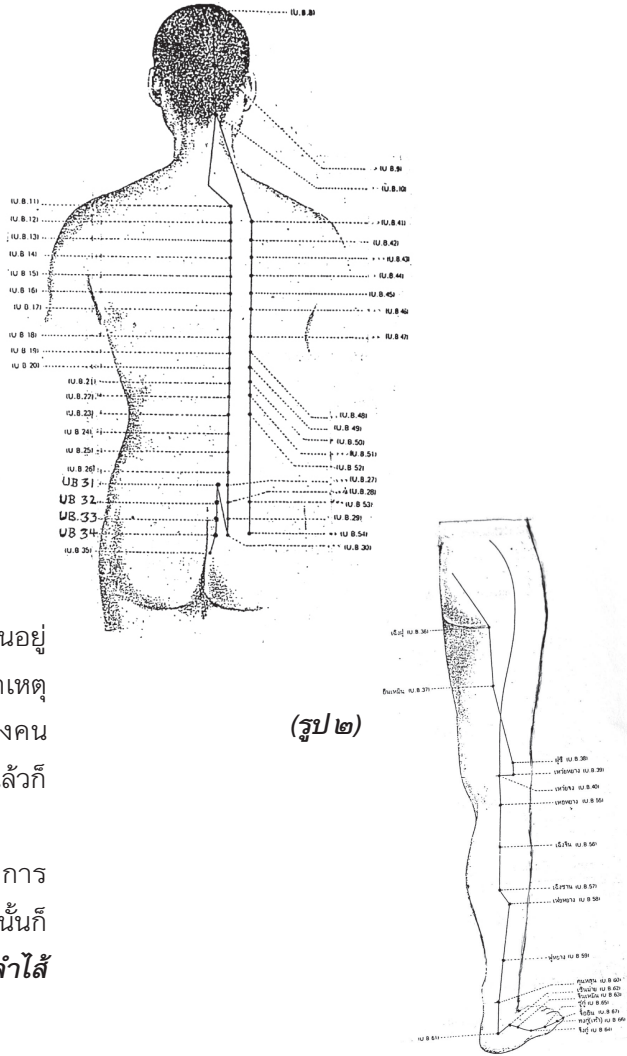
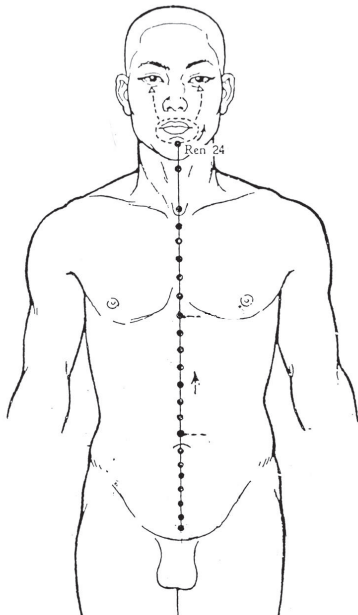
**ตามรูป ๑)** กดจุดบริเวณนี้เป็นเส้นขนานกับสะดือ จุดบริเวณนั้นตรงกับลำไส้ใหญ่ กดแต่ละจุดใช้เวลา ๓๐ วินาที หรือนับ ๑ ถึง ๓๐ ในใจก็ได้

หรือใช้ **หม้อดิน** แบบมีหูขนาดเท่ากับหน้าท้อง ใส่เกลือเม็ดเกือบเต็มหม้อ เพื่อให้น้ำหนักเกลือเป็นแรงกด นำหม้อดินใส่เกลือเม็ดไปตั้งไฟจนได้ยินเสียงเกลือแตกในหม้อ จึงยกลงพักไว้ให้เย็น ลักนิตจะได้ไม่ร้อนเกินไป ใช้ผ้าฝ้ายหลายๆ ชั้น ปิดที่ท้องบริเวณที่ต้องการนวด เพื่อไม่ให้ร้อนเกินไป (**บนผ้ารองด้วยใบตอง ใต้ผ้ารองด้วยใบพลับพลึงกิด**) นวดไปจนความร้อนของหม้อดินลดลง ค่อยๆ ดึงผ้าออกทีละชั้นจนหม้อดินนวดกับใบพลับพลึงหรือหน้าท้อง ความร้อนและความเค็มจะทำให้ลำไส้หดตัวเข้าสู่สภาพปกติได้ อาการที่ปวดไหล่ปวดสะบักก็จะลดลง

### ๗. ปรับสมดุลบรรเทาอาการปวดสะบักจม ปวดบ่า

**ปวดสะบักจม ปวดบ่า** เป็นอาการบอก **ปัญหา**ที่เกิดขึ้นที่ **ลำไส้เล็ก**ตอนต้น ตอนกลาง และตอนปลาย ว่า **กระเพาะปัสสาวะ**มีกรดตกค้างอยู่มาก **ลำไส้ใหญ่**ตอนขึ้น ตอนขวาง ตอนลงมีปัญหา และ **ถุงน้ำดี** อ่อนแอลง

(รูป 1)



(รูป 2)

ปัญหาที่ลำไส้เล็กนั้น จะมีแก๊ส ลมแน่นอยู่ที่ท้อง ท้องอืด หายใจไม่ทั่วท้อง เนื่องจากสาเหตุนี้ จึงส่งผลให้เกิดการปวดที่สะบัก บางคนพยายามกด นวดบริเวณนั้น ก็หายไปบ้าง แล้วก็ยังคงกลับมาเป็นอีก

เราจำเป็นต้องหาต้นเหตุที่แท้จริงของการปวดบริเวณสะบัก เมื่อแก้ที่ต้นเหตุได้ อาการนั้นก็จะไม่เป็นอีก ปัญหาที่เกิดขึ้นกับลำไส้เล็ก ลำไส้ใหญ่ อุ้งน้ำตินั้นมีหลายเหตุ เช่น...

นอนตึกเกิน ๓ ทุ่ม ทำให้อุ้งน้ำดีอ่อนแอ อุ้งน้ำดีมีน้ำดีไม่พอที่จะย่อยไขมันในลำไส้เล็กจึงทำให้เกิดแก๊สในลำไส้เล็กตันจนท้องอืด

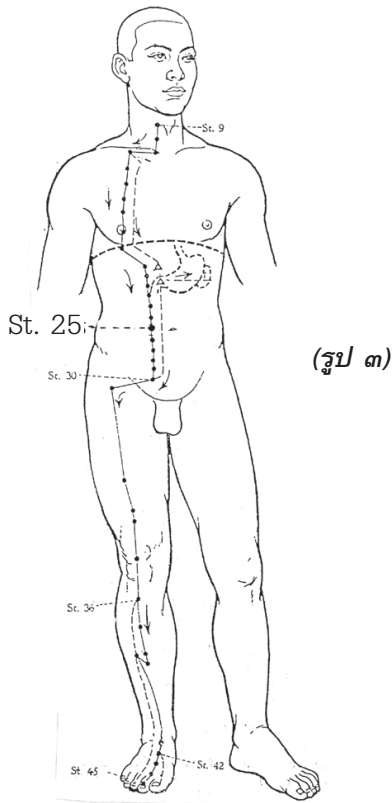
ยกของหนัก ทำให้ลำไส้เล็ก และลำไส้ใหญ่ เกร็งขยาย ทำให้เกิดมูกขึ้นมาเพื่อปกป้องลำไส้มิให้ดูดซึมสิ่งที่ไม่ดีเข้าร่างกาย

การกินอาหารรสจัดต่างๆ หวานจัด เค็มจัด เผ็ดจัด ฯลฯ กินอาหารที่ย่อยยาก ล้วนทำให้ระบบทางเดินอาหารมีแผลเกิดขึ้น เกิดมีแก๊ส มีมูก มีไขมัน น้ำตาล พอกอยู่บริเวณลำไส้เล็ก ทำให้ลำไส้เล็กบวม การดูดซึมลดลง

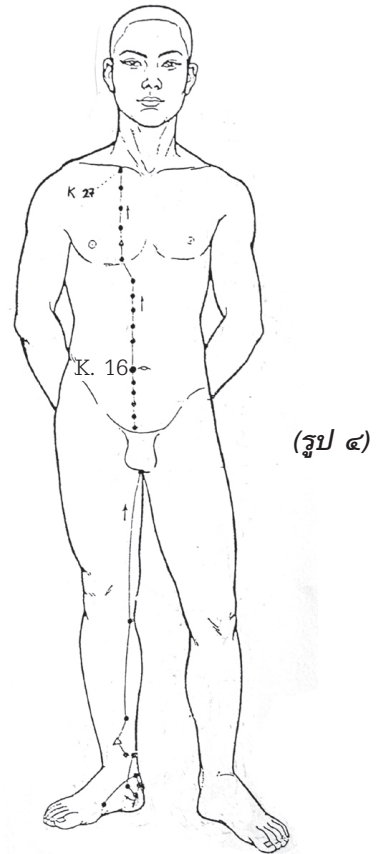
ความกังวล ความเครียด ก็ทำให้อุ้งน้ำดี ม้ามอ่อนแอได้ เมื่ออุ้งน้ำดีและม้ามอ่อนแอลงการส่งน้ำดีเพื่อมาย่อยไขมันไม่สมบูรณ์ ก็เป็นปัญหาให้ท้องอืดได้เช่นกัน

สาเหตุที่กล่าวมาทั้งหมดนั้นล้วนทำให้เกิดลมในระบบทางเดินอาหารจำนวนมากจนทำให้เกิดอาการเสียดหน้าอก ปวดสะบัก ปวดหัว ปวดกระบอกตา บางครั้งเกิดจากทุกสาเหตุที่กล่าวมานั้น จึงทำให้ลำไส้เล็กและลำไส้ใหญ่บวมขยายต่อเนื่อง จนถึงอาการขึ้นสะบักจมน เพราะบริเวณสะบักมีเส้นแนวเมริเดียนของลำไส้เล็กพาดผ่าน

เส้นสะบักจมนคือ เส้นของกระเพาะปัสสาวะ (UB) ซึ่งอยู่ห่างจากแนวกระดูกสันหลัง ๑ ข้อนิ้ว ๓ ข้อนิ้ว ยาวลงไปผ่านแนวกระเบนเหน็บกระดูกก้นกบ ยาวไปตามแนวขาด้านหลัง ผ่านลงไปที่ข้อพับ ลงไปที่น่องจนถึงปลายนิ้วก้อยเท้า (ดูตามรูป ๒)



(รูป ๓)



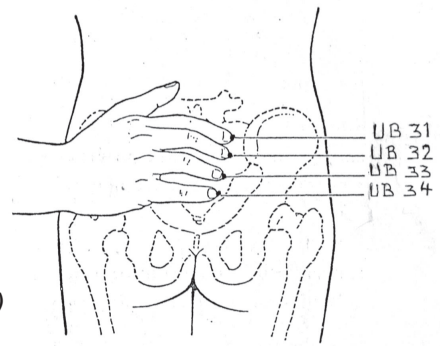
(รูป ๔)

**วิธีปรับสมดุล** อันดับแรกกดจุดข้างสะดือ กระเพาะอาหาร (St 25) (ดูตามรูป ๓), โต้ K 16 (ดูตามรูป ๔) ห่างครึ่งข้อนิ้ว สองข้อนิ้ว สามข้อนิ้ว โดยกดแต่ละจุด ๓๐ วินาที นับในใจ ๑-๓๐ กดจุดสลับเปลี่ยนไปมา แล้วค่อยๆ เพิ่มแรงกดที่ละนิดจนอาการปวดค่อยบรรเทา

กดจุดที่บริเวณสะโพกตรงกระเบนเหน็บจนถึงก้นกบ จุดกระเพาะปัสสาวะ (UB 31, 32, 33, 34) (ดูตามรูป ๕) เพื่อปรับสมดุลแก้สะบักจม ปวดสะบัก ปวดเอว ปวดประสาทขา ริดสีดวงทวาร ปัสสาวะขัด

**ก่อนปรับสมดุลควรดื่มน้ำสมุนไพร** คือ...

- เก๋ากี้ รากหญ้าคา เก๊กฮวย ดอกมะลิ อย่างละ ๑ กำมือ ในน้ำ ๑๐ แก้ว ต้มเดือด ๑๐ นาที (กรอง แต่เก็บเก๋ากี้ที่ห่อผ้าขาวบางเอามากินได้)
- กะเพรา โหระพา ตะไคร้ ใบมะกรูด สะระแหน่ อย่างละ ๑ กำมือ ต้มน้ำ ๑๐ แก้วให้เดือดแล้วจึงนำตัวยาใส่ลงไป จับเวลาให้เดือด ๑๐ นาที ปิดไฟ รอ ๒-๓ นาที จึงค่อยเปิดฝาทิ้ง



(รูป ๕)

กรองน้ำชาดื่ม

- น้ำเสาวรสผสมน้ำผึ้ง ผสมน้ำปรุงรสตามชอบ
- ชาเขียว ต้มน้ำเดือด ๑๐ นาที
- น้ำบ๊วยผสมน้ำผึ้ง ผสมน้ำตามต้องการ
- น้ำผึ้งผสมมะนาว ผสมน้ำตามต้องการ
- น้ำมะพร้าวอ่อน

**น้ำสมุนไพรที่กล่าวมานี้ ควรดื่มก่อนปรับสมดุลร่างกาย เพราะจะช่วยขับของเสียออกจากเส้นเลือด ฟันฟุ่ตับ ม้าม ถู้งน้ำดีให้แข็งแรง**  
**☞ ต่อฉบับหน้า**

# พระราชดำรัส

ในโอกาสที่ประธานศาลฎีกา นำคณะผู้พิพากษา  
เข้าเฝ้าฯ ถวายสัตย์ปฏิญาณก่อนเข้ารับตำแหน่งหน้าที่  
ณ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน  
วันจันทร์ที่ ๑๓ เมษายน ๒๕๒๔

“

ยังเป็นผู้พิพากษามีหน้าที่เพื่อความสงบเรียบร้อย และยุติธรรม  
ของชาติบ้านเมือง ก็ยังมีความสำคัญ ที่จะตั้งใจให้มั่นในงานการ  
ของตัวเอง เพราะว่างานนี้มีความสำคัญยิ่งกว่างานอื่น เพราะว่า  
ผู้พิพากษานั้นจะต้องพิจารณาความยุติธรรมให้เกิดขึ้นในชาติบ้านเมือง  
ฉะนั้น การที่ให้เดือนเสด็จตัวเองและประเทศให้ทราบว่าจะตั้งใจ  
ที่จะปฏิบัติงานด้วยความซื่อสัตย์สุจริตปราศจากอคติทั้งมวลนั้น  
จึงเป็นสิ่งสำคัญ

”

• โดอาเรียยุติธรรม ๒๕๓๔

‘คำพิพากษา’ประวัติศาสตร์  
จำคุก 3 กกต.

กติกามือเมือง  
• ประคอง เดกฉัตร  
• ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลจังหวัดสงขลา •

## ศาลยุติธรรม

ขณะเขียนต้นฉบับอยู่นี้ ศาลยุติธรรม  
โดยศาลอาญาได้มีคำพิพากษาจำคุก  
คณะกรรมการเลือกตั้ง และขณะนี้  
ทราบว่าจะยังไม่ได้รับการปล่อยชั่วคราว โดย  
ศาลอาญาได้ส่งสำนวนให้ศาลอุทธรณ์เป็น  
ผู้สั่งประกันว่าสมควรให้ปล่อยชั่วคราว  
คณะกรรมการเลือกตั้งทั้งสามที่ศาลพิพากษา  
จำคุกหรือไม่ และทราบว่าศาลอุทธรณ์เกรงว่า

คณะกรรมการเลือกตั้งทั้งสามท่านจะไป  
จัดการเลือกตั้งอีกครั้งหนึ่งและอาจจะก่อให้เกิด  
ความเสียหายได้ จึงไม่อนุญาตให้  
ปล่อยชั่วคราว หลายท่านคงเห็นแล้วว่า  
สถานการณ์บ้านเมืองขณะนี้หลายฝ่ายเริ่ม  
ตรงมาที่ศาล หวังว่าศาลจะแก้ปัญหาต่างๆ  
ของสังคมได้ แต่ยังไม่เข้าใจว่าศาลในกระบวนการ  
ยุติธรรมนั้นมีศาลอะไรบ้าง

ศาลตามรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบันที่เรา  
ใช้อยู่นี้ มีศาลยุติธรรมซึ่งสังกัดสำนักงาน  
ศาลยุติธรรม ศาลรัฐธรรมนูญซึ่งมีหน้าที่  
ในการวินิจฉัยว่ากฎหมายหรือระเบียบใดๆ  
ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่ ศาลปกครองซึ่งมี  
หน้าที่วินิจฉัยคดีทางการปกครอง และศาล  
ทหารพิจารณาคดีเกี่ยวกับทหารที่กระทำผิด

ระบบศาลไทยแต่เดิมนั้น ได้รับอิทธิพล  
แนวความคิดจาก “พระธรรมศาสตร์” เรื่อยมา  
จนถึงสมัยกรุงศรีอยุธยาและกรุงธนบุรี

สมัยกรุงรัตนโกสินทร์ตอนต้น ได้มีการ  
ตั้งศาลขึ้นประจำหน่วยงานต่างๆ เพื่อพิจารณา  
พิพากษาคดี และนำเอากฎหมายสมัย  
กรุงศรีอยุธยา มาปรับปรุงแก้ไขใหม่เรียกว่า  
“กฎหมายตราสามดวง”

ต่อมาพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้า-  
เจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ ท่านได้จบการศึกษา  
จากต่างประเทศ และได้เห็นระบบศาลของ  
ต่างประเทศ ประกอบกับในขณะนั้น ประเทศ  
มหาอำนาจทางตะวันตกกำลังล่าเมืองขึ้น โดย  
อ้างเหตุผลภายในประเทศต่างๆ ทางตะวันออก  
นั้นไม่ทันสมัย และพยายามเข้ามามีสิทธิ  
สภาพนอกอาณาเขตในด้านการพิจารณา  
พิพากษาคดี ทั้งขณะนั้นศาลต่างๆ ได้  
กระจัดกระจายอยู่ในหน่วยงานต่างๆ ทำให้  
ตุลาการแยกย้ายไปอยู่ตามหน่วยงานหลายแห่ง  
หลายสังกัด วิธีค้นคว้าพิสูจน์ความจริงก็ล้าสมัย  
ไม่เหมาะสม การพิจารณาคดีก็ล่าช้า ทำให้  
ประชาชนผู้มีความผิดเดือดร้อน จึงมีพระราช-  
ประสงค์ที่จะรวบรวมศาลต่างๆ เข้าด้วยกัน  
โดยมอบให้พระเจ้าบรมวงศ์เธอกรมหลวง-  
ราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ซึ่งเป็นพระราชโอรส จบ  
การศึกษาด้านกฎหมายจากต่างประเทศเป็น  
ผู้ดำเนินการ

เนื่องในโอกาสที่กรุงรัตนโกสินทร์ครบ  
๑๐๐ ปี ตรงกับวันที่ ๒๑ เมษายน ๒๔๒๕

พระองค์ได้วางศิลาฤกษ์อาคารศาลสถิต-  
ยุติธรรม ปัจจุบันนี้คืออาคารของศาลฎีกา  
เพื่อก่อสร้างศาลยุติธรรมขึ้น และต่อมาวันที่  
๒๕ มีนาคม ๒๔๓๔ จึงมีพระราชบรม-  
ราชโองการประกาศตั้งกระทรวงยุติธรรมขึ้น  
และจัดระบบกฎหมายเสียใหม่ให้เข้ากับ  
นานาอารยประเทศโดยมีพระเจ้าบรมวงศ์เธอ-  
กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ทรงเป็นกำลัง  
สำคัญในการจัดรูปแบบกฎหมายและระบบ  
ศาลยุติธรรม อันเป็นรากฐานสำคัญให้  
ศาลยุติธรรมเจริญรุ่งเรือง

เมื่อ พ.ศ. ๒๔๓๗ ได้มีการประกาศใช้  
พระธรรมนูญศาลยุติธรรมแบ่งแยกศาล-  
ยุติธรรมออกต่างหากจากกันเป็น ๒ ฝ่าย คือ  
ฝ่ายตุลาการ และฝ่ายตุลาการ โดยมีรัฐมนตรี  
ว่าการกระทรวงยุติธรรมเป็นผู้รับผิดชอบงาน  
ตุลาการ ส่วนตุลาการนั้นมีอำนาจพิจารณา  
พิพากษาคดี ซึ่งถือเป็นอำนาจเฉพาะของ  
ผู้พิพากษา ต่อมาเมื่อประกาศใช้รัฐธรรมนูญ  
แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. ๒๕๔๐ คือฉบับ  
ปัจจุบัน มาตรา ๒๗๕ ให้ศาลยุติธรรมมี  
หน่วยงานตุลาการของศาลยุติธรรมที่เป็นอิสระ  
ให้เลขาธิการสำนักงานศาลยุติธรรมเป็น  
ผู้บังคับบัญชาขึ้นตรงต่อประธานศาลฎีกา  
และมีพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการ  
ศาลยุติธรรม พ.ศ. ๒๕๔๓ มาตรา ๕ บัญญัติ  
ให้สำนักงานศาลยุติธรรม เป็นส่วนราชการ  
ที่เป็นหน่วยงานอิสระ มีฐานะเป็นนิติบุคคล  
ตั้งแต่วันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๓

รัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน มาตรา ๒๗๑  
กำหนดให้ศาลยุติธรรมมีอำนาจพิจารณา  
พิพากษาคดีทั้งปวง ได้แก่ คดีแพ่ง คดีอาญา  
คดีล้มละลาย และคดีประเภทอื่นที่อยู่ในเขต  
อำนาจของศาลยุติธรรม ในขณะที่ศาลอื่น  
นอกกระบบศาลยุติธรรม ได้แก่ ศาลรัฐธรรมนูญ  
ศาลปกครอง และศาลทหาร มีอำนาจหน้าที่

พิจารณาพิพากษาคดีที่อยู่ในเขตอำนาจของตนเอง

ศาลยุติธรรมมีทั่วราชอาณาจักรแบ่งเป็นสามชั้นศาล คือ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์ และศาลฎีกา

ศาลชั้นต้นมี ๒ ประเภท คือศาลชั้นต้นทั่วไป ได้แก่ ศาลแพ่ง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ศาลแพ่งธนบุรี ศาลอาญา ศาลอาญากรุงเทพใต้ ศาลอาญารธนบุรี ศาลจังหวัดและศาลแขวง

สำหรับศาลแขวงนั้นมีอำนาจพิพากษาคดีแพ่งที่ทุนทรัพย์ไม่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท และมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีอาญาที่อัตราโทษจำคุกอย่างสูงไม่เกิน ๓ ปี และปรับไม่เกิน ๖๐,๐๐๐ บาท

ศาลพิเศษหรือศาลชำนาญพิเศษ ได้แก่ ศาลเยาวชนและครอบครัวกลาง ศาลภาษี-อากรกลาง ศาลล้มละลายกลาง ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ศาลแรงงานกลาง ซึ่งปัจจุบันนี้ยังมีศาลแรงงานภาคต่างๆ ซึ่งจะตั้งตามภาค ในประเทศไทยนี้ศาลได้จัดแบ่งภาคทั้งหมดเป็น ๙ ภาค

ศาลอุทธรณ์นั้นนอกจากมีศาลอุทธรณ์ที่รับผิดชอบคดีที่อุทธรณ์มาจากศาลที่ตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครแล้ว ยังมีศาลอุทธรณ์อีก ๙ ศาล คือ ศาลอุทธรณ์ภาค ๑ ถึงศาลอุทธรณ์ภาค ๙ ศาลอุทธรณ์ภาค ๕ ตั้งอยู่ที่จังหวัดเชียงใหม่ ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ ตั้งอยู่ที่จังหวัดระยอง และศาลอุทธรณ์ภาค ๘ กำลังก่อสร้างอยู่ที่จังหวัดภูเก็ต นอกจากนี้ตั้งอยู่ที่กรุงเทพมหานคร

ศาลฎีกาถือว่าเป็นศาลสูงสุด มีประธานศาลฎีกาเป็นประมุข มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีที่ฎีกาขึ้นมาจากการพิพากษาของศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ทั้งเก้าศาลตลอดจนถึงศาลชำนาญพิเศษที่อุทธรณ์โดยตรงต่อศาลฎีกา

นอกจากนี้ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.๒๕๔๐ มาตรา ๒๗๒ วรรคสอง ได้บัญญัติให้ศาลฎีกามีแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกา เพื่อพิจารณาพิพากษาคดีที่ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ได้แก่ นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือข้าราชการการเมืองอื่น ซึ่งถูกกล่าวหาว่าร้ายวยผิดปกติดีกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น รวมทั้งกรณีที่บุคคลอื่นเป็นตุลาการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนด้วย รวมทั้งมีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายอื่น ได้แก่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ องค์กรคณะผู้พิพากษาในแผนกนี้ประกอบด้วยผู้พิพากษาศาลฎีกา จำนวน ๙ คน ซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาเป็นผู้คัดเลือกจากผู้พิพากษาในศาลฎีกา ซึ่งดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้พิพากษาในศาลฎีกา และเป็นการคัดเลือกเป็นรายคดี โดยมีการขึ้นนั่งพิจารณาคดีเช่นเดียวกันศาลชั้นต้น แต่การพิจารณาคดีจะแตกต่างจากวิธีพิจารณาที่ใช้ในคดีทั่วไป เนื่องจากเป็นระบบไต่สวนหาข้อเท็จจริง และพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ตามเหตุสมควรตามวิธีพิจารณาคดีที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.๒๕๔๒ โดยคำพิพากษาถือว่าถึงที่สุด

วันที่ ๗ สิงหาคม ของทุกปี เหล่านักกฎหมายจะจัดงานสุดดีพระบรมวงศ์เธอ กรมหลวงราชบุรีดิเรกฤทธิ์ ซึ่งถือเป็นพระบิดาแห่งกฎหมายไทย จึงขอเชิญทุกท่านร่วมสุดดีพระองค์ในฐานะผู้วางรากฐานกฎหมายไทยจนมั่นคงมาจนถึงทุกวันนี้ ๒

# โลกจัดจึ่งความดันสูง

**ปิดท้าย**  
พ.ศ.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

**ย**ามบ้านเมืองวิกฤตเกิดอาเพศ  
ทุรกรรมทุเรศระบือทั่ว  
สำคัญผิดเห็นกงจักรเป็นดอกบัว  
ประพฤติชั่วทาบชั้นสถาบัน

อวิชชามืดบอดขนาดหนัก  
เพราะจะมปลักโลกจัดเต็มโมหันท์  
หลงความรวยความรู้หลู่คุณธรรม  
บังอาจหยันหยามฟ้าทำทนายดิน

ดั่งคางคกยาง(หัว)ไม่ตกไม่รู้สึก  
กว่าสำนึกโอกาสก็สูญสิ้น  
เหลิงลมบนลมแรงเกินโบยบิน  
จึ่งปีกหักแต่ตื่นกลางลมบน

บารมีนอกรัฐธรรมนูญคือไฉน  
ผู้มีบารมีคือใคร ...คลายฉนวน  
เปิดประเด็นแล้วหลบลิ้นดูพิกล  
ปล่อยลื้อลื้อร่านรอนเรียงหน้าแจง

พิลึกไหมคนพูดไม่ซี้ซัด  
คนไม่พูดสารพัดรู้จะแจ้ง  
แต่กรรมส่อเจตนามุ่งแสดง  
จะย่อนแย่งอย่างไรไม่พ้นตัว

ลอยหน้าอ้างทำตามกติกา  
ขอรักษาบ้านเมืองไว้เหนือหัว  
ตายเป็นตายยืนหยัดไม่หวาดกลัว  
โถ ...เขารู้ทั่วรู้ทัน ...ดันทุรัง

๒



มติชน ๓๐ มิ.ย. ๕๙



—มติชนในข่าวกฎหมาย

